

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội các
phụ đạo viên ở Trường Xuân

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội các phụ đạo viên ở Trường Xuân ..	1
Phần Hỏi - Đáp	15

Giảng Pháp tại Pháp hội các phụ đạo viên ở Trường Xuân

Lý Hồng Chí

26 tháng Bảy, 1998

Đã lâu rồi không gặp mặt mọi người. Chúng ta ngồi đây có rất nhiều người chưa từng gặp mặt cá nhân tôi, tỷ lệ này rất lớn. Nhưng mọi người tu được rất là tốt, có thể nói rằng những người tu chân chính chúng ta đều không rớt lại, dù chư vị gặp tôi cũng vậy, mà không gặp tôi cũng vậy, đều là như nhau. Trên con đường tu luyện này, chỉ cần chư vị cứ tu, thì tuyệt sẽ không có hai loại đãi ngộ. (*vỗ tay*)

Đại đa số chúng ta ngồi đây đều là phụ đạo viên, đều làm rất nhiều cống hiến cho Đại Pháp. Chư vị cảm thấy những việc chư vị làm dường như khá đơn giản, cũng không giống công tác lãnh đạo của người thường vốn có thù lao. Chư vị hoàn toàn đều là làm dựa vào nhiệt tình của mình cùng nhận thức về Pháp, xem ra dường như rất đơn giản, không có việc gì kinh thiên động địa hết. Nhưng tôi nói với chư vị, những gì mà biểu hiện càng bình thường ở phía người thường nơi đây, thì có thể là biểu hiện ở cảnh giới mà chư vị tu luyện tới [nhưng] chư vị không nhìn thấy được lại là hết sức oanh động, (*vỗ tay*) nói một cách khác, chư vị chớ nên coi công tác [Đại Pháp] của chư vị là quá đơn giản thế. Chư vị đã làm công tác ấy, thì cần làm nó cho tốt. Vì các sinh mệnh tầng thứ cao cũng thường nói với tôi, cảm thấy rằng chư vị ở nơi đây có thể làm cống

hiển cho Đại Pháp, điều ấy đặt định một cơ sở tốt phi thường cho sinh mệnh tương lai của chư vị trong thời kỳ vô cùng lâu dài của lịch sử sau này. Nghĩa là, họ cũng đang hâm mộ chư vị, họ cũng không có cơ hội như thế để làm những việc loại này. [Họ] đều tới thì địa cầu này cũng không chứa nổi, do đó những công tác này không hề đơn giản. Hiện nay ở xã hội người thường họ cũng sẽ không biểu hiện ra nhiều sự việc quá nổi trội, quá vượt khỏi người thường, chỉ là hết sức bình thường. Thông thường trong tu luyện chúng ta cũng không có gì oanh động, đều là trong biểu hiện của mâu thuẫn các loại của người thường mà ma luyện tâm tính chúng ta.

Kỳ thực, những năm bấy giờ rất nhiều học viên cũ ở Trường Xuân chúng ta đều biết, thời bắt đầu truyền Pháp truyền công, những việc này rất khó làm, nếm trải qua thời kỳ khó khăn mưa to gió lớn, sau này mới đưa Pháp này hồng truyền ra được, và có thể để nhiều người hơn nữa nhận thức đến, do đó mới đầu làm là rất khó khăn. Tuy nhiên chúng ta đều đã vượt qua rồi, mà bước thứ nhất bắt đầu truyền ra Pháp này là ở Trường Xuân chúng ta đây. Bấy giờ không có giảng cao thâm như hôm nay, giảng ra là những điều của thời kỳ quá độ từ khí công sang truyền Pháp chân chính. Sau này dần dần mới thật sự đưa Pháp này hiển lộ rõ ra, để nhiều người hơn nữa nhận thức, sự việc này được làm một cách rất hệ thống. Nhưng không giống hình thức của người thường an bài những gì của họ như thế nào đó ở xã hội người thường, chúng ta không theo loại phương thức quản lý của hành chính sự vụ nơi xã hội người thường, hoặc loại hình thức của phương diện khác. Xem ra đều là rất tự nhiên, nhưng là đang làm từ

nông cạn vào thâm sâu, bởi vì truyền Pháp lớn như thế này là điều nghiêm túc phi thường.

Chúng ta ngồi đây rất nhiều là học viên tu lâu; từ [khi] Pháp này truyền xuất ra cho đến hiện nay, mọi người thử nghĩ xem, chư vị trải qua tu luyện thời gian lâu gần ấy rồi, có nhận thức sâu sắc về Pháp. Hơn nữa có rất nhiều người đang tu luyện, trong đó gồm cả những người ở các giai tầng khác nhau trong xã hội, tầng thứ văn hoá càng cao thì lý giải được càng nhanh, điều ấy trong khí công thông thường là sẽ không có loại hiện tượng đó. Tại sao như vậy? Chính là vì Pháp chúng ta là chính Pháp chân chính. Chúng ta thông qua tu luyện thời gian lâu như thế thì mọi người cũng biết rồi, rằng Pháp này Ông tuyệt không phải một loại lý luận nào đó ở xã hội người thường. Chư vị giờ ra xem tất cả tri thức nhân loại xưa và nay cũng như trong và ngoài nước thì cũng tìm không được. Mà chúng tôi vừa kết hợp với tư tưởng người hiện đại, kết hợp với quan niệm người hiện đại, có thể khiến chư vị minh bạch ra một cách tối đa. Là vì mỗi người đều có một [bộ] các quan niệm cố hữu được hình thành qua thời gian lâu ở xã hội, [nó] có quan hệ với công tác của bản thân họ hoặc chuyên môn của bản thân họ. Ví dụ có người làm nghiên cứu khoa học, có người làm quân sự, có người làm chính trị, có người làm kinh doanh, v.v. Mỗi người đối với thành tựu của mình cũng như đối với nhận thức mà bản thân đã hình thành về thế giới, thì đều hình thành một [bộ] quan niệm cố hữu. Chư vị nhìn nhận rằng chân lý chính là nên như thế này, mà vị kia lại nhìn nhận rằng chân lý chính là nên như thế kia, mỗi cá nhân đều có một [bộ] quan niệm cố hữu.

Rất nhiều người chúng ta lúc vừa mới đắc Pháp thì đều bị quan niệm cố hữu ấy cản trở, nên cũng đều có một quá trình nhận thức. Tất nhiên, những người học Pháp về sau thì nhanh hơn, nhận thức dường như không có chướng ngại gì cả. Quá khứ từ thời đầu một mạch cho tới hai năm trước, khi chưa vị đắc Pháp, rất nhiều người đều bị quan niệm hình thành hậu thiên của bản thân mình ngăn cản. Có người dùng khoa học thực nghiệm để đo lường xem Pháp này như thế nào, có người còn dùng phép duy vật biện chứng để nhận định xem Pháp này có phù hợp với phép duy vật biện chứng hay không; mà còn có người đo lường Pháp bằng thể giới quan tự bản thân mình hình thành trong thương trường; nghĩa là người ở giai tầng khác nhau đều có chướng ngại riêng. Tôi vì để phá trừ chướng ngại ấy, tôi gắng sức phù hợp tối đa với quan niệm tư tưởng con người hiện nay cũng như phương pháp suy nghĩ con người hiện nay để giảng Pháp này. Đồng thời trong giảng Pháp thì tôi cũng phá trừ hết thảy nhân tố nào trở ngại chưa vị đắc Pháp. Như mọi người biết, có rất nhiều người một khi đọc sách của tôi, [đọc] lần thứ nhất thì cảm thấy tôi đang giảng khoa học, kỳ thực không phải vậy. Chúng ta là dùng phương pháp suy nghĩ của người hiện nay để phá trừ quan niệm kia của chưa vị, để chưa vị nhận thức ra. Mà tôi đã làm rất nhiều việc tương tự, ấy là xét trạng thái của nhân loại hôm nay nên mới an bài như thế. Là để khiến chưa vị nhận lợi ích đắc Pháp khi [tôi] truyền Pháp, chứ không nhận ảnh hưởng của các loại quan niệm nên thì mới làm vậy, do đó, trong mấy năm truyền Pháp mới có thể khiến nhiều người hơn nữa đắc Pháp.

Những phụ đạo viên, học viên tu lâu ngồi đây, chư vị đã làm rất nhiều công tác vĩ đại mà chư vị vẫn chưa nhận thức được [sự vĩ đại ấy], những công tác thật sự vĩ đại. Biểu hiện ở xã hội người thường chỉ là hết sức bình thường thôi. Pháp này truyền xuất ra Ông có thể khiến nhiều người hơn nữa, khiến những người ở các giai tầng xã hội đều nhận thức được. Nếu không có người học, không có người tu, thì cũng như bằng không. Nhưng Pháp này của chúng ta là giảng ra Chân Lý của vũ trụ, là điều mà từ khi khai thiên tịch địa đến nay chưa từng có người giảng. Chúng ta đều là dùng hình thức giảng đạo lý, dùng biện pháp lấy loại quan niệm mà con người có thể lý giải ấy để phá trừ chướng ngại để giảng ra, khiến chư vị thật sự nhận thức được Lý của vũ trụ. Vì thế khi Pháp này truyền xuất ra tôi đã biết, rằng người ta sẽ không có vấn đề về học. Nhưng người ta có thể duy trì tu luyện chân chính được hay không, thì vẫn động chạm tới một vấn đề, chính là chúng ta có thể có hay không một hoàn cảnh thực tu chân chính, khiến học viên khi đắc Pháp tu luyện có thể đề cao một cách ổn định, điều này cực kỳ trọng yếu.

Hôm qua tôi vừa nói với người phụ trách của trạm phụ đạo Trường Xuân: Việc to lớn nhất to lớn nhất của chư vị chính là làm sao có thể cho học viên chúng ta một hoàn cảnh tu luyện ổn định không nhận can nhiễu, đó chính là trách nhiệm lớn nhất của chư vị. Với chư vị ngồi tại đây cũng như thế, hãy làm cho các trạm phụ đạo, điểm phụ đạo của chư vị không nhận can nhiễu, dẫn dắt mọi người tu luyện, đó chính là trách nhiệm lớn nhất của chư vị. Đương nhiên lúc đầu thì những việc ấy là tôi ra làm, hiện giờ là chư vị làm, bởi vì chư

vị đã là một [thành] viên trong Đại Pháp. Cá nhân tôi cũng không thể đi khắp nơi làm những việc ấy cho nhiều người đến thế được. Toàn quốc có hơn hai nghìn huyện, mỗi huyện, mỗi thành thị có bao nhiêu điểm luyện công, thân xác thịt cá nhân tôi không thể bôn ba [khắp nơi ấy] được. Vì Pháp đã truyền ra rồi, chúng ta có Pháp, mọi người đều biết là làm thế nào, hơn nữa làm được hết sức tốt đẹp, chúng ta không có giới điều hay quy định gì.

Như mọi người biết, khi Thích Ca Mâu Ni truyền Pháp, để đệ tử tránh xuất hiện vấn đề trong tu luyện, Ông đã quy định ra hơn một trăm giới luật. Mục đích là để họ tuân chiếu theo giới luật đó mà tu, không xuất hiện vấn đề, có thể bảo đảm họ viên mãn. Nhưng chúng ta hôm nay không hề có giới điều hay quy định gì. Vì sao không có? Là vì tôi không muốn lấy bất kể hình thức bên ngoài nào để khống chế người ta. Bởi vì bất kể hình thức, mệnh lệnh bên ngoài nào, hoặc là dùng phương cách gì cũng đều không thể cải biến nhân tâm, nhân tâm là dựa vào chính mình cải biến. Nếu bản thân họ không muốn cải biến thì không ai cải biến nổi, bất kể pháp lệnh quy chế nào cũng chỉ có thể xử lý cái ngọn, không thể xử lý cái gốc. Vì [nếu] tâm người ta căn bản là bất động không cải biến, [thì] khi chư vị không thấy họ vẫn chiếu theo quan niệm tự bản thân họ mà làm, điều này là khẳng định. Vậy chỉ khi nhân tâm cải biến, nhân tâm thăng [hoa] trở lại, thì mới là trọng yếu nhất, chỉ có như thế mới có thể khiến người ta có biến đổi từ tối căn bản, khiến nhân loại thăng lên trở lại, khiến người tu luyện viên mãn. Trừ đó ra, thì không có biện pháp khác.

Mọi người chúng ta đã hết sức vất vả làm rất nhiều công tác là vì việc này. Tôi không thể tựa như người thường đi cảm ơn mọi người, vì chư vị là người tu luyện. Mọi người đều lấy công tác [Đại Pháp] của mình kết hợp với sự đề cao của tự thân, công tác của chư vị và tu luyện của chư vị, là tuyệt không phân tách ra. Trong công tác chư vị gặp phải những phiền phức, bất đồng ý kiến, cho đến sự khuếch đại mâu thuẫn, đều là cho chư vị những cơ hội tốt nhất đề cao tâm tính. Nếu chẳng tạo ra cho chư vị những cơ hội như thế, thì những phụ đạo viên chúng ta sẽ chẳng đề cao lên nữa. [Nếu] mọi người đều theo chư vị, bảo sao làm vậy, [thì] tôi nghĩ rằng chư vị có dẫn mọi người theo đường tà cũng có thể không phát hiện ra, phải vậy không? Đương nhiên chúng ta đều sẽ không làm như thế. Mà sẽ là ở trong tu luyện của chư vị, ở trong công tác của chư vị mà đạt được đề cao, nghĩa là công tác của chư vị nên kết hợp cùng với tu luyện của chư vị. Tôi sẽ không nói lời cảm ơn gì, vì chư vị đều là đệ tử của tôi, không có sự phụ nói lời cảm ơn đệ tử, vì thế tôi không nói. (*vỗ tay*)

Gặp mọi người tôi rất vui. Tôi lần lượt tiếp xúc với một số học viên, tôi thấy rằng mọi người có thay đổi rất lớn, ngay cả thời gian ngắn cũng là thay đổi rất lớn, có những vị mà thay đổi nhiều lắm. Thoáng một cái đã hơn một năm rồi; tính từ lần trước giảng Pháp ở Trường Xuân, [đến nay] gặp mặt chư vị nhiều như thế này tựa như mấy năm ấy vẫn chưa từng có. Lần này [tôi] về quê nhà, cũng quả là muốn gặp mặt mọi người một chút. Trước đây chúng ta vẫn luôn bận tâm một vấn đề, [ấy là] một khi tôi xuất hiện ở đâu, thì sẽ có rất là nhiều học viên tới chỗ đó. Thế thì sẽ tạo thành áp lực

về nhiều phương diện cho xã hội này, đặc biệt là học viên Đại Pháp chúng ta có số người đông lắm rồi, tính cả trong nước và ngoài nước có hơn trăm triệu người. Hơn nữa đều là một khi tiếp xúc [với Đại Pháp] người ta liền học một cách thiết thực. Không như cái khác là luyện một số điều nào đó, rồi hôm nay luyện, ngày mai không luyện nữa.

Mà chúng ta là khác. Mọi người vào đây [học], chúng tôi là có trách nhiệm với mọi người, để mọi người [có thể] tu luyện, đề cao, thăng hoa và viên mãn. Mọi người cũng có thể thấy được điều ấy. Hơn nữa chúng ta có trách nhiệm với xã hội, vô luận ở điều kiện nào biểu hiện của chúng ta đều là ‘chính’. Đối với xã hội cũng vậy, đối với cá nhân cũng vậy, cũng như đối với gia đình của chư vị hoặc ở các hoàn cảnh sống khác nhau của chư vị thì đều có ích, điều này không cần tôi nói nhiều, mọi người cũng biết cả rồi. Vì thế mới có thể khiến Pháp này có ảnh hưởng lớn đến thế ở xã hội, mới có thể có tác dụng lớn đến thế, mới có nhiều người như thế đến học. Hễ tôi xuất hiện ở một địa phương nào đó, rất nhiều người liền muốn tới, áp lực về các phương diện sẽ rất lớn. Có học viên hỏi tôi, rằng ‘Thưa Thầy, Ngài có thể tới chỗ chúng con không?’ Thì tôi cũng không tiện trả lời vị ấy. Nếu tôi đáp ứng vị ấy, thì tôi cần phải tới, do đó tôi không tiện nói. Hễ tôi đáp ứng rồi, tốt thôi, quay về và các học viên ở địa phương ấy đều đi nói ra, thế là tôi còn chưa tới, thì ở nơi đó đã có rất nhiều người tới rồi, có thể sẽ như thế. Đặc biệt là số người một khi đông lên, thì ở xã hội có một số bộ phận chức năng vốn chưa thể nhận thức chúng ta hoặc chưa lý giải được chúng ta, thì sẽ khiến chúng ta chịu

một số tổn thất, khiến hoàn cảnh tu luyện của học viên gặp phải phá hoại, vì thế những việc như thế này thì tôi không muốn làm.

Tuy nhiên hôm nay tôi [tới đây] là xuất phát từ hai nguyên nhân: Một là hơn một năm đã không gặp mặt rồi, lại là quê nhà nữa, hãy tính điều ấy như một điểm đặc thù, ngoài ra chúng ta gặp mặt đây là các phụ đạo viên, chỉ có thể nói gặp mặt phụ đạo viên. Vì gặp mặt học viên thì cũng không có địa điểm đủ rộng, ở Trường Xuân thì địa điểm cho vạn người là vẫn chưa có, [nên chúng ta] chỉ có thể như thế này. Một nữa là tôi về cơ bản đang sống ở nước ngoài, vậy về điểm này thì có thể cũng tránh phiền phức. Xuất phát là từ hai nguyên nhân ấy. Nhưng dù tôi ở nơi đâu, thì tình huống tu luyện của chư vị tôi đều biết, mỗi cá nhân thì tôi đều biết. Miễn là chư vị học, chư vị tu, thì tôi sẽ quản chư vị.

Chư vị mua sách in lậu cũng không có vấn đề, điểm này là khẳng định. Sách ấy, giấy trắng chữ đen, bản thân nó không có tác dụng. Kể cả cuốn «Chuyển Pháp Luân» của chúng ta cũng vậy, kể cả các sách khác của chúng ta cũng vậy, Nó thật sự khởi tác dụng là nội hàm đằng sau Nó và nguyên nhân thực chất chân chính đằng sau Nó. Điều này là không có ở các sách khác. Còn nữa, dầu là bản chư vị chép tay cũng vậy, hay là bản in lậu cũng vậy, chỉ cần chư vị học chư vị tu, thì tự nhiên nội hàm của Nó sẽ có, 'Phật Pháp vô biên' mà, uy lực mà Ông thể hiện ra là to lớn phi thường. Hơn nữa không giống như khái niệm thời gian và không gian của người thường chúng ta, mà hoàn toàn khác. Nhưng sách in lậu mà sắp chữ lại thì nhất loạt không mua, ngoài ra nếu phát hiện ra thì cần phối hợp với cơ quan liên quan để truy và tra

xét. Nếu là chiếu theo sách nguyên bản mà chụp rồi in thì cũng được, [làm] như thế thì nội dung sẽ không có sai sót.

Hôm nay tôi chủ yếu là muốn gặp mặt mọi người một chút, rất nhiều người cũng muốn gặp tôi, vì vậy hôm nay tôi ngồi cao hơn một chút. (vỗ tay) Đã tới đây rồi, tôi thuận tiện giảng cho mọi người mấy vấn đề. Chúng ta gặp mặt một lần cũng không dễ dàng, nếu chúng ta ngồi đây có câu hỏi cần phải đề xuất, thì chur vị viết ra tờ giấy nhỏ đưa lên, tôi sẽ giải đáp cho mọi người. Nhưng cần súc tích, chur vị đừng nói: ‘Thưa Thầy chúng con nhớ Thầy lắm’, hoặc ‘Pháp tốt đẹp biết bao’, rồi sau mới là câu hỏi. Khởi cần những cái đó. Chur vị hỏi gì, vấn đề gì, thì thẳng vào chủ đề, như thế tôi đọc lên sẽ nhanh, giải đáp không mất thời gian.

Trước tiên tôi nói hai vấn đề. Có một số vấn đề thì tôi đã từng giảng ở các trường hợp khác nhau, tuy nhiên có những lúc ở địa phương cá biệt, hoặc trong hoàn cảnh cá biệt thì có biểu hiện khá nổi cộm, vì vậy [lại giảng về điều ấy thì] cũng bằng như lặp lại. Nhưng tôi có thể lại nói chi tiết một lần nữa cho chur vị.

Vấn đề thứ nhất chính là giảng rằng, Đại Pháp chúng ta vì sao ngữ pháp không quy phạm? Vấn đề này ở giới trí thức, ở giai tầng có trình độ văn hoá tương đối cao, đặc biệt là [những người] làm văn học, hoặc học giả tiếng Hán, v.v, chính là ở những người thuộc phương diện ấy, chướng ngại đối với họ rất là lớn. Chúng ta vì sao không thể dùng ngôn ngữ người thường theo quy phạm để giảng Pháp? Như mọi người biết, những danh từ được quy phạm ấy chúng đã đặt ra định nghĩa rồi, “từ này chính là ý nghĩa ABC thế này”; còn nữa,

ngôn ngữ được quy phạm là hữu hạn, không biểu đạt nổi Pháp hồng đại này. [Nơi] vũ trụ khổng lồ này, địa cầu của nhân loại còn chẳng được tính như một hạt bụi trong hạt bụi trong hạt bụi nữa, nhỏ bé đến thế. Nó làm sao có thể dung nạp Pháp to lớn nhường này? Pháp của vũ trụ lẽ nào có thể bị quy phạm cứng bởi ngôn ngữ nhân loại? Lẽ nào có thể đi theo phù hợp với ngôn ngữ quy phạm của nhân loại? Đó là tuyệt đối không thể.

Pháp này của chúng ta chỉ là vận dụng ngôn ngữ con người. Còn như nói về dùng ngôn ngữ ấy như thế nào mà giảng, thì chỉ cần để chư vị minh bạch [hiểu ra] là được, chính là mục đích ấy, vì thế ngôn ngữ [chúng ta dùng] là không quy phạm. Để truyền Pháp hôm nay, trong đầu não của tôi không hề có thứ hình thức quan niệm cố hữu nào hết.

Giảng một vấn đề nữa, chính là trong Đại Pháp chúng ta tại sao có những danh từ của Đạo gia. Có những nhân sỹ cá biệt trong tôn giáo công kích chúng ta, nói rằng: ‘Ông ấy giảng hỗn tạp cả những điều của Phật gia và Đạo gia, còn giảng khoa học nữa’. Kỳ thực họ làm sao biết được? Bất kể là khoa học của các vị cũng vậy, Đạo gia cũng vậy, Phật gia cũng vậy, thủy đều là một chút xíu của một chút xíu ở tầng thứ thấp nhất của Đại Pháp. Tất nhiên, tôi giảng Pháp cho người hiện đại, chính là cần kết hợp quan niệm người hiện nay mà giảng, tôi mà dùng danh từ của ngôn ngữ thiên thượng mà giảng thì chư vị cũng nghe không hiểu, hoặc tôi mà tạo ra rất là nhiều danh từ mới hiện đại thì chư vị vẫn là nghe không hiểu, do đó cần giảng Pháp như vậy đó.

Vậy thì tại sao có những danh từ của Đạo gia? Kỳ thực tại [một số] hoàn cảnh khác nhau tôi đã giảng vấn

đề này rồi. Đại Pháp này của chúng ta vượt rất xa khỏi phạm trù Phật gia chúng ta, tôi là lấy Phật gia làm cơ điểm để giảng Pháp vũ trụ. Đại Pháp này dù Ông có to lớn nhường nào, tôi không ở trong đó; chư vị thì bất kể sinh mệnh nào cũng đều trong đó. Nói một cách khác, bất kể sinh mệnh nào cũng là Pháp khai sáng cho, hoàn cảnh và phương thức sinh tồn của chư vị đều là Pháp khai sáng cho. Như vậy trong [phần] che chứa của Đại Pháp, cũng chính là trong toàn bộ vũ trụ này, Ông đương nhiên không chỉ là một Phật gia thôi. Ông đương nhiên là có Phật, có Đạo, còn có những loại Thần mà chư vị chưa thể biết tới, các chủng loại chư Thần khác nhau.

Vũ trụ rộng lớn nhường này, tôi đang giảng Pháp to lớn nhường này, tất nhiên trong đó có những thứ của Đạo gia, có những thứ của Thần. Kỳ thực chư vị chưa nhìn ra, rằng trong đó còn có những thứ của tôn giáo phương Tây. Bởi vì hôm nay tôi đối diện không phải chỉ là người Trung Quốc, không chỉ là một dân tộc, mà là rất nhiều dân tộc. Còn cần đưa hết thấy những vật chất [và] sinh mệnh đã lệch lạc được quy phạm về giai đoạn nguyên thủy nhất, ban đầu nhất, tốt đẹp nhất; do đó mới làm như thế này. Nghĩa là, tuy tôi nói rằng đang giảng Pháp này, mà thực chất là tôi đứng tại cơ điểm của Phật để giảng Pháp vũ trụ. [Điều] tôi thành tựu là hình tượng Phật, vậy tôi nói ‘Phật Pháp’ cũng không có sai.

Tôi phải có trách nhiệm với chư vị, tôi không thể đều đưa tất cả chư vị đón vào thế giới Pháp Luân của Phật gia, hoặc vào trong thế giới của chư Phật khác. Là vì chư vị đều đang nghĩ một vấn đề, nói rằng ‘Thưa

Thầy, con chỉ là muốn đến thế giới của Ngài'. Điều chư vị nghĩ không có sai, nhưng tôi bảo chư vị, tôi chỉ nhìn tâm của chư vị. Dùng quan niệm người thường mà nghĩ về Thần, dùng tư tưởng người thường mà nhận thức Thần, thì vĩnh viễn nghĩ không rõ được. Nếu hôm nay chư vị là tư tưởng của Thần, thì toàn thể quan niệm đều phát sinh biến hoá. Nếu quá khứ chư vị có thế giới của chư vị, nếu chư vị là từ các tầng thứ khác nhau tới đấng Pháp, nếu chư vị là Đạo, nếu chư vị là Thần, thì vẫn là cần quay trở về nơi nguyên lai của chư vị. Tôi thường nói với chư vị, rằng chư vị đều không biết quá khứ của chư vị là gì, là thế nào. Chư vị hãy chỉ quản việc 'tu', chỉ quản việc đồng hoá với Đại Pháp này, nghĩa là đừng quản chư vị là Phật, là Đạo, là Thần; chư vị đều cần phải đồng hoá với Đại Pháp của vũ trụ này thì mới có thể để chư vị trở về, sự việc tương lai thì bảo đảm chư vị tuyệt đối hài lòng. Không chỉ khiến chư vị tuyệt đối hài lòng, mà những điều chư vị được đều là [chư vị] còn ý tưởng không tới, tôi cấp chư vị hoàn cảnh tốt hơn, còn tốt hơn cả nguyên trước đây [chư vị từng có], đều là chư vị ý tưởng không tới. (vỗ tay) Tôi chính là giảng rằng, tại sao chúng ta có những thuật ngữ của tôn giáo khác, chính là ý tứ đó.

Giảng đến tôn giáo, tôi nhìn nhận rằng đó là nhận thức của con người, là danh từ con người đưa ra. Khái niệm 'tôn giáo' cũng rất hàm hồ, nó không có một loại định nghĩa cố định. Khi Thích Ca Mâu Ni truyền Pháp không có nói rằng Ông là tôn giáo; Jesus cũng không nói Ông là Cơ Đốc giáo; thánh Maria cũng không nói Bà là Thiên Chúa giáo. Kỳ thực họ là có cách gọi của bản thân họ, đối với các đệ tử thì họ có cách gọi của

bản thân họ, nhưng tuyệt đối không phải là khái niệm mà con người nói. Thần là không thừa nhận tôn giáo, vì thế tại các tôn giáo hiện nay rất nhiều người trong đó tu không xuất lai được. Thực ra họ không nhất định thật sự muốn tu luyện, chỉ là có cái tâm ấy, cảm thấy là tốt; điều họ duy hộ là bản thân tôn giáo đó chứ không phải Phật. Phật chỉ nhìn nhân tâm, Thần chỉ nhìn nhân tâm. Ở trong tôn giáo chư vị [nếu] không thể tự mình tu luyện chân chính, thì không là gì hết. Chỉ có thể nói chư vị đã quy y tôn giáo, hoặc đã xuất gia, chứ không tương đương với đệ tử của Phật. Phật chỉ nhìn nhân tâm, xuất gia là hình thức, biểu thị ra tấm lòng hướng Phật. Chỉ có cải biến về thực chất thì mới là quy y Phật một cách chân chính. Cái ‘tâm’ của chư vị không xuất gia, cái ‘tâm’ của chư vị không quy y, thì vô dụng cả thôi. Đương nhiên chư vị bảo: ‘Tâm tôi vô cùng thành kính’. Điều chư vị thành kính là tôn giáo và điều chư vị biểu hiện là loại hình thức hữu vi, chứ không phải tu, thế cũng bằng như chẳng hơn gì.

Về vấn đề này thì chủ yếu là giảng rằng Pháp này quá rộng lớn, hàm chứa che phủ hết thảy các phương pháp tu luyện và hết thảy các sinh mệnh trong vũ trụ. Những danh từ Đạo gia mà tôi giảng vẫn tính là ít, bởi vì trên địa cầu không có bao nhiêu chính giáo truyền xuống, do đó cũng là chỉ giảng mấy loại đó thôi. Kỳ thực phương pháp tu luyện trong vũ trụ nhiều lắm, ở xã hội nhân loại chỉ có vài loại.

Vì tôi chỉ muốn gặp mặt mọi người một chút, không định giảng thêm nữa. Còn nói về các việc trong tu luyện, chư vị gặp được tôi hay không gặp được tôi cũng vậy, đều như nhau là có thể tu, cái này không có

vấn đề. Nhưng mọi người vẫn luôn muốn gặp tôi, do đó tôi nhân cơ hội này gặp mặt mọi người một chút. Do không có chuẩn bị nhiều hơn nữa điều cần giảng cho mọi người, tôi nghĩ rằng gặp mặt cũng không dễ. Vừa rồi tôi nói với mọi người rằng có thể đưa những tờ [câu hỏi] lên. Vậy chư vị có thể bắt đầu đưa tờ giấy lên, điều cần thiết giải đáp thì tôi sẽ giải đáp cho chư vị.

Đệ tử: Hai bài kinh văn “Nhổ tận gốc” và “Tồn tại vì ai”, ở điểm chỗ chúng con có hai loại lý giải: Một là nói rằng vì để duy hộ Đại Pháp mà ra làm là đúng; một là vì để tu luyện, sau khi tu luyện lên thì là hộ Pháp lớn nhất.

Sư phụ: Để tôi bảo mọi người, sau khi tôi viết ra hai bài đó, có người có thể dùng tâm người tu luyện mà đọc, có người dùng tâm người thường mà đọc. Có người mà bản thân làm sai rồi vẫn không thừa nhận. Đọc điều tôi viết xong cũng vẫn không muốn thừa nhận, họ vẫn dùng tâm người thường để biện giải cho mình. Chúng ta có những người mà cả ở tình huống hai người tranh luận, cũng còn tìm trong Pháp những lời của tôi để tranh biện với nhau. Chư vị đều là dùng tâm người thường mà ‘đoạn chương thủ nghĩa’ Đại Pháp. Chư vị đều không đứng ở góc độ của Pháp mà nhận thức. Chư vị thử chuyển sang góc độ khác mà nhận thức thì sẽ không thế nữa. Đụng phải mâu thuẫn gì cũng đều có quan hệ với tâm bản thân mình. “Nhổ tận gốc” là vì ở Bắc Kinh có sự việc đó, rất nhiều người chúng ta có thể đều biết rồi, tôi không muốn giảng bản thân sự việc đó là thế nào.

Đệ tử: Thích Ca Mâu Ni tới từ vũ trụ tầng thứ sáu, vì sao không nhìn thấy biên của tiểu vũ trụ?

Sư phụ: Không phải như chư vị dùng tư duy lô-gíc của người thường mà nhận thức như thế. Kỳ thực Thích Ca Mâu Ni không phải chỉ từ vũ trụ tầng thứ sáu tới, mà là tới từ cảnh giới cao phi thường. Nếu Ông mang theo những thứ cao đến thế mà tới nhân gian thì không thể được, mà người đương thời chỉ có thể tiếp thụ Pháp Lý hữu hạn thôi, vậy nên Thích Ca đã truyền La Hán Pháp, và lưu lại tới hiện nay cũng chỉ là những điều đó. Tuy nhiên thời bấy giờ Ông xác thực đã giảng rất nhiều Pháp Lý cao hơn, nhưng đều không lưu lại. Trong bốn mươi mấy năm truyền Pháp xác thực đã giảng Pháp trong “tứ đại”. Những cái đó đều không có quan hệ gì với tu luyện của chư vị. Để tôi bảo chư vị, bất kể là ai từ đâu tới, chúng ta ngồi đây cũng là có [những vị] tới từ tầng thứ rất cao, nhưng chư vị lại không thấy gì cả, ngay cả những điều bên ngoài nhân loại thì chư vị cũng không thấy được. Người trong tu luyện, hoặc trong quá trình truyền Pháp thì để cho họ có thể ngụ ở trái đất, nên chính là làm như vậy, chính là phải có cuộc hạn. Tôi bảo chư vị, tôi nếu như không có một cái tư tưởng người thường, thì tôi cũng không thể ngụ ở nơi đây. Chính là vì trước khi làm sự kiện này tôi đã chấp ghép vào một cái tư tưởng người thường, [có thể] duy trì ở con người [và] có thể giảng Pháp cho chư vị như thế này. Có nhiều việc không phải điều mà chư vị có thể lý giải.

Đệ tử: Có chướng ngại về ngôn ngữ có ảnh hưởng đến công tác phụ đạo viên không?

Sư phụ: Chướng ngại ngôn ngữ ấy là có lớn có nhỏ, nếu chúng ta khi nói chuyện có nói lắp một chút hoặc đầu lưỡi có chút tật, hoặc sức biểu đạt hơi yếu một

chút, thế đều không ảnh hưởng. Tuy nhiên, thuận theo việc số người học Đại Pháp chúng ta hôm nay ngày càng đông, tiếp xúc tới giai tầng xã hội ngày càng cao, thế thì chúng ta nếu cứ như bà cô dài dòng thì tôi thấy là không thích hợp. Có rất nhiều người ở tầng văn hoá cao quả thực là lúc họ mới học Pháp đã bị ảnh hưởng. Vì thế tôi kiến nghị: Phụ đạo viên chúng ta nếu có chướng ngại thì có thể đi cùng một vị có nhận thức cao về Pháp, có trình độ văn hoá cao (trình độ văn hoá cao không tương đương rằng nhận thức cao về Pháp), [vị đó] cần có nhận thức rất cao về Pháp, học Pháp ít nhất cũng phải một thời gian rồi, đã vượt qua một số quan [khảo nghiệm] rồi, có thể không có lặp lại nữa, người như thế đi cùng làm người trợ giúp chư vị, hoặc [chư vị] hãy hoán đổi [vai trò với vị đó]. Là vì mọi người làm phụ đạo viên cũng không phải để làm việc này mà làm, đều là vì để tu luyện. Ai mà nói 'tôi là cứ làm phụ đạo viên, không thể buông xuống'. Tôi thấy rằng cái tâm đó sớm muộn cũng cần bỏ đi thôi, sớm muộn cũng sẽ xuất hiện một lần như thế. Chư vị không phải là đến để làm phụ đạo viên, chư vị là đến để tu luyện, chư vị cần nhớ kỹ. Tôi nghĩ rằng về ngôn ngữ nếu có một chút chướng ngại thì không sao cả.

Đệ tử: Chúng ta tu luyện quay trở về, có thể đột phá tầng thứ nguyên lai ban đầu chăng?

Sư phụ: Chư vị vẫn là dùng lối nghĩ của người để nghĩ việc của Thần, tương lai khi chư vị minh bạch, chư vị sẽ cảm thấy đỏ mặt về câu hỏi mà chư vị đặt ra. Những sự việc ấy chư vị đều đừng quản, Đại Pháp khai sáng cho chư vị hết thấy những gì tốt nhất, chư vị chỉ quản 'tu'. Kỳ thực trong chúng ta có nhiều người hơn

nữa là lo trở về nhà, chứ không phải rời xa nhà. Điều này đối với Thần mà giảng thì hoàn toàn khác với khái niệm của chư vị, không phải như lối nghĩ của chư vị.

Đệ tử: Trừ Thế giới Pháp Luân ra, ở tầng thứ cao hơn còn có bao nhiêu thế giới?

Sư phụ: Đầu não chư vị cần phải dùng cho tu luyện! Tôi bảo cho chư vị là nhiều không tính đếm được. Chư vị có thể tra ra trong thân thể chư vị có bao nhiêu phân tử hay không? Thân thể của nội trong tam giới đều được gọi là ‘nhân thể’. Thân thể một người là do các tạp tử vi quan cấu thành nên tạp tử ở tầng lớn hơn, tiếp đó tạp tử tầng lớn hơn đó lại cấu thành nên tạp tử một tầng lớn hơn, cái gọi là ‘nhân thân’ là cách gọi chung ở trong tam giới. Chỉ riêng trong tam giới có bao nhiêu tạp tử thì chư vị cũng không biết! Vô kể vô số. Dù chư vị tu tới bước nào, chư vị trong những người ngồi đây đều không biết trong vũ trụ có bao nhiêu thế giới, mà đó là tuyệt đối.

Đệ tử: Con luyện công đã mấy năm rồi, con đã toạ thường xuất hiện việc ngủ mất, điều này vẫn luôn làm con bối rối.

Sư phụ: Mọi người đều biết về chịu khổ, vậy chư vị đã nghĩ tới rằng ‘mê ngủ’ ấy của chư vị nó cũng là đang ‘ma’ chư vị, không để chư vị tu! Đây chẳng phải là lúc mà ý chí của chư vị cần khởi tác dụng sao? Tôi không tin rằng chư vị [nếu] để mắt mở thì cứ ngủ chăng?! Nếu không được thì hãy mở mắt khi luyện, vẫn là phải vượt qua quan [khảo nghiệm] này.

Đệ tử: Dạy bảo con cái chúng không nghe, nếu lại không nghe thì cứ kệ chúng thôi, vậy có đúng không?

Sư phụ: Không hoàn toàn như vậy; mặc kệ trẻ nhỏ thì là cha mẹ phạm tội. Xã hội nhân loại hôm nay đã biến thành mức độ như thế này rồi, không thể nói là không quan hệ gì với những người từng thế hệ từng thế hệ chư vị. Tôi bảo mọi người, trẻ nhỏ nhất định cần phải quản. Tôi phát hiện rằng xã hội Mỹ quốc ấy, đã bị pháp luật làm thành không thể quản con trẻ nữa, quản con trẻ thì bằng giống như phạm pháp, nên bèn mặc kệ như thế. Những đứa trẻ ấy đừng nói tới lễ phép gì hết, ngay cả những điều làm người tối thiểu thì chúng cũng không biết, tương lai tạo thành nhân loại như thế nào nữa?! Nhưng tôi bảo chư vị, Trung Quốc chúng ta là có truyền thống như vậy, rằng chư vị cần phải quản con của chư vị, giáo dưỡng con của chư vị, không thể buông mặc. Đánh cũng được, mắng cũng được, điều chúng ta giảng ở đây giảng là người tu luyện không thể tức giận. [Vậy] có thể quản trẻ nhỏ, chư vị khi cao hứng mà đánh chúng, cảm thấy rất vui vẻ mà đánh chúng thì chúng cũng thấy đau, mục đích là để cho đứa trẻ bài học giáo huấn, để chúng không làm việc xấu nữa. Giáo dục trẻ nhỏ là không có sai, chư vị hãy nghĩ, 'đây không phải chấp trước vào cái tôi, [mà là] làm điều tốt cho xã hội, vì nhân loại tương lai cũng là làm việc tốt'. Tuy nhiên chư vị nếu chấp trước quá vào đó, thì lại là sang một cực đoan khác. [Tôi] chỉ nói rằng quản trẻ nhỏ là không có vấn đề, nhưng hãy quản một cách có lý trí.

Đệ tử: Có phải là vì Chân Lý Phật Pháp mà tồn tại hay không?

Sư phụ: Đề mục được đặt ra này là hết sức cao, trong tu luyện thì có một số cách nghĩ là đúng, nói một cách chuẩn xác thì Phật Pháp khai sáng cho sinh mệnh

hoàn cảnh sinh tồn, cung cấp sinh mệnh người, chính là quan hệ ấy. Sinh mệnh chỉ có thể tồn tại vì phương thức sinh tồn của họ trong cảnh giới ấy. Nếu nói chư vị là một Đại Giác Giả có thể quản rất nhiều sự việc bên dưới, thế thì chư vị có thể vì nhiều sinh mệnh hơn nữa mà tồn tại, chính là quan hệ như thế.

Đệ tử: [Con] hễ đọc «Chuyển Pháp Luân» thì liền ngủ thiếp đi...

Sư phụ: Một phụ đạo viên chúng ta đặt ra câu hỏi như thế này, tôi cảm thấy chư vị trước hết ngưng lại để người khác làm, còn bản thân trước tiên hãy học [Pháp], hãy đề cao đề cao nhiều rồi sau lại làm thì tốt hơn. Vì chư vị hễ đọc «Chuyển Pháp Luân» liền thiếp đi, có lẽ cuốn «Chuyển Pháp Luân» ấy chư vị còn chưa đọc hết một lượt, thế thì làm công tác phụ đạo sao đây? Phụ đạo, phụ đạo ấy, chúng ta phụ đạo như thế nào? Ở đây truyền là Pháp, động tác là phương cách phụ trợ viên mãn, động tác chư vị làm dù có tiêu chuẩn đến mấy, mà không có Pháp thì tu không thành. Pháp là vô cùng trọng yếu, đọc sách liền thiếp đi thì cái đạo lý cũng giống vị ngồi đả tọa liền ngủ thiếp đi tôi vừa giảng.

Đệ tử: Tại sao có người mà nghiệp lực tư tưởng luôn luôn rất mạnh, hơn nữa vẫn luôn cứ qua một giai đoạn thì lại xuất hiện một lần?

Sư phụ: Đây là một hiện tượng phổ biến. Tôi bảo mọi người, tôi thấy chư vị tu luyện quả thực phi thường tốt, nhất là các học viên tu lâu, [khi] tôi gặp chư vị thì thật sự rất mừng. Nhưng chư vị cũng sẽ có vấn đề giống nhau, thỉnh thoảng trong tư tưởng còn phản ánh ra những thứ bất hảo, thậm chí đôi lúc còn phản ánh ra những thứ hết sức không tốt, hơn nữa những

thứ bất hảo đó phản ánh ra còn càng ngày càng tệ. Tôi giảng một chút cho mọi người đạo lý này. Khi chúng ta tu luyện, như mọi người biết là từ vi quan, từ cấu thành của chư vị mà cải biến chư vị, vậy bộ phận đã cải biến của chư vị là đã đạt tiêu chuẩn rồi, nên không thể nói bộ phận đó là người nữa. Bộ phận người của chư vị này mà làm gì đó thì bộ phận kia không thể làm theo, nếu không sẽ tương đương với Thần đang làm điều xấu, vậy cũng bằng như rút hạ xuống, ấy là tuyệt đối không được phép. Thế nên chư vị khi không ngừng tu luyện, một bộ phận không ngừng phù hợp với Pháp kia liền được làm cho cách khai khởi chư vị. Chính là tựa như vòng năm của cái cây, trong tu luyện thì từng vòng từng vòng vươn ra ngoài, vỏ cây là bề mặt chư vị. Vậy Nó là từ bộ phận đã tu xong từ trong đó mà tu hướng ra ngoài, cuối cùng tu đến bề mặt. Bộ phận tu xong của chư vị là Thần, bộ phận chưa tu xong là người.

Tôi làm là bắt đầu từ vi quan của sinh mệnh chư vị, nghĩa là cải biến chư vị bắt đầu từ bên trong sinh mệnh chư vị, như vậy cải biến tương ứng ở bề ngoài là nhỏ. Nhưng tu thì cần phải tự mình ước thúc chính mình, cứ như thế một mạch cho đến cuối cùng. Nhưng vẫn là chừng nào lớp da kia chưa phát sinh biến hoá, thì tư tưởng chư vị đều sẽ phản ánh ra tư tưởng của người thường, có những lúc rất là bất hảo, nhưng chư vị là có thể ức chế chúng. Đó chính là chư vị tự mình ước thúc bộ phận ấy của chính mình vốn đang gây tác dụng. Mà quá khứ chư vị ức chế không nổi, bởi vì chúng là tại tầng thứ rất thâm sâu cũng đều có chúng, cho nên chư vị ức chế chúng không nổi. Hiện tại tuy nói rằng phát hiện trong tư tưởng phản ánh ra những niệm bất hảo,

nhưng chư vị có thể ức chế chúng, trong tu luyện chính là có thể khống chế hành vi và tư tưởng của mình. Đó chỉ là trạng thái tu trong Đại Pháp.

Để bảo đảm mọi người có thể tu luyện, không bị những can nhiễu đó, ắt phải đưa bộ phận tu xong cách khai ra. Tuy nhiên, lại để bảo đảm chư vị có thể tu luyện nơi người thường, những thứ kia ở bề mặt chỉ có thể là càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu. Chẳng hạn như phần tu xong đã đạt tới một trăm tầng rồi, mà bề mặt chư vị chỉ có thể động một tầng, chính là ý tứ đó, tức là tỷ lệ của nó nhỏ lắm, mục đích là để chư vị có thể tu luyện nơi người thường. Nếu đều gỡ bỏ đi, nếu chư vị không còn bất kể quan niệm người thường và cách nghĩ người thường nào hết, bề mặt chư vị cũng không phải người thường nữa, thế thì chư vị không thể tu luyện ở nơi người thường được nữa.

[Tôi] bảo chư vị rằng, khi chư vị không có tâm người thường, chư vị sẽ biết trong tâm người khác nghĩ gì, những thứ đủ các phương diện sẽ can nhiễu chư vị. Người ta nghĩ vấn đề gì, mỗi động tác mỗi biểu đạt của họ, mỗi biểu hiện dù hết sức nhỏ bé cũng đều mang theo mục đích. Mà có người thì mang theo những tư tưởng bất hảo rất mạnh mẽ, đang nghĩ xem trị người khác như thế nào; có người [trong đầu] đủ thứ trai trộm cắp gái lăng loàn đều có cả, chư vị hoàn toàn không ở nổi thế giới này được nữa, nó đã loạn tới mức độ đó rồi. Vì để mọi người có thể tu luyện ở nơi đây, chúng ta chọn dùng chúng loại hình thức tu luyện này là nhanh nhất, bộ phận tu xong của chư vị thì không để cho Nó động, mà cách khai ra. Không ngừng tu, chư vị không ngừng đọc sách, không ngừng nhận thức, không ngừng minh

bạch, thì không ngừng khuếch đại phạm vi của chư vị, nghĩa là càng ngày càng hướng ra bề mặt của chư vị. Ngay cả bề mặt cũng cải biến thì là viên mãn. Do đó mọi người chớ có bị những tư tưởng bất hảo vẫn còn trong tư tưởng chư vị làm cho sợ. Nhưng có một điểm: ‘Thầy giảng ra thì ta minh bạch rồi, đó là để bảo đảm có thể tu luyện nơi người thường, tốt thôi, ta kệ chúng’. Chư vị mà buông lung thì cũng bằng như chư vị không tu luyện, chính là quan hệ như vậy.

Đệ tử: Thỉnh Thầy giảng cho một chút rằng “thuật loại” là gì?

Sư phụ: Về những thứ thuật loại, các tôn giáo khác nhau có những thứ thuật loại khác nhau, các phương pháp tu luyện khác nhau có những thứ thuật loại khác nhau, các tầng thứ khác nhau cũng có những thứ thuật loại khác nhau. Giảng một cách khái quát, đó là họ chọn dùng các phương cách khác nhau áp dụng vào tu luyện hoặc áp dụng vào biểu hiện, chính là những thứ đó. Kể cả trị bệnh, hàng ma, v.v, chư vị học [chúng] làm chi? Trong điều chư vị học đã có đủ thứ rồi, chỉ là không thể bảo cho chư vị, hiện nay chư vị chủ yếu nhất chính là mau chóng thăng [hoa] trở lại.

Đệ tử: ‘Tam giới’ có thể được lý giải là ba giới Thần, Nhân, và Quỷ hay không?

Sư phụ: Về tam giới tôi đã giảng trong một số hoàn cảnh khác nhau, ngay trong sách chúng ta cũng có. Tam giới là một phạm vi do ba bộ phận lớn là ‘dục giới’, ‘sắc giới’, và ‘vô sắc giới’ cấu thành. Sinh mệnh nội trong tam giới không được phép tùy tiện đi ra; sinh mệnh ngoài tam giới dù có bản sự đến đâu cũng không được tùy tiện tiến vào. Trong [tam giới] đó là nơi mà hết thầy

vật chất của con người tồn tại, trong đó đương nhiên có nào là con người thế gian, Thần, quý. Đúng là có, tuy nhiên, không phải như khái niệm của chư vị. Tam giới là một phạm vi do Trời định, sinh mệnh đã rơi vào trong tam giới thì không thể lại quay về thiên thượng, cũng không thể quay ra khỏi tam giới, tất nhiên không kể tu luyện. Tu luyện cũng không phải đều có thể xuất ra [khỏi tam giới], có rất nhiều tu luyện là không ra khỏi. Chỉ có thể ở mặt đất, hoặc ở các tầng thứ khác nhau nội trong tam giới. Các sinh mệnh ngoài tam giới cũng không được phép tùy tiện tiến vào, [tam giới] chính là một nơi như thế, một nơi đặc thù, dùng khái niệm của Thần mà xét, thì trong đó là nơi đơ bản nhất.

Đệ tử: Khi học Pháp có những người luôn muốn ngủ.

Sư phụ: Học Pháp là ngủ, đọc sách là ngủ, luyện công chư vị cũng ngủ, rốt cuộc ngay cả những điều ở thời kỳ đầu nhất vẫn chưa vượt qua, đây là [vấn đề] ý chí! Như mọi người biết, chư vị trong tu luyện thì không chỉ là bất kể nhân tố nào cấu thành nên con người đều không để chư vị thoát ly con người, mà bất kể thứ gì cấu thành nên hoàn cảnh con người cũng không để chư vị ly khai, cái gì chư vị cũng phải đột phá, ma nạn nào cũng phải vượt qua. Biểu hiện lớn nhất là chúng tạo thống khổ cho chư vị. Nhưng thống khổ có các hình thức khác nhau, ngủ cũng là một loại. [Người] tu luyện không được [và] người không tinh tấn lại không biết là khổ. Chư vị không đắc được Pháp, không để cho chư vị đắc Pháp, mà chư vị vẫn cảm giác không ra rằng chúng là ma nạn, trừ phi tâm của chư vị không đặt ở Pháp [và] không muốn tu. Vậy tại sao không khắc chế chúng? Hãy tăng cường ý chí của chư vị. Người mà có thể ức

chế vững chắc cái ngũ của bản thân thì có thể thành Phật, thế thì tôi nói quá dễ rồi. Ngay cả một quan [khảo nghiệm] nhỏ đó mà chư vị còn không vượt qua thì còn tu thế nào nữa?

Đệ tử: Thời gian tu luyện hết sức hữu hạn, từ bây giờ nếu khởi phát đại dũng mãnh thì có thể theo Ngài trở về nhà không?

Sư phụ: Về những cái đó đều không cần lo, cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần chư vị còn có thời gian tu luyện thì chư vị [hãy] tu, [hãy] dũng mãnh tinh tấn. Còn nói về có thể quay về nhà chăng, thì cơ duyên là có, chư vị ngồi đây hôm nay ít nhất gặp tôi rồi. Phải vậy không? Vẫn là có cơ hội. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Toàn thể sự việc này chưa kết thúc thì chư vị có cơ hội. Hãy tranh thủ, còn tranh thủ thế nào thì vẫn là chư vị nên suy nghĩ.

Đệ tử: Có đệ tử không mang theo bản thể mà viên mãn hay không?

Sư phụ: Đương nhiên có vị không mang theo bản thể mà viên mãn. Tôi vừa giảng rằng sẽ không phải tất cả đều đi tới Thế Giới Pháp Luân, [vị nào] đi Thế Giới Pháp Luân là có mang theo thân thể. Ở vũ trụ này, quá khứ có rất là nhiều hình thức tu luyện và các thể giới thiên quốc của các thiên thể khác nhau, 99,9% họ đều là không cần thân thể. Không nói rằng đều xem cái thân thể xác thịt này tốt thế, rất nhiều thiên quốc hoàn toàn không cho phép chư vị mang thân thể về đó. Chư vị mà mang về đó thì cũng bằng như phá hoại Pháp ở đó, phá hoại Lý mà [chư vị] lý giải được từ Đại Pháp vũ trụ, và [phá hoại] tầng Pháp của chư vị mà ngộ tới được. Giống như “Giới-Định-Huệ” mà Thích Ca Mâu Ni giảng, Ông cũng là từ Đại Pháp vũ trụ mà thể hiện ra, cũng là một

thể hệ Giới-Định-Huệ tự thành mà Ông ngộ tới được. Không phải đều cần mang theo thân xác thịt, chỉ có tới Thể Giới Pháp Luân thì mới mang theo.

Còn một điều nữa, có người nói rằng muốn mang theo thân xác thịt. Kỳ thực đó chẳng qua là tư tưởng người thường, mang theo loại quan niệm sợ chết của người thường, nói rằng nay đều mang theo hết vậy khỏi chết nữa thì tốt quá! Bất kể là chư vị mang theo thân thể hay không mang theo thân thể cũng vậy, chúng tôi rất cuộc đều để mọi người thấy được cảnh tượng tráng lệ khi chư vị viên mãn. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Đại Pháp chúng ta làm sự kiện này xong thì bất kể tôn giáo nào dù ở thời kỳ toàn thịnh cũng không cách nào sánh nổi. Nhưng chớ cao húng, chư vị cần phải tu cho tới viên mãn.

Đệ tử: Ngồi đả tọa mà không thể ngồi song bàn, phải chăng có quan hệ với tầng thứ của tâm tính? Có thể viên mãn chăng?

Sư phụ: Tôi biết có nhiều người ngay cả ngồi đơn bàn cũng không xếp chân được, mà cuối cùng vẫn song bàn được rồi. Nhưng [tôi] không nói rằng chư vị hôm nay trở về liền lập tức cứ phải xếp chân được. Dụng tâm vào luyện [công] là được rồi. Nhưng cũng có thể là nghiệp lực về phương diện này lớn hơn một chút, nhưng rồi sẽ tiêu hết. Trên thế giới này không gì nghiêm túc hơn việc tu luyện. Chư vị có thể vì kiếm tiền mà chịu khổ lớn thế, chư vị có thể vì việc khác mà chịu khổ lớn thế, chư vị không thể vì tu luyện của mình mà chịu một chút khổ đó sao? Một người nghiệp lực khắp thân, chư vị muốn thành Phật, tu thành viên mãn, còn gì nghiêm túc hơn việc này không? Chư vị dùng cái tâm

nào để đối đãi nó? Chẳng phải vấn đề này sao? Còn nói như trong tu luyện thì làm thế nào đạt được [ngồi song bàn], thì chúng tôi cũng không phải là ngay lập tức là chư vị phải đạt được. Chư vị có thể luyện dần dần, cái đó không thành vấn đề.

Đệ tử: Có học viên nói trong kinh văn “Nhổ tận gốc” là nhổ gốc của quan niệm; trong “Tồn tại vì ai” là nói tồn tại vì Pháp, có đúng không?

Sư phụ: Chư vị đừng đào vào câu chữ, điều mà tôi bảo chư vị mình bạch ra là nội hàm trong đó, và những điều mà tu luyện của chư vị có thể nhận thức tới, chư vị không được đào sâu vào chữ nghĩa bề mặt. Vừa rồi tôi còn giảng rằng, sách của chúng ta nếu không có nội hàm đằng sau Ông thì cũng không khác gì những cuốn sách khác, giấy trắng chữ đen. Vì Ông có Pháp ở đó, chư vị buông tâm và không ôm giữ bất kể quan niệm nào mà đọc, thì dù chư vị nhận thức được nhiều hay ít thì bảo đảm đều là đúng. Chư vị mà ôm giữ bất kể quan niệm nào chưa buông xuống được hoặc đang vì tự mình mà tìm có và căn cứ có thể che đậy sai lầm của mình, với tiền đề như thế mà chư vị đọc, thì chư vị không nhìn ra gì hết. Chư vị buông hết bất kể tâm hữu vi mà đọc, thì điều gì chư vị cũng có thể lý giải được, chư vị lý giải được nhiều hay ít đều sẽ không xuất hiện sai lệch. Nếu chư vị ôm giữ bất kể tâm nào chưa buông bỏ được mà đọc, thì chư vị không đọc ra được chút gì của Ông, chỉ có thể đào vào bề mặt chữ của Ông, [và] tranh luận với nhau. Chư vị hãy tĩnh tâm đọc [sách], bảo đảm những gì chư vị đáng được biết thì chư vị sẽ biết.

Gần đây có một thời kỳ mà những bài tôi viết là không viết rõ ra, cố ý không viết rõ ra, không muốn tạo

thành chướng ngại lớn hơn cho tu luyện của mọi người. Tôi giảng càng rõ, thì phiền não và chướng ngại mà chư vị đặng phải sẽ càng lớn, thế nên có một số điều là để chư vị ngộ ra, tuyệt sẽ không vì tôi đã giảng rõ, nên con đường tu luyện của chư vị sẽ bình thản. Chư vị khi mà nạn nhỏ đi ở phương diện những điều chư vị ngộ ra, thì những gì chư vị đặng phải và quan ái chưa vượt qua sẽ lớn lên. Chư vị đừng tưởng rằng chư vị nghe nhiều thì sẽ là hảo sự, kỳ thực Pháp đã được lưu một cách tròn đầy cho chư vị rồi, chỉ là nhìn xem chư vị ôm giữ tâm thái nào mà tu.

Đệ tử: Con làm thế nào mới có thể khiến trạm phụ đạo trở thành một hoàn cảnh tu luyện chân chính?

Sư phụ: Cái này không có quy định đặc thù gì. Chúng ta không có giới điều quy định nào cả. Nhưng đã là một trạm phụ đạo, trong một số bài văn ngắn mà tôi viết (chư vị gọi là ‘kinh văn’) là có đề ra một số ý kiến về tố chất đối với phụ đạo viên, vậy nên chư vị cũng có thể đọc tham chiếu xem. Nếu muốn cho hoàn cảnh trạm phụ đạo của chư vị trở nên tốt hơn, muốn đạt tới trình độ nào đó, [nhưng nếu] học viên không theo được thì cũng không được, hơn nữa lại không thể có bất kỳ giới điều quy định nào để ước chế họ cần làm thế nào, ước chế bề mặt cũng không quản được nhân tâm, đó đều là giả. Vì chúng ta hàng ngày đều có học viên mới vào cửa, do đó cảnh giới chính thể là vĩnh viễn không đạt tới trạng thái của Thần được. Trạm phụ đạo của chư vị vĩnh viễn là người đang tu, nhưng khác với người thường. Vì bộ phận tu xong của chư vị, bộ phận có thể thành Thần ấy đã cách khai rồi. Cho nên công tác của chư vị rất là gian khổ, nhân tâm [mà chư

vị] đối mặt với là phức tạp, bảo đảm là như vậy, do đó chư vị mới có thể tu. Hãy chiếu theo Pháp mà làm, xuất hiện vấn đề thì trước hết tự tìm ở mình, sau đó nhìn xem nguyên nhân của vấn đề, thì tôi nghĩ rằng các việc sẽ làm được tốt.

Đệ tử: Làm thế nào từ 'cảm tính' thăng hoa lên 'lý tính'?

Sư phụ: Cái này không có hình thức nào biểu hiện nơi người thường, không hề giống chư vị học bất kể loại lý luận nào. Khi thăng lên tới nhận thức một cách 'lý tính', chư vị sẽ phát hiện là đã minh bạch ra một cách không tự biết. Nhưng chư vị lại sẽ rất nhanh không minh bạch nữa, là vì bộ phận minh bạch của chư vị đã đạt tiêu chuẩn rồi, chư vị minh bạch xong thì Nó liền cách khai ra, liền tiếp đó chư vị lại không minh bạch nữa. Do đó chư vị cần thường xuyên học bộ Pháp này, nhất định phải học. Một số người chúng ta có thể học thuộc lòng Pháp, [nhưng] qua một đoạn thời gian, thì phần đã thuộc rất kỹ rồi sao lại quên đi mất? Là vì phần đã thuộc hết sức kỹ ấy đã tu [và chuyển] qua rồi, còn lưu lại là phần không minh bạch, nên cần liên tục đọc.

Đệ tử: Học viên mà tiếng Hán không tốt lắm, phải chăng nên cần học «Chuyển Pháp Luân» bản tiếng Hán thì mới có thể đề cao?

Sư phụ: Điều ấy không là vấn đề nữa, hiện nay chúng ta có các bản nhiều thứ tiếng rồi. Nếu chỉ cuộc hạn rằng học tiếng Trung mới có thể đề cao, vậy chúng ta đâu cần phải phiên dịch thành nào là tiếng Anh, tiếng Ý, tiếng Nga, tiếng Hàn, v.v. Nghĩa là, dùng thứ tiếng khác cũng có thể đề cao đồng dạng như thế, có thể viên mãn cũng đồng như thế. Ngoài ra [nếu] chư vị

dụng tâm cũng như thế thì sẽ không khác chút nào đâu, không có khác biệt. Phiên dịch ấy chỉ là những từ vựng ở bề mặt chữ, mà cái khởi tác dụng là nội hàm phía sau.

Đệ tử: Con có tâm mong muốn tu thành, đó có tính là chấp trước không?

Sư phụ: Nói rằng ta muốn tu thành viên mãn, cái đó không tính là chấp trước, đó là bản tính tốt nhất của chư vị đã xuất ra. [Còn nếu] nói ta hàng ngày nghĩ rằng ta muốn viên mãn, làm việc gì cũng nghĩ rằng ta muốn viên mãn, thì tôi nói đó chính là chấp trước. Chư vị có nguyện vọng đó là được rồi, còn lại hãy là tu luyện! Trong đầu chư vị cứ nghĩ về viên mãn ấy, thì chiếm mất bao nhiêu thứ [mà lẽ ra] chư vị tu luyện? Đó còn chưa phải chấp trước ư?

Đệ tử: [Đọc xong] kinh văn “Đối thoại với [Thần] Thời Gian” của Ngài, một số học viên rất chấp trước vào thời gian, nhìn nhận khuynh hướng này thế nào?

Sư phụ: Chúng ta có một số học viên, mà từ vấn đề vừa được nêu ra ở đây mà xét, [nếu] quả thật nhìn thấy một số người giống như Thần Tiên đưa họ đi, đi tu luyện, thì họ quả thật sẽ đi theo, [điều ấy] còn không nguy hiểm sao? Đó là vấn đề nhỏ sao? Tôi bảo chư vị này, trong thiên thể thì vật chất mênh mông nào cũng đều là Thần. Nhân loại nhìn nhận rằng Ông [Thời Gian] là một loại quan niệm. Mặt trời mọc lên, trời tối, trời sáng, nào là đồng hồ đang chạy, nào là vật chất đang phát sinh biến dị, trái cây khi trời nóng rất nhanh hỏng, cơm mà không ăn sẽ thiu, nào là cây lương thực đang chín, nào là một năm có bốn mùa, hết thủy hết như là biểu hiện của [khái niệm] thời gian. Tin rằng nó là một loại khái niệm. Kỳ thực để tôi bảo chư vị rằng hết thủy

những xúc tiến ấy, là bản thân Thời Gian đang nắm, Ông là Thần. Ngay cả mặt trời mọc lên, lặn xuống, tốc độ trái đất vận chuyển quanh mặt trời thủy đều là Thời Gian tạo thành. Nhưng thời gian ấy nó lại cực kỳ phức tạp. Không gian khác nhau có thời gian khác nhau, mà hoàn cảnh còn to lớn hơn là còn có thời gian của hoàn cảnh to lớn hơn, ở hoàn cảnh còn to lớn hơn nữa còn có các loại thời gian nhỏ độc lập khác nhau, chính là nhân tố cực kỳ phức tạp. Chúng ta thông thường gọi là 'thời không', ở các không gian khác nhau có các khái niệm thời gian khác nhau.

[Theo] nhân loại ngày nay, các nhà khoa học ngày nay mà nói rằng tinh cầu kia cách chúng ta nơi đây mười lăm vạn năm ánh sáng, [ấy là] tôi chẳng qua mượn dùng khái niệm tư duy con người của họ để nói rõ ra một việc cho chư vị. Kỳ thực lối nói ấy đều là sai. Xung quanh các tinh cầu khác nhau đều có một trường của bản thân nó, nó có thời gian của bản thân nó. [Giữa] các tinh cầu khác nhau, cách địa cầu chúng ta và một khoảng cự ly cách không gian của địa cầu là tồn tại các hoàn cảnh khác nhau, về thời gian của các hoàn cảnh khác nhau là có khác biệt. Trong không gian tồn tại giữa địa cầu chúng ta và các tinh cầu mà nhìn thấy, [nếu] tính toán chiếu theo tốc độ hiện nay, thì hoàn toàn không chuẩn xác. Từ một tinh cầu sang một tinh cầu khác thì tốc độ là không chỉ có một, hơn nữa phạm vi khác nhau đều có các trường thời gian khác nhau, cũng có thể nói là thời không. Tốc độ phóng xạ ban đầu của nó rất là nhanh, về một cái, nhưng càng tới địa cầu thì càng chậm, nó là như thế. Khi nó tiến nhập vào các trường không gian khác nhau, nó còn xuất hiện lúc nhanh lúc chậm, lúc

nhANH lÚc chẬM. Còn rất nhiều điều mà khoa học hiện nay không nhận thức được. Thời Gian nẮM [quản lý] rất nhiều thứ, đó chẳng phải là Thần sao?

Đệ tử: Có những nhóm học Pháp mà khi học Pháp, phụ đạo viên hoặc học viên có những vị nói những chuyện dường như ngoài lẽ.

Sư phụ: Chúng ta học Pháp thì chỉ là học Pháp, chư vị không được nói về Pháp đối chiếu với Pháp, thế thì chư vị bằng như để học viên đặt ra định nghĩa cho Pháp. Chúng ta có thể bàn về những thiếu sót của mình đối chiếu với Pháp; hoặc là, ‘Ồ, tôi ngộ ra rằng tôi phân phối tiền vào công việc như thế nào’, thế cũng được. Nhưng có một điểm, tôi không chủ trương rằng mọi người thường hay có những việc ấy. Tôi hy vọng nhất là mọi người thường xuyên ‘thông đọc’ cuốn «Chuyển Pháp Luân» hoặc bất kỳ sách Đại Pháp nào. Chư vị ‘thông đọc’ Ông, có chữ mà không biết thì có thể giải thích bề mặt ý tứ của chữ đó. Còn như nội hàm ở đằng sau Ông, thì chư vị cũng giải thích không nổi. Mỗi cá nhân đều sẽ có nhận thức, bạn nhận thức thế này, mình nhận thức thế kia, [có thể] nảy sinh xung đột với nhau, [nhưng] mọi người nhất định chớ làm loại việc ấy.

Những gì tôi viết thông thường đều bao hàm nội hàm với rất nhiều tầng thứ rất lớn và phạm vi rất rộng, do đó chư vị hoàn toàn không nói rõ được. Điều chư vị có thể giảng rõ là chỗ chư vị nhận thức, nhưng người khác không nhất định là đồng ý. Điều vị kia có thể giảng rõ là tầng những thứ mà vị ấy nhận thức được, nhưng chư vị lại không nhất định là đồng ý. Mỗi người đều có nhận thức khác nhau của mình, là nguyên nhân tầng thứ khác nhau. Chư vị chỉ cần tĩnh tâm lại không mang

bất kể quan niệm nào mà đọc mà học, [dẫu rằng] chư vị cảm thấy dường như không hiểu, cũng bảo đảm rằng lý giải sẽ không xuất hiện lệch lạc. Lý giải được bao nhiêu, minh bạch được bao nhiêu, kỳ thực dường như nên là như thế. Bảo một học viên mới lập tức minh bạch ra tất cả những điều của Đại Pháp, vậy cũng không hiện thực.

Đệ tử: Ngài ở trong kinh văn “Tồn tại vì ai”, là [ý nói] tồn tại vì Chân Lý vũ trụ, hay là tồn tại vì sự thuần chân tiên thiên?

Sư phụ: Chư vị lại đào vào câu chữ rồi. Để tôi bảo mọi người: Chư vị cần tồn tại vì bản thân chư vị! (vỗ tay) Chư vị nếu chẳng muốn tu chẳng muốn viên mãn nữa, thì chư vị tồn tại vì ai cũng có tác dụng gì? Tu của chư vị, viên mãn của chư vị, chẳng phải là giải thoát cá nhân chư vị sao? Kỳ thực tôi giảng lời này là để bảo chư vị, rằng trong quá trình tu luyện chư vị kiên định chính mình, đừng chịu bất kể ảnh hưởng nào, đó chẳng phải có trách nhiệm vì bản thân chư vị ư? Chư vị cần có trách nhiệm về bản thân chư vị! Không được vì những ai can nhiễu chư vị mà bị dẫn động, mà tồn tại. Chính là ý tứ đó.

Đệ tử: Khi luyện công ở điểm luyện công, phát bằng tiếng bài động công của Thầy, nhưng có người ngồi đã toạ, thế có được không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng chúng ta thống nhất luyện công là tốt nhất. Đã là tập thể luyện công cùng nhau, thì mọi người luyện cùng nhau là tốt nhất. Nếu nói “Tôi chính là muốn tự mình luyện riêng, tôi đã luyện động công rồi, bây giờ tôi muốn luyện tĩnh công”, thế cũng không phải là không được. Chúng ta không cần nghiêm khắc cứ phải làm vậy đâu. Tuy nhiên, mọi

người đã là luyện cùng nhau, tôi nghĩ rằng tập thể cùng luyện [giống nhau] là tốt nhất. Chư vị coi, nếu mỗi từng cử động càng đều tăm tắp, thì trường ấy càng lớn, lực lượng càng mạnh, tay của chư vị sẽ mang theo bay bổng nhẹ nhàng.

Đệ tử: Khi học Pháp thì đọc thành tiếng và đọc thầm thì hiệu quả phải chằng như nhau?

Sư phụ: Không có khác biệt gì lớn, chỉ là chúng ta những người khác nhau có thói quen khác nhau. Có người chính là cảm thấy như ‘tôi niệm thành tiếng thì dường như không nhớ được’; có người nói ‘tôi niệm thành tiếng thì mới có thể nhớ được một cách thiết thực’, đó là khác biệt ở thói quen. Hãy căn cứ theo tình huống khác nhau của riêng mình, làm thế nào cũng được.

Đệ tử: Có người nhìn nhận rằng ‘thông đọc’ ấy là mọi người cùng nhau đọc thành tiếng, như thế đã toàn diện chằng?

Sư phụ: ‘Thông đọc’ hay không ấy là không đồng đẳng với đọc to tiếng. ‘Thông đọc’ cũng không đồng đẳng với đọc nhỏ tiếng, ‘thông đọc’ cũng không đồng đẳng với đọc thầm, chư vị theo thói quen mà muốn dùng biện pháp nào cũng được. Căn cứ thói quen của chư vị mà đọc.

Đệ tử: Thân thể Phật thì lạp tử bề mặt thô nhất là nguyên tử phải không?

Sư phụ: Ấy là tôi mượn dùng từ vựng của nhân loại để giảng Pháp, nói rằng Ông phải chằng tuyệt đối là nguyên tử như chúng ta? Không phải thế. Thứ Ông cần không phải là vật chất bề mặt thực thể của bất kể vật

chất nào ở không gian chúng ta, mà là vật chất ở không gian đồng đẳng, là có uy lực lớn hơn.

Đệ tử: Người ta chết rồi, thành phần tầng lớn nhất là phân tử này tuột ra, vậy phải chăng thân thể ở không gian khác vẫn là phân tử, nhưng không phải là lớn nhất?

Sư phụ: Vì con người luân hồi chuyển sinh trong tam giới. Tất cả thân thể nội trong tam giới đều được gọi là ‘nhân thân’, tất cả phân tử trong tam giới đều được gọi là ‘phân tử’. Chỉ là tạp tử lớn nhỏ khác nhau, cấu thành nên các không gian khác nhau. Tuy nhiên không hoàn toàn là như thế.

Đệ tử: ‘Có Phật thì có ma’, tới tầng thứ cực cao thì vẫn có hay không?

Sư phụ: Tới tầng thứ cực cao thì không có ma nữa, nhưng có các sinh mệnh khác nhau và tồn tại tính tương đối. Vũ trụ này to lớn tới mức không phải điều chư vị có thể tưởng tượng, không phải dùng tư tưởng con người của chư vị là có thể tưởng tượng nổi.

Đệ tử: Trừ đi tâm tật đố, phải chăng cần cải biến thoág cái tính cách hướng nội?

Sư phụ: Tính cách hướng nội là vấn đề tính cách người ta. Còn nói về tâm tật đố thì nó không có quan hệ trực tiếp với tính cách. ‘Tôi là hướng nội, tôi không thích nói chuyện, tôi cũng không tật đố người khác’, chẳng phải có nhiều người như thế mà?

Đệ tử: Trong tình huống không ảnh hưởng tới học viên tu luyện, hồng Pháp, học Pháp, mà không làm hoạt động nào cả, đó có phải là sợ hãi không?

Sư phụ: Học viên chúng ta đều có thể tu luyện một cách hết sức thiết thực, ấy là tốt nhất. Nhưng có những lúc tập thể chúng ta làm một số hoạt động hoặc chúng

ta luyện công tập thể, mở Pháp hội, đó cũng là một bộ phận an bài trong tu luyện của chư vị. Về căn bản là để hoàn cảnh tu luyện Đại Pháp không bị tổn thất, [cái đó] không có sai, nếu trong tâm thật sự sợ hãi, vậy đó là sự việc về phương diện tâm tính.

Đệ tử: Người chỉ còn một tay mà luyện công ở điểm luyện công phải chăng có ảnh hưởng tới Đại Pháp?

Sư phụ: Không có ảnh hưởng. Không sao cả.

Đệ tử: Đồng sự đều phấn đấu để học vị, lãng phí quá nhiều thời gian, con không muốn làm nghiên cứu sinh.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, tư tưởng ấy của chư vị hơi chút quá khích. Vì tôi bảo mọi người cần phải tu luyện một cách phù hợp mức độ tối đa với người thường. Học vị của chư vị cũng vậy, công phu [làm gì đó] của chư vị cũng vậy, rất có thể có lợi hơn cho việc chư vị nhận thức Pháp, có thể có lợi cho chư vị hồng Pháp và nhận thức Pháp sau này, cũng quan hệ tới cuộc sống cá nhân trong tương lai của chư vị. Chừng nào tu luyện của chúng ta chưa kết thúc, chư vị chính là cần phải tu luyện một cách phù hợp với người thường ở mức độ tối đa, đó không phải chư vị sai. Kỳ thực chư vị [làm] nghiên cứu sinh, chư vị đã được học vị là tuyệt sẽ không vì học Pháp mà ảnh hưởng. Tuyệt sẽ không vì chư vị làm nghiên cứu sinh mà ảnh hưởng học Pháp. Việc này chính là xem xem chư vị thu xếp quan hệ này như thế nào, không có vấn đề. Rất nhiều người chúng ta đều là làm thế, rất nhiều học sinh cũng đều làm thế. Kỳ thực chúng ta có rất nhiều người học vấn cao lý giải Pháp được nhanh, tư tưởng khai mở hơn, là vì tôi là kết hợp với tư tưởng người hiện đại mà giảng [Pháp]. Một số người văn hoá có phần thấp hơn, như tôi thấy, xác thực

là có kém hơn. Nếu chúng ta đều không ai đổ nghiên cứu sinh, thì người ta sẽ nói ‘Pháp Luân Đại Pháp các vị đang mai một tài năng của xã hội người thường’. Chư vị cũng không muốn Pháp của chúng ta chịu tổn thất, phải vậy không? Mọi người đều không làm như thế, có những nguyên nhân về các phương diện. Tôi bảo chư vị làm thế nào thì hãy làm thế, chùng nào chưa viên mãn, chư vị hãy làm chiếu theo những gì chư vị nên làm.

Đệ tử: ‘Vật chất vi quan hơn’ mà Ngài giảng trong bài “Đối thoại với Thời Gian” là chỉ về điều gì?

Sư phụ: Điều tôi chỉ về ấy là điều hiện nay chư vị vẫn không thể biết, [đó] đều là chư Thần lớn hơn khác nhau. Vũ trụ này quá bao la. Vật chất bao la đến mức không cách nào dùng khái niệm tư duy của con người để hình dung được nó. Ngôn ngữ con người dù dùng hết thì cũng không thể hình dung [vậy thì] chư vị nói thế nào đây, ngay cả khi chư vị tu luyện tới viên mãn rồi, chư vị cũng không thể biết bất kể sự việc gì vượt ra ngoài khỏi tầng thứ chư vị. Chư vị chứng đắc quả vị lớn đến đâu, thì chư vị có trí huệ lớn đến đó. Ấy là sở đắc của tu luyện của chư vị, ấy là điều tầng thứ quyết định.

Đệ tử: Người không tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, nhưng bình thường tâm tính rất tốt, thì tương lai sẽ thế nào?

Sư phụ: Vị ấy tương lai sẽ tiếp tục chuyển sinh trong lục đạo luân hồi, chư vị nói xem có thể thế nào? Vị ấy tâm tính dẫu tốt nữa thì chẳng phải vẫn là so với tiêu chuẩn người thường? So với tiêu chuẩn của Pháp mà xét, thì sẽ không nhất định là tốt nữa.

Đệ tử: [Con] có những lúc thiên mục nhìn thấy những điều tốt và những điều không tốt, không thể tham gia

học Pháp luyện công [tập thể], một quan đó vẫn chưa vượt qua được, rất thống khổ.

Sư phụ: Khi nhìn thấy những thứ đó thì đừng động niệm, chư vị quán nó là tốt xấu làm gì, đó vẫn là bản thân chư vị động niệm rồi. Chư vị nhìn thấy thì là chư vị nhìn thấy, chư vị đừng nghĩ gì, chư vị cũng đừng theo nó. Tựa như xem phim vậy, [thế thì] có thể ảnh hưởng chư vị luyện công chăng? Tôi không tin. Có thể ảnh hưởng chư vị luyện công ấy là vì chư vị động tâm, phân biệt rằng cái nào tốt thì chư vị theo nó, cái nào không tốt thì chư vị không theo nó. Chư vị theo ai thì cũng là không tốt, dù nó tốt đến mấy thì chư vị theo cũng là không tốt rồi, không ai có thể đưa chư vị đến viên mãn. Để tôi bảo mọi người, trên thế giới này không một vị Thần nào ở đây độ nhân đâu. Pháp lớn như thế này đang truyền ở nơi đây, ai tới can nhiễu thì vị đó đều phải rớt xuống. Bằng như can nhiễu tới Đại Pháp vũ trụ, dù Thần, Phật, Đạo xuất sắc đến mấy, cũng phải rớt xuống.

Nhân loại đã phát sinh biến dị từ lâu, giờ đây hành vi của nhân loại, khoa học của nhân loại, hết thảy những gì của nhân loại đều không phải những điều nhân loại nên có. Nếu không [phải là vì] truyền Pháp này, thì có lẽ đã không có con người hôm nay từ lâu rồi. Vũ trụ chính là có thành-trụ-hoại. Chư vị [dấu] không thừa nhận nó có kiếp nạn, nhưng các tinh cầu trong vũ trụ, ai cũng đều thấy cả, các nhà khoa học hiện nay nhìn thấy các tinh cầu bị nổ tung nhiều lắm, địa cầu của chư vị sẽ không nổ tung sao? Tại sao cứ phải là tinh cầu khác thì mới nổ tung? Đương nhiên loại sự việc này tuyệt đối

sẽ không có ở địa cầu chúng ta, tôi chính là giảng đạo lý đó.

Đệ tử: Trong bài «Giảng Pháp ở Pháp hội Mỹ quốc» và «Giảng Pháp ở Pháp hội Sydney» về sắp xếp nguyên tử [tạo thành] phân tử, phải chăng là hai mươi vạn hoặc hai trăm vạn, cái nào là đúng?

Sư phụ: Cái nào cũng đúng, [mà] hai nghìn vạn cũng không sai. Tư tưởng con người hay thích nhìn vấn đề một cách cố định. Phân tử ấy có rất nhiều tầng. Vì khoa học hiện đại ấy, nó nhận thức là chung chung như thế, tôi là mượn lời của nó mà giảng, nếu chư vị cứ nhất định truy nó đến cùng, thì chư vị chiếu theo hai mươi vạn mà tính, nhưng cũng không chuẩn xác, riêng phân tử là có rất nhiều tầng, các tạp tử lớn nhỏ khác nhau là khác nhau.

Đệ tử: Về vấn đề cúng tượng Phật, có người nói là Pháp thân của Sư phụ, có người nói là Pháp thân của bản thân tượng Phật.

Sư phụ: Vừa rồi tôi đã giảng, không có bất kể Phật nào đang độ nhân ở đây. Vậy [tượng đó] có gì? Có tượng Phật mà trên đó thấy được Phật nguyên lai [vốn có], nhưng cực kỳ hiếm; vẫn chỉ là ở chùa cổ xưa thôi, trên những tượng Phật đó là có. Vì tôi làm sự việc này, đầu tiên là làm bên trên, rồi sau làm tới không gian nhân loại đây, rồi sau đó làm tới tam giới. Như vậy, khi làm sự việc này, những gì bị phong bế ở đây là không ra được, những gì không bị phong bế thì đều không có [Pháp thân]. Nhưng bị phong bế ấy, họ cũng không có quản việc gì, cũng không làm gì cả. Họ thấy chư vị tu được tốt, có thể nhịn không được bèn nói vài lời với

chư vị, nhưng họ tuyệt [đối] sẽ không quản bất kể việc gì của chư vị.

Đệ tử: Có người nói trên [bức tượng] Thiên Đàn Đại Phật là Pháp thân của Sư phụ, chính là Sư phụ.

Sư phụ: Tôi lần đầu tới HỒNG KÔNG, tôi phát hiện rằng trên tượng Phật đó không có Phật, không hề đạt mục đích khai quang. Mà lại còn có những thứ loạn bát nháo phụ [bám] trên đó, tôi bèn thanh lý chúng. Tôi thanh lý xong bèn đưa Pháp thân của mình lên đó quản, chính là như vậy. Nhiều người đến thế bái [lạy], bái những thứ loạn bát nháo kia thì đâu có được?! Hơn nữa đó là hình tượng Phật, do đó tôi bèn quản.

Đệ tử: Thân thể xuất thế gian pháp thì có biểu hiện của nghiệp bệnh không?

Sư phụ: Không có. Tuy nhiên trong thân thể người tu luyện chúng ta hôm nay đều rất loạn, nhưng đều đang chỉnh lý rồi. Bất kể một loại phương pháp tu luyện chính Pháp nào, sau khi xuất khỏi tam giới, thì thân thể đều không lại xuất hiện trạng thái nghiệp bệnh này nữa, tuyệt đối không có nữa. Nhưng họ chưa đạt quả vị của mình, họ vẫn có xuất hiện mâu thuẫn giữa người với người ở xã hội người thường, ma sát về tâm tính, vẫn có một mạch cho đến khi viên mãn.

Đệ tử: Trong sự kiện ở Bắc Kinh và tương tự, thì những người kiên định thực tu sẽ như thế nào?

Sư phụ: Người kiên định thực tu thì thế nào, ý tứ câu hỏi của chư vị là gì? Dường như mọi người không ai nghe minh bạch [câu hỏi] cả? Là nói chư vị không tham dự, ấy là bản thân chư vị “kiên định thực tu”, là ý đó chăng? Trong lời nói có [ý như] bản thân mất cơ hội viên mãn mà tìm căn cứ lý do, tâm còn đặt vào cả

tôi nữa. Đạo Lý thì tôi đã giảng tới mức không thể rõ ràng hơn nữa rồi. Mỗi lần sự việc, khi xuất hiện sự việc lớn thế này, đều là khảo nghiệm tốt nhất và một bước tốt nhất để học viên bước ra [tiến về] viên mãn, là thời cơ tốt nhất. Chúng ta có người có thể bước ra, có người mà họ vẫn cảm thấy mình vì thực tu nên bất động. Viên mãn tới rồi chư vị cũng cứ bất động, tôi xem chư vị làm sao đây, chư vị cũng không muốn viên mãn. Chỉ tu thôi, tu vì điều gì? Không phải vì viên mãn sao? Thực chất là lấy cơ cho bản thân mình, tìm cơ cho một cái tâm [chấp trước] khác của chư vị. Chứ không phải là thực tu mà bất động, bình thường chư vị vẫn biểu hiện thật sự là thực tu như vậy chẳng, bất động như vậy chẳng?

Đệ tử: [Con] thấy Ngài ở công viên, bấy giờ Ngài trông rất nghiêm khắc, nhưng hiện nay trong tâm [con] vẫn không buông được, sợ gặp Ngài, nhưng cũng hết sức muốn gặp Ngài.

Sư phụ: Tôi nghĩ là [tôi] ít khi nghiêm khắc thế chứ. Đặc biệt khi tôi ở Đức, Pháp, và Pháp hội tại Âu Châu, tôi đã giảng một câu thế này, tôi nói rằng chừng nào chư vị có thể học, chừng nào chư vị có thể tu, thì dù chư vị từng phạm sai lầm gì, tôi cũng đều độ chư vị. Tôi nói rằng tôi đã mở ra một cửa lớn, kỳ thực tôi mở ra ấy đã không còn cửa nữa rồi, chính là xét nhân tâm. Mọi người chớ nghĩ nhiều quá, tôi tuyệt đối sẽ không có ân oán với con người. Chư vị nói tôi tốt, chư vị nói tôi xấu thì đều không động được tâm của tôi, do đó tôi có thể biết được tâm của chư vị. Chư vị muốn tu, chư vị thật sự có thể tu, thì tôi sẽ có trách nhiệm với chư vị.

Đệ tử: Với học viên mới thì thế nào được tính có [tiền] sử bệnh tâm thần, gia tộc có [tiền] sử bệnh tâm thần?

Sư phụ: Bệnh viện chẳng phải đưa ra kết luận rồi sao? Biểu hiện bất bình thường, không thanh tịnh, không ý thức được chính mình. Pháp chúng ta là cấp cho con người, cần độ chủ nguyên thần con người. Đến lúc người ta không ý thức được bản thân, thì tôi cấp Pháp này cho ai? Chính vì điều này, cho nên không có biện pháp [cứu] độ.

Đệ tử: Khi học Pháp luyện công, tư tưởng có những thứ đối kháng với Pháp, đó là quan niệm hình thành hậu thiên, có ảnh hưởng về sau này không?

Sư phụ: Về ảnh hưởng đến sau này ư, hiện nay chẳng phải đang ảnh hưởng chư vị sao? Chư vị đã biết chúng là quan niệm hình thành hậu thiên, chúng không phải chư vị. Tự thân chư vị cảm thấy Pháp là tốt, vậy sao tư tưởng chư vị không kháng lại chúng? Chính tự chư vị muốn luyện công, muốn đả toạ, chúng cứ muốn chư vị không tĩnh, chính là không để chư vị luyện công, lẽ nào chư vị vẫn thừa nhận chúng? Thân thể người mỗi bộ phận đều là bản thân [chư vị], là vì chúng là chư vị. Miệng của chư vị [thì chư vị] muốn mở ra thể nào thì mở ra thể nấy, muốn phát ra âm thanh nào thì phát ra âm thanh ấy, cái miệng đó là của chư vị. Cái tay của chư vị muốn động, chư vị muốn để nó động thể nào thì nó động thể nấy, nó là chư vị. Tứ chi của chư vị cũng thế. Vậy mà tại sao khi chư vị ngồi đả toạ, thì tư tưởng của chư vị mà chư vị muốn nó tĩnh nó lại không tĩnh lại? Là vì nó không phải chư vị. Những thứ đó, nếu chư vị chẳng phân biệt rõ, nếu coi nó như là chư vị, thì chúng tôi không độ chư vị, phải vậy không? Chư vị thừa nhận thứ bất hảo kia là chư vị, thì chúng tôi không thể độ chư vị nữa. Chúng tôi độ ấy là người chứ

không phải là ma, không phải là những thứ đó, [vốn] ngay cả ma cũng không phải, chúng là những thứ loạn bát nháo, không cấu thành nổi bất kể sinh mệnh độc lập nào. Chúng là phụ [bám] ở trong tư tưởng chư vị mà khởi tác dụng, chúng tôi có thể coi chúng là gì đó để độ thành Phật chăng? Điều đó không thể. Trong quá trình tu luyện [hãy] tu bỏ chúng đi, [thì] không có ảnh hưởng về sau nữa.

Đệ tử: Kinh văn “Khung” của Thầy không có dấu chấm phẩy gì cả, nội hàm trong đó là gì?

Sư phụ: Khi tôi dùng văn ngôn để viết, thì tôi nghĩ là không có dấu chấm phẩy gì. Khung, “Thương Khung” ấy chính là ý nói vũ trụ. Nói thành ‘vũ trụ’ khi quan niệm chư vị đã hình thành một phạm vi, vậy thì tôi bèn cải biến sang một danh từ khác, [để] mở rộng phạm vi của chư vị. Tôi cũng từng dùng danh từ như ‘thiên thể’, ngôn ngữ nhân loại cũng chỉ vậy thôi, ngoài ra thì không có. Lớn hơn nữa thì nó không có danh từ, hình dung không nổi.

Đệ tử: [Con có] sợ hãi trong tu luyện, đến tầng thứ nào thì đạt thản nhiên bất động?

Sư phụ: Tôi thấy rằng ‘sợ hãi’ đó của chư vị là có vấn đề lớn. Chư vị nếu thật sự tu luyện cao như thế thì không sợ hãi nữa, tu luyện càng tốt thì lẽ nào càng sợ hãi? Người mới luyện công nguyên vốn sợ đi đường đêm khuya, nhát gan, một khi luyện công liền lập tức gan dạ hơn. Nếu chư vị học học rồi sợ hãi, thì chư vị tìm thứ vấn đề của chư vị, đó tuyệt đối không phải vấn đề tầng thứ. Sợ hãi ấy không phải là chư vị, ngay cả chư vị cũng không biết làm sao sợ hãi. Một số người tu luyện thời gian lâu trong Pháp, [nhưng] tâm không ở trong

Pháp thì không được. Họ không thực tu, những thứ ở căn bản vẫn không động [thay đổi], những thứ ở căn bản con người vẫn không động tới, cũng không đắc gì cả, vấn đề nào cũng có thể sẽ xuất hiện. Tu luyện là lấy đề cao tâm tính làm biểu hiện, chứ không phải lấy thời gian dài hay ngắn làm biểu hiện.

Đệ tử: «Đại Viên Mãn Pháp» và băng hình Sư phụ dạy công là có mấy chỗ không như nhau, vậy lấy cái nào làm chuẩn?

Sư phụ: «Đại Viên Mãn Pháp» và băng hình dạy công là không như nhau ư, động tác đều là tôi làm mà, đều như nhau cả thôi. [Có lẽ] câu chữ là có thay đổi, chứ vị chẳng phải để mắt vào những chỗ nhỏ đó? Luyện công là cần để mắt vào chỗ lớn, đừng dúi vào những việc nhỏ nhặt.

Đệ tử: Học viên tu lâu và học viên mới không nói [chia sẻ] cùng nhau, cũng không làm với nhau, nhưng ai cũng có thể riêng mình tinh tấn, [vậy] phân thành các điểm luyện công học viên mới và cũ thì có được chăng?

Sư phụ: Không được. Lời học viên tu lâu nói ra là có giúp ích đối với học viên mới. Vĩnh viễn là như thế. Thực tại là nếu học viên tu lâu quả thật tu được rất tốt, thì vị ấy nghe không lọt những lời mà học viên mới nói. Là vì học viên mới thì lúc bắt đầu nói có nhiều lời của người thường lắm, dùng nhận thức người thường để lý giải Pháp, vị ấy nghe không lọt. Cái đó thì không thể trách vị ấy, do đó một số học viên tu lâu mà về nhà luyện công hoặc luyện công một mình thì tôi cũng không phản đối. Tuy nhiên, chứ vị vẫn không thể nhận thức cao đến thế, thì cũng không cưỡng ép được. Một số người không phải tình huống ấy, rõ ràng có thể nghe

lọt được, [vậy mà] cứ nói là không nghe lọt, bèn không cùng với mọi người nữa, [thế thì] tôi nói rằng đó là tâm hiển thị, là vì [cảm giác kia] là tự nhiên thành như thế [chứ không gượng ép].

Đệ tử: Vật chất phía bên kia đều là từ bên này sang, con lý giải không được rõ.

Sư phụ: Chư vị là lý giải không rõ, [mà] cũng không phải [như] khái niệm chư vị lý giải. Như mọi người biết, chư vị nếu muốn lên thế giới ở trên trời thì chư vị ắt phải thông qua tu luyện, trừ bỏ những thứ bất hảo trên thân chư vị. Chư vị nếu mang theo thân thể này thì còn phải đồng hoá thành vật thể ở đó, đồng hoá thành Phật thể thì chư vị mới có thể mang theo. Nó là một loại quan hệ thăng hoa, nếu nói đưa vật chất dơ bẩn này lên đặt tại thế giới của Phật, thì có được chăng? Tuyệt đối không cho phép, nó là vật chất thăng hoa. Bất kể vật thể nào cũng phải có một quá trình thăng hoa thì mới có thể qua bên đó được.

Đệ tử: [Con hỏi về] giải thích của ‘nhân viên của Thần’?

Sư phụ: ‘Nhân viên của Thần’ là những vị như mục sư, giáo chủ, tu đạo sỹ, v.v. trong tôn giáo phương Tây, họ đều được gọi là ‘Thần chức nhân viên’. Người phương Đông không có khái niệm đó, không có danh từ đó.

Đệ tử: Khi học Pháp [theo nhóm], có học viên luyện đả toạ, làm thế có ảnh hưởng học Pháp hay không?

Sư phụ: Khi đả toạ thì chư vị luyện đả toạ. Chư vị biết chư vị ngồi xếp bằng không được lâu, chư vị đau đến mắ mồi mắ lợi, thì chư vị học Pháp không được tốt. Học Pháp là cực kỳ trọng yếu, bất kể sự việc hành

vi nào ảnh hưởng đến học Pháp thì đều đừng làm. Chư vị nói ‘tôi có thể kiên trì ngồi như thế’, thế thì đương nhiên quá tốt! Vừa ngồi vừa nghe thôi, thế càng tốt, vừa ngồi vừa học Pháp. Có người ngồi không kiên trì, thực tế không trụ được thì chư vị cứ tháo chân. Chư vị đừng đợi đến lúc tê mỏi rồi chư vị mới tháo, chư vị cũng không nghe lọt Pháp nữa, chỉ có nghĩ người khác đừng đụng vào mình thôi. Học Pháp chính là học Pháp nghiêm chỉnh.

Đệ tử: Quan niệm hoà tan trong ‘tình’ rồi phải không?

Sư phụ: Không phải [như] khái niệm của chư vị. Bất kể sinh mệnh nào, miễn nó sinh tồn trong hoàn cảnh tam giới, thì nó di mạn [thấm ngập] trong ‘tình’. Loại di mạn này không phải như người ta lọt vào trong nước, vốn chỉ là nước tiếp xúc với da thôi, [mà là] hết thấy những thứ trong tế bào của toàn bộ thân thể nó, miễn là gì đó ở tầng phân tử này thì đều di mạn ở trong [tình] ấy.

Đệ tử: Ở nơi người thường thì có tình trước hay là có quan niệm trước?

Sư phụ: Chư vị ngay khi sinh ra thì chư vị đã ở trong ‘tình’ rồi, chư vị chưa sinh ra thì chư vị cũng ở trong ‘tình’ rồi. Là vì khi chư vị ở trong thai mẹ, thì đã ở trong ‘tình’ rồi, chỉ là chư vị không biết, nhưng chư vị biết sự thân thiết của mẹ. Quan niệm là hình thành hậu thiên, là thuận theo tuổi lớn lên mà dần dần hình thành. Trẻ em cỡ bốn, năm tuổi thì chưa có quan niệm, nó chưa hình thành quan niệm nào cả.

Đệ tử: Về công tác do trạm phụ đạo an bài thì nên chiếu theo yêu cầu mà làm. Nhưng có người nói, rằng họ

cũng là người trong tu luyện, 'lấy Pháp làm Thầy', chiếu theo tự mình ngộ thế nào thì làm thế ấy.

Sư phụ: Tôi bảo mọi người này, chúng ta dù làm việc gì, cũng nên phối hợp với trạm phụ đạo mà làm, không được tự mình muốn làm sao liền làm ấy, đó là thứ nhất; thứ hai, tôi cũng bảo chư vị rằng, việc mà trạm phụ đạo làm, cũng đều là trong tình huống tôi vắng mặt, là được Hội Nghiên cứu Bắc Kinh đồng ý mà làm. Chúng ta có rất nhiều trạm phụ đạo làm rất nhiều việc rồi, các việc được làm là tốt đẹp mà. Sai sót khó tránh khỏi, họ cũng là người trong tu luyện. Về điểm này thì chư vị không có nói sai. Hoạt động do họ tổ chức, là không phân tách khỏi tu luyện của bản thân họ. Vấn đề này là tôi cần chú ý theo sát, không thể [để] mỗi người một cách, do đó mọi người đừng để tâm vào những việc ấy. Nếu họ thật sự có sai lầm, thì hãy lấy thiện ý mà nói với họ. Tôi nghĩ rằng, thật sự nói đúng rồi, họ sẽ không [thể] không tiếp thu.

Mọi người đều là người tu luyện. Tôi thường hay nói câu này, tôi nói rằng chư vị nếu dùng 'Thiện tâm', hoàn toàn không có 'tự tư', không nghĩ chút gì về mình hết, hoàn toàn là tốt cho người ta, chư vị nói mấy lời với họ, họ sẽ bị chư vị cảm động đến rơi lệ. Nếu trong lời mà chư vị nói, cơ điểm mục đích là vì bản thân mình, mỗi lời nói đều để ve vuốt lòng người: 'Ái chà, bạn đừng hiểu lầm tôi việc này nhé, đừng hiểu lầm tôi việc kia nhé', 'tôi nói lời này là không để người ta bắt bẻ tôi'. Cái gì chư vị cũng có, trong não chư vị hoạt động xuất ra những lời ấy là mang theo tín tức phi thường bất hảo. Nếu chư vị quả thật là thiện tâm, không có bất

kể cái gì là bản thân cả, thì lời nói xuất ra ấy, chính là lương thiện đơn thuần.

Quá khứ người xưa hành động hết sức nhanh chóng, ngày đi trăm dặm; ngựa ngày đi nghìn dặm, không nói giả dối. Tư tưởng con người đơn nhất hơn, chuyên chú hơn, làm một việc thì cứ làm một mạch thôi, họ nhất định làm tốt. Lời nói đáng tin, họ đã nói làm, thì họ nhất định làm cho chực vị, đó là con người. Người hiện nay lời không đáng tin, làm việc khắp nơi lấy lòng người. Con người quá khứ có tư tưởng từ não của họ xuất ra tựa như một con đường thẳng, quá khứ là một đường kẻ thẳng, họ là đi rất nhanh. Còn hiện nay, họ ve vuốt lòng người, lo lắng thế này, tư lự thế kia, cái tư tưởng ấy xuất ra rồi vòng vo qua lại. Do đó phản ứng của tư tưởng hết sức nhanh, nhưng hành động của họ hết sức chậm. Có người chỉ riêng mở miệng cũng mất một lúc mới nói ra lời. Do đó hành động con người hiện nay rất chậm chạp, một ngày đi được hai mươi dặm thì trời đã tối rồi. Con người cứ phát triển tiếp thế này nữa là không được, càng ngày càng không tốt, ai cũng biết điều này.

Nhưng có người nói rằng: ‘tôi không có chút phức tạp ấy thì người khác bắt nạt tôi’. Nhưng tôi cũng bảo chực vị rồi, một người kia thì ai không tốt thì người đó phải gánh chịu hết thấy những gì bản thân mình làm. Con người chính là vì như thế, con người các vị đều muốn bảo hộ bản thân như thế. [Cho nên] xã hội nhân loại mới được đẩy thành như thế này, mới trượt dốc xuống, tất cả từng cá nhân đều chịu trách nhiệm. Đời này chực vị không làm gì bất hảo, [nhưng] đời trước chực vị làm, kỳ thực trong lời nói cử chỉ của chực vị, đều đang

phù hợp theo trào lưu hiện đại, chính là bằng như bị cuốn theo dòng vậy.

Đệ tử: Bản thân con cảm thấy thời gian rất khẩn trương, tu luyện lại không tốt, sợ rằng không kịp.

Sư phụ: Chấp trước nào cũng có, còn có chấp trước này nữa. Chư vị chính là ở ngày xuất khỏi tam giới, chư vị nếu sợ thì sẽ rút trở xuống, do đó chư vị đừng sợ. Sợ cái gì là tu không tốt? Chỉ một cái sợ ấy, chính là có thể khiến chư vị tu không thành. Chỉ quản việc buông các tâm mà tu, còn đừng quản gì nữa. Cũng đã đắc Pháp rồi thì còn sợ gì nữa. Xưa giảng rằng: Triệu Văn Đạo, tịch khả tử. Không ai lý giải được nội hàm chân chính trong đó là gì. Sao lại nói: Triệu Văn Đạo, tịch khả tử? Phải chăng là ‘sáng sớm tôi nghe Đạo, thì đến tối sẽ chết’? Không phải ý tứ đó. Đó là nói rằng, ‘sáng sớm tôi đã đắc Đạo rồi, đến tối đâu tôi chết tôi cũng không sợ’. Ấy là nội hàm chân chính của nó. Mọi người hãy nghĩ xem, ‘đã nghe Đạo rồi’, ai đã nghe Đạo rồi, ấy là chính mình đắc Đạo rồi, đặt ở trong não kia chẳng phải là Pháp? Đưa vào não chư vị chính là Pháp đó! Đưa vào não chư vị là Pháp, Ông dung nhập trong tư tưởng chư vị rồi, đó là khẳng định, nếu không chư vị không nhớ được Ông. Bộ phận mà đắc Pháp ấy, chư vị thật sự chết rồi thì có thể hạ vào địa ngục chẳng? Chư vị có thể nhập lục đạo chẳng? Bộ phận ấy là đắc Pháp rồi, là đồng hoá với Pháp. Hôm nay chư vị cả Pháp lớn như thế này cũng đã học rồi, hãy đọc sách từng lượt từng lượt, chư vị còn nghĩ vấn đề đó làm chi? Chỉ quản tu luyện thôi, cái sợ gì cũng đều là chấp trước, bất kể chấp trước nào cũng đều là trở ngại.

Đệ tử: Học xong kinh văn “Đối thoại với Thời Gian”, lý giải về thời gian của các học viên là khác nhau.

Sư phụ: Khác nhau thì khác nhau. Chư vị hãy nghe một việc mới mẻ thì lại khởi chấp trước. Tôi bảo chư vị, rất rất nhiều điều mà chư vị không ý thức tới được ấy đều là Thần, có một số thậm chí thường xuyên được nói tới, mà đều không nghĩ tới [họ là Thần]. Vũ trụ này quá rộng lớn, rất nhiều việc là không thể để con người biết. Chẳng phải thấy buồn ngủ sao? Chư vị hãy đọc sách chư vị liền muốn ngủ, hãy học Pháp chư vị liền mơ màng phải không? Tôi bảo chư vị này, họ chính là Thần ở một tầng trong không gian nhân loại này. Chư vị không xung phá được họ thì chư vị chính là người. Họ cũng không phải cố ý như thế nào đó với chư vị, họ đối với tất cả con người đều như thế mà, do đó con người sẽ có mệt mỏi, sẽ có mơ màng muốn ngủ. Chư vị nếu muốn thoát ly con người, thì chư vị phải xung phá hết, chư vị mới có thể được. Chư vị mà phù hợp theo họ, thì họ bèn nhìn nhận chư vị chính là người.

Đệ tử: Trong «Giảng Pháp ở Pháp hội Sydney» và «Giảng Pháp ở Pháp hội Mỹ quốc», Thầy giảng về cấu thành không gian vũ trụ và nguồn gốc sinh mệnh, điều ấy có quan hệ gì đến tu luyện của chúng ta?

Sư phụ: Cấu thành của vũ trụ và nguồn gốc của sinh mệnh là có quan hệ phi thường với tu luyện của chư vị, hơn nữa tôi là giảng một cách có mục đích. Chư vị học chưa tới đó, cảnh giới chư vị chưa đạt tới tầng đó, thì chư vị sẽ cảm thấy nó không quan hệ với chư vị. Nhưng «Giảng Pháp ở Pháp hội Mỹ quốc» là tôi giảng nhằm vào hơn ba nghìn phần tử trí thức cao cấp ngồi ở đó. Trong những học viên đó có một nửa đều là có

học vị, có tiến sỹ, có thạc sỹ. Một số người đã lấy ba bằng năm bằng học vị rồi, đều là tinh hoa người Trung Quốc sang đó, tôi là giảng cho họ. Những học viên đó là chuyên nghiệp nào cũng có người học rồi, tư tưởng rất rộng mở. Ai ai học Pháp cũng đều có một chỗ khúc mắc, không mở khúc mắc đó ra thì là chướng ngại. Tôi cần căn cứ theo tình huống của họ, phá trừ khúc mắc của họ nên mới giảng. Đó là một mục đích. Đương nhiên, còn có nội hàm thâm sâu hơn.

Đệ tử: [Trong bài động công] “Pháp Luân trang pháp” có thể riêng chỉ ôm một bánh xe không? [Trong bài động công] “quán thông lưỡng cực pháp” là bấp tay dẫn cảng tay, hay là cảng tay dẫn động bấp tay?

Sư phụ: Công pháp chúng ta là phi thường tùy ý, chư vị chỉ riêng làm một động tác nào cũng được. Chúng tôi vì để thích ứng cho người có công tác, có thể để chư vị tu luyện ở hoạt động trong xã hội bận rộn, do đó chính là thuận tiện như thế, đã mở ra một Pháp môn hết sức thuận tiện như thế. Trong tình huống nào chư vị cũng có thể tu luyện, thời gian nhiều luyện nhiều, thời gian ít luyện ít (đến lúc có thời gian thì bù lại). Nhưng tốt nhất là luyện hết tất cả. Chính là quan hệ đó.

“Quán thông lưỡng cực pháp” không phải là cảng tay dẫn động bấp tay, cũng không phải bấp tay dẫn động cảng tay, tôi nghĩ là toàn bộ cánh tay đều chuyển động. Nhưng bài công pháp thứ năm là cảng tay dẫn động bấp tay. Quán thông lưỡng cực pháp thì chư vị đặt lực ở cảng tay, làm thế thì trông đẹp mắt hơn một chút. Vấn đề mà tôi giảng ở đây ấy là chư vị đừng dúi mãi vào những việc nhỏ bé nữa, cần đặt mắt tới chỗ lớn, hãy đi học Pháp!

Đệ tử: Vì con ngăn chặn một vị bán sách in lậu, do đó vị này kết oán với con, lôi kéo một nhóm người từ trong học viên ra luyện công [riêng], con nên đối đãi họ như thế nào?

Sư phụ: Nếu vị này kiếm tiền từ bán sách in lậu, thì ở đây tôi nói một cách minh xác với chư vị: vị đó không phải đệ tử của tôi; nếu vị này mua sách in lậu, rồi lấy nguyên giá chuyển cho học viên thế thì bằng như mua thay cho người ta thôi, không thể nói rằng vị ấy phá hoại Pháp. Nếu trong sách bị sửa đổi, vị ấy cũng không biết, thế thì cần bảo vị ấy rằng, đừng làm như thế nữa. Vấn đề này chính là như thế, không lẽ dẫn tới kích phát mâu thuẫn như vậy. Nếu về sau đó vị này kết bè phái riêng, thế thì tuyệt đối không phải là hành vi đệ tử Đại Pháp chúng ta.

Đệ tử: Trong mộng con thường gặp những thứ trông như quỷ đang khống chế thân thể của con, con lập tức nghĩ đến con là đệ tử tu luyện chính Pháp.

Sư phụ: Nhìn thấy những thứ bất hảo cũng đừng sợ. Người vừa mới bắt đầu tu luyện, hoặc đã [tu luyện] một đoạn thời gian rồi, nhưng không tinh tấn, tu luyện hết sức chậm chạp, trường kỳ ở trong trạng thái đó, thế thì sẽ thường thấy một số cảnh tượng đáng sợ. Tại sao? Là vì không gian khác kia, người thường gọi là ‘âm gian’, những sinh mệnh ấy cũng nhiều như chúng ta ở đây. Đến tối chúng ta đi ngủ, thì phía mặt bên kia nó là ban ngày; chúng ta ở đây là đêm, thì nó là ngày, chúng ta là ngày thì nó là đêm. Chư vị ngủ ban đêm, chúng nó vừa lúc là ra hoạt động. Quá khứ người già nói: muợn rồi đừng ra ngoài! Cũng là có đạo lý của họ đó. Chính

là ban đêm thì chúng đông hơn, ban ngày thì chúng nghỉ ngơi.

Chư vị khi mà vừa mới ở bước đầu tu luyện (chư vị là bước lên từ người thường), nếu ở cảnh giới đó, mà thiên mục chư vị khai mở ra, thì chư vị sẽ thấy chúng. Là vì chư vị bước lên từ tầng thứ dưới đáy là người thường, chúng biết chư vị có thể thấy chúng, bèn có [những kẻ tới] giao tiếp, hoặc xuất hiện một số hiện tượng can nhiễu tới luyện công của chư vị, đều có thể [xảy ra]. Nhưng nếu chư vị có thể giữ vững bản thân mình, mặc kệ chúng, chỉ quản việc học và tu thôi, thì rất nhanh sẽ đột phá tầng thứ ấy, đề cao rồi thì sẽ không thấy nữa. Là vì tầng thứ chư vị đề cao lên rồi, chúng không động chạm tới chư vị được nữa. Chư vị vẫn tu luyện ở cõi người, nhưng bên ngoài thân chư vị là mang một trường mà đã có khác biệt về không gian và thời gian, chúng đã trở thành nhỏ bé phi thường, do đó chư vị không nhìn thấy chúng nữa, chúng cũng can nhiễu không nổi chư vị nữa. Sự việc này ở trong «Pháp giải» cũng vậy, mà trong «Nghĩa giải» cũng vậy, tôi đã giảng rồi.

Đệ tử: [Kinh văn] “Tồn tại vì ai” phải chăng là để chúng con triệt để trừ bỏ phía con người, lột ra một tầng xác [vỏ] con người ấy?

Sư phụ: Đúng như thế. Có nhiều người trong chúng ta khi bắt đầu và họ cảm thấy Pháp là tốt, vì họ cảm thấy Pháp này có chỗ tốt cho xã hội. ‘Làm người tu luyện không can nhiễu xã hội người thường, có chỗ rất tốt cho xã hội người thường, mình nên học’. Cơ điểm của họ là đặt ở ‘người’. Có người qua một thời gian lâu mà với hết thấy những gì của Đại Pháp chúng ta, họ đều

dùng tiêu chuẩn của người thường mà đo lường, hơi có chút gì mà họ cảm thấy không phù hợp với quan điểm con người của con người hiện nay, với phương thức xã hội con người, thì họ không chịu, không tiếp thu. Kỳ thực điều họ duy hộ là ‘người’, họ không muốn thoát khỏi con người. Chính là đạo lý ấy. Người tu luyện chư vị rốt cuộc là vì để viên mãn, là thoát khỏi con người, tuyệt đối không để chư vị ôm giữ quan niệm con người mà không buông.

Đệ tử: Đối với cái ‘tình’ thông thường con có thể nhẫn, nhưng nghe có người nói con không tốt, thì con có chút nhẫn không được.

Sư phụ: Kỳ thực ngay cả nhẫn thông thường ấy chư vị cũng chưa làm được. Bản thân chư vị ngồi đó nghĩ rằng có thể nhẫn, cái đó không là gì cả, đó là ‘không tưởng’. Khi thật sự đụng phải mâu thuẫn, chư vị có thể nhẫn, đó mới đúng là có thể nhẫn. Vấn đề này tôi nghĩ rằng đọc hiểu Pháp rồi là có thể làm được. Khi chư vị đụng phải mâu thuẫn, hoặc đột nhiên xuất hiện mâu thuẫn, thì trong nháy mắt đó chư vị có thể làm được bao nhiêu ấy mới là hết sức trọng yếu. Ví như có người hoàn toàn không nhẫn vững được, minh bạch rồi cũng không nhẫn nổi, thế thì không thể tính là nhẫn được. Có người nói rằng có thể nhẫn, nhưng khi mâu thuẫn đột nhiên xuất hiện thì vẫn không giữ mình được vững, thế thì so sánh ra vẫn là còn kém; đột nhiên xuất hiện mâu thuẫn mà chư vị cũng có thể nhẫn vững vàng, thậm chí trong mộng chư vị cũng có thể giữ vững, thế thì mới vững chắc. Bản thân giấc mộng không phải tu luyện, nhưng xác thực có thể khảo nghiệm tâm tính chư vị có vững chắc hay không. Ấy là người thường bảo rằng

chư vị không tốt, chứ không phải Thần, Phật. Người tu luyện lẽ nào sẽ động tâm?

Đệ tử: Đôi lúc [khi vắng] ngộ ra Pháp Lý, hoặc vượt quan [ái] tâm tính, trong tâm bèn nói với Sư phụ, đó có phải chấp trước không?

Sư phụ: Đó không phải chấp trước, không thể nói nó là chấp trước. Nhưng nói [với tôi] thì nói thôi, chư vị cũng đừng nghĩ rằng sẽ được đáp án gì, chư vị cũng đừng muốn được hỏi báo gì, hoặc bảo là sau này tôi sẽ cho chư vị chỗ tốt gì đó hoặc được khoan dung, những cái đó đều không được đâu. Chư vị nói thì nói thôi, dù sao cũng cho phép chư vị nói [với tôi]. Người nói hữu tâm, tôi nghe vô ý, ‘vô sở cầu nhi tự đắc’, ‘hữu vi’ gì cũng không được đâu. Chư vị không thể ôm giữ bất kể tâm có mục đích nào mà nói lời thoại với tôi. Có người nói, ‘Mình chỉ muốn nhìn Thầy. Thầy từng bảo rằng: Nhìn xem nét mặt của Sư phụ thì có thể biết tốt xấu thế nào. Mỗi ngày thức dậy là mình nhìn xem thử một ngày hôm nay mình có thuận lợi không, mình cần nhìn hình tượng [ảnh] của Thầy. Hàng ngày hễ làm gì là mình nhìn xem.’ [Nếu thế] chấp trước của chư vị đã chấp trước đến mức ghê quá rồi. Có người tu luyện mà sau khi họ làm một việc gì đó, họ quả thực không ổn trong tâm, khi thật sự không biết đúng hay sai ấy, thì nhìn một chút, và thật sự nhận được gợi ý. Tu luyện là tu nhân tâm, [thế mà] chư vị không trừ bỏ tâm ấy, còn phát ra cái tâm ấy trước mặt tôi.

Tôi bảo mọi người này, vì sao Phật giáo hôm nay không thể tu luyện nữa? Một nguyên nhân lớn lớn nhất chính là họ không phải đang tu, mà là đang cầu. Nhưng họ không ý thức ra được loại truy cầu ấy. Khi họ bái

[lay] Phật thì nghĩ những gì? Nói những thứ như ‘nhà con ai đó có bệnh, xin lão Phật gia phù hộ phù hộ cho con, vì con tín ngưỡng Phật’. Ý tứ của họ là ‘mình tin Phật, mình đang thắp hương đây này’. Họ đang mặc cả với Phật. Còn có người khi bái Phật thì họ nghĩ — họ ở trong tâm và trong tư tưởng của mình thì không phải là bái Phật đốt hương với mục đích rất là mình xác đầu. Nhưng họ đều biết vậy khi họ làm như thế hàng ngày— ‘Mình [làm] vậy chính là tôn kính Phật rồi, mình [làm] vậy chính là tu Phật rồi. Đức Phật, Ngài thấy con thành tâm thành kính với Ngài như thế.’ Bản thân họ đang nghĩ, ‘mình thật là thành tâm thành kính trước mặt Phật, Đức Phật nhất định sẽ nhìn thấy’. Loại tư tưởng ấy ở trước Phật thì Phật cũng không tiếp thụ nổi, Ông nhìn nhận rằng người kia quá bất hảo rồi.

Tôi thường giảng rằng người trong Phật giáo đã không biết tu thế nào nữa, chính là ý tứ đó. Họ hoàn toàn đều không ý thức ra được, niệm kia của họ ẩn giấu rất là sâu. Con người hiện nay đã trở thành xảo trá phi thường. Cái tâm ấy của người hiện nay, họ biết che đây, hơn nữa họ sẽ dùng thứ che đây để che đây cái tâm ấy. Tôi hãy nhìn loại người này [thì cảm thấy] thật khó độ. Khi chư vị điểm hoá cho họ, bản thân họ thậm chí không ý thức được rằng họ đang chứa chấp cái che đây ấy, đang che đây những thứ kia. Ngoài ra khi chư vị điểm tới chỗ có vấn đề thật sự rồi, Pháp thân của tôi điểm thẳng tới chỗ có vấn đề thật sự rồi, thì họ vẫn như đối đãi với người thường, muốn lừa Pháp thân của tôi, họ biểu hiện giả dối: ‘A, mình sai rồi’, rồi sau đó họ lại dùng cái che đây khác để che đây bản thân cái đang che đây họ, [họ] dùng thêm một cái che đây khác nữa. Hãy

nói xem người đã tới mức độ đó rồi thì độ thế nào đây! Bây giờ vẫn là Sư phụ ở đây giảng dạy và dẫn dắt đệ tử; chư vị thử nói xem ở chùa không có ai quản, thì họ tu làm sao? Con người đã tới mức này rồi, chư vị nói xem làm thế nào đây!

Đệ tử: Con thấy nhiều học viên phía dưới kia đang ghi chép, thỉnh Sư phụ giảng một chút.

Sư phụ: Tất cả những ai đang ghi chép, chư vị tốt nhất đừng làm thế nữa. Vì sao? Tôi bảo chư vị, là vì chư vị sẽ không nghe toàn bộ điều tôi giảng, bộ não chư vị dùng vào việc gắng sao chép được nhiều, cho nên chư vị dù ghi thế nào cũng ghi chép không đủ. Điều ghi không đủ ấy chư vị đem ra thì chính là ‘đoạn chương thủ nghĩa’, ngay bản thân chư vị cũng không nghe cho tốt, chính là can nhiều lớn như thế. Chư vị chớ coi rằng chư vị dù không nhớ nổi, điều tôi giảng ấy khi chư vị minh bạch ra một chút, thì chư vị là đang đề cao, chính là trong đồng hoá, đó là đề cao chân chính. Khi từ chỗ này bước ra, mỗi người đều có phát sinh những biến đổi. Nhưng mà những ai ghi chép, thì chư vị không có được biến đổi nào hết, đó chính là can nhiều lớn. Trước đây chúng ta đã nói về vấn đề này rồi, không được ghi chép.

Đệ tử: Xin giảng thêm hơn nữa về nội hàm của [kinh văn] “Nói về Pháp”.

Sư phụ: Nếu tôi định giảng cho mọi người minh bạch, thì tôi đã trực tiếp viết minh bạch ra ở đó rồi, đây là để chư vị ngộ. Có thể ngộ bao nhiêu thì là ngộ bấy nhiêu, không ôm giữ bất kể quan niệm gì mà ngộ, thì chư vị dù ngộ được ít đến mấy cũng sẽ không lệch lạc, chỉ là ngộ ít thôi, biết được ít, nhưng tuyệt đối không

lệch lạc. Tôi nếu muốn bảo chư vị một cách hết sức rõ ràng, thì tôi đã không viết ra như thế.

Đệ tử: Quan niệm và tâm chấp trước có quan hệ gì?

Sư phụ: Điều chư vị cho là tốt, chư vị cứ nắm mãi không buông, đó là chấp trước. Nói trắng cho chư vị, bất kể điều gì chư vị không buông đều là chấp trước; cái này rất đơn giản. Chư vị có rất nhiều người học Pháp chưa đủ. Nguyên nhân chư vị học Pháp không đủ, không phải là chư vị không học Pháp, không phải là chư vị học Pháp ít, mà là chư vị ôm giữ quan niệm người thường khi học. Chư vị lựa ra những gì phù hợp với yêu cầu tâm lý của chư vị, chư vị cảm thấy là tốt, chư vị bèn lựa phần đó ra đọc. [Còn phần mà] chư vị cảm thấy dường như không phù hợp yêu cầu chư vị, không liên quan tới chư vị, thậm chí không phù hợp với quan niệm của chư vị, thì chư vị không đọc; lựa chọn để đọc, thế thì chư vị vĩnh viễn không tu luyện lên được đâu. Mặc dù chư vị đọc trong «Chuyển Pháp Luân» có những vấn đề dường như không quan hệ với tu luyện của chư vị, không quan hệ với tâm tính, [thực ra] trong đó bao hàm những điều các tầng thứ khác nhau, của các hình thức khác nhau. Dù là tôi đang giảng về công, tôi bảo chư vị này, trong đó đều có những điều về tâm tính. Ông là có hệ thống, chư vị rút bỏ phần nào cũng không được đâu. Chư vị nếu không thể cải biến quan niệm đó, thì chư vị quả thật sẽ ảnh hưởng tới đề cao, ảnh hưởng tới viên mãn.

Đệ tử: Con cứ một đoạn thời gian, thì sẽ xuất hiện trên đỉnh đầu như có vật đang ấn xuống, nhưng không ý thức được [nó liên quan đến] phương diện gì.

Sư phụ: Vậy chư vị cứ kệ nó thôi, không cần quản gì cả. Chùng nào chư vị là đệ tử đang trong tu luyện, thì hết thấy trạng thái xuất hiện ở chư vị, chư vị đều nên nhận thức đó là hiện tượng tốt. Tôi từng giảng về “tam hoa tụ đỉnh”. Tam hoa tụ đỉnh ấy vẫn là tầng rất rất nhỏ thôi, là biểu hiện trong ‘thế gian pháp’; sau khi tầng thứ đề cao lên, sẽ có biểu hiện cao hơn, rất nhiều hình thức biến hoá ở trên đầu. Áp lực ở đầu sẽ cảm thấy rất lớn. Hễ tôi giảng ra hiện tượng cụ thể thì chư vị sẽ dễ sinh ra tâm chấp trước, tâm hoan hỷ. Chư vị nhìn hình tượng Phật có những thân biến hoá ấy, có [biến hoá là] bốn đầu, còn có [biến hoá là] đầu chồng lên đầu, đầu chồng lên đầu, đầu xuất [hiện] trong tu luyện của chư vị. Đó là uy nghiêm của Phật Pháp, đó là một phần của biểu hiện uy nghiêm của Phật Pháp, hơn nữa đó chỉ là một loại hiện tượng. Hàng nghìn hàng vạn, hàng trăm vạn những trạng thái của công, trạng thái của Pháp, đều sẽ xuất hiện, chư vị có thể cảm giác đầu chẳng có gì chẳng? Cột công trụ tăng cao thì cũng sẽ có áp [lực], cảm thấy áp lên đầu, cái gì cũng sẽ xuất hiện. Những chuyện tốt như thế mà chư vị còn nhìn nhận là không tốt, thì chư vị nói xem tâm tính chư vị đặt ở đâu? Có thể tương xứng với tầng thứ sở tại của chư vị không? Do đó tôi thường bảo chư vị rằng, chư vị không nhìn thấy thì cũng đừng sốt ruột, chư vị nhất định cứ xem nó là ‘hảo sự’. Tôi không thể gặp mặt từng cá nhân mà giảng ra cho chư vị tất cả các hiện tượng ở các tầng thứ được, chư vị sẽ hoan hỷ quá đi thôi. Chư vị mỗi ngày nhìn vào những biến hoá đó, thì chư vị không tu luyện được nữa. Vì thế, tôi không giảng những điều ấy cho chư vị, chỉ là hãy đặt công phu vào cái tâm, thật

sự đề cao được cũng toàn dựa vào cái tâm ấy. Nhân tâm nếu không thẳng hoa, thì gì cũng vô dụng.

Đệ tử: Khi bản thân con có quan [ái] nào đó chưa vượt qua được, bèn tới trước [hình] tượng của Thầy nói lời hối quá, như thế được chăng?

Sư phụ: Nói thì cứ nói thôi, cái đó không sai. Nhưng nói xong chớ vị cần phải sửa. Hôm nay nói xong rồi, bước ra vẫn như cũ, quay lại lại nói lại nữa thì hỏi có tác dụng gì? Nói lời hối quá với Thầy rồi, thì nên phải có quyết tâm sửa nó.

Đệ tử: Xin giải thích một chút về ý tứ của câu “Vây sẽ là uy hiếp cực lớn” trong kinh văn “Tu nội mà an ngoại”.

Sư phụ: Mục đích tôi viết bài đó, là vì có một số học viên đã nêu ra câu hỏi như thế này. Nói rằng [ai] đã tu Pháp Luân Công rồi, người đó là tốt rồi, có thể khiến đạo đức con người xã hội thẳng hoa, tuy nhiên, nếu đều Thiện cả thế, thì người ở nước khác tới đánh chúng ta thì làm sao? Xuất hiện chiến tranh thì làm thế nào? Tôi bèn nhắm vào vấn đề đó mà viết.

Chiến tranh kia không phải là con người muốn phát động là có thể phát động được đâu, hết thủy đều là Trời dẫn động, dưới sự dẫn động của thiên tượng mà xuất hiện. Con người nơi đây dẫu tính toán thế nào, mài dũa ra sao, làm kiểu gì, thì có những lúc không làm thành được. Có những lúc có thể làm thành, họ bèn nhận thức đó là kết quả của nỗ lực của mình. Kỳ thực nỗ lực của họ, cuộc sống của sinh mệnh họ, cũng trở thành điều tất nhiên [tự xảy ra không tránh được] của họ, chính là như thế. Vì thế cho nên, con người không hành động chi, [thì] cũng không có bánh ngọt miễn phí từ trời rơi xuống đâu, là vì con người chính là sinh sống

như thế, tuyệt đối sẽ không như Thần. Chư vị bảo cho họ, họ cũng không tin, vẫn cứ tranh đấu [như cũ], đó là con người. Do đó tranh đấu cũng thành điều tất nhiên của hành động, cũng thành hành vi của con người, [đó] cũng chính là con người. Như vậy xã hội nhân loại xuất hiện trạng thái nào thì ấy là trạng thái của con người.

Đệ tử: Khi chúng ta đề cao tâm tính, nghiệp lực của mình tiêu trừ đi, phải chăng là chuyển hoá sang thân của người giúp mình đề cao tâm tính?

Sư phụ: Không phải thế. Xem ra chư vị chấp trước lắm, sợ rớt mất những thứ của mình. (cười) Tôi bảo chư vị này, hoàn toàn không như chư vị tưởng tượng đâu. Rất nhiều thứ của chư vị là tôi thanh trừ cho chư vị, thực chất là tôi gánh chịu thay cho chư vị. Không ai có thể nói rằng phạm tội rồi phạm sai lầm rồi mà không hoàn trả, điều ấy tuyệt đối không cho phép, đây là Thiên Lý. Mà những gì chư vị được huỷ đi ấy chính là để chư vị có thể tu luyện, [phần còn lại] phù hợp với tâm tính của chư vị, chư vị gánh chịu được, nên lưu cho chư vị, nhiều hơn một chút thì chư vị rớt xuống, tu không nổi. Tôi cũng không phải vì chịu thay cho chư vị mà đòi hỏi gì của chư vị, tất cả đều của tôi, tôi cũng không cần gì cả. Một số thứ bất hảo là bị trực tiếp huỷ đi, đó là điều không ai làm nổi, nhưng tôi có thể làm được.

Chư vị có biết Jesus vì sao bị đóng đinh trên cây thập tự chăng? Chư vị có biết Thích Ca Mâu Ni vì sao cứ phải niết bàn chăng? Xương ngón tay của Thích Ca Mâu Ni, có nhiều người tới chùa Pháp Môn và thấy rồi, thật sự là xương ngón tay của Thích Ca Mâu Ni. Nếu cả xương ngón tay cũng như thế, thì thân thể của Ông lẽ nào có thể mục nát? Thân thể của Ông chẳng phải có

thể mang được theo sao? Hoàn toàn được chuyển hoá bằng vật chất cao năng lượng rồi, Nó đã không còn là thịt nữa, tại sao Ông phải niết bàn? Chư vị không biết, trong quá trình chư vị tu luyện, những gì chư vị từng nợ không phải chỉ là tội nơi con người, [mà là] ở các thiên thể khác nhau, các loại tầng thứ, các loại hoàn cảnh, chư vị đã nợ hằng bao nhiêu là bao nhiêu. Những thứ đó thì con người hoàn toàn không cách nào giải quyết, Thần ở tầng thứ thấp cũng không cách nào giải quyết. Do đó hễ ai muốn độ cá nhân ấy, mà cá nhân ấy là có tâm tới để tu, thế thì chư vị có thể không từ bi với vị đó chăng? Phật chính là từ bi, vậy độ vị đó thôi, nhưng những gì mà vị ấy nợ thì làm sao đây? Chư vị hoá giải những cái đó cho họ, thực tế là bằng như đưa nút kết [nghiệp lực] ấy nối sang thân Phật. Là vì khi Phật tới độ nhân thì ắt phải có thân xác thịt, nút kết ấy ở đâu? Đều kết ở thân xác thịt của Ông. Đến cuối cùng thì vị Phật ấy hay là Jesus ấy cũng vậy, họ không giải thoát nổi thân xác thịt, những món nghiệp của đệ tử được độ đã từng nợ, có món nợ nghiệp các loại khác nhau của các thời kỳ khác nhau của các tầng thứ khác nhau, hơn nữa động chạm tới rất nhiều sự việc đủ loại phương diện của vũ trụ. Họ không thể giải thoát nổi nữa, do đó họ bèn chọn con đường như vậy —bỏ thân thể đi, thiêu bỏ đi, dứt một lần là xong tất, đều giải khai ra hết— cũng được tính là họ đã hoàn trả xong món nợ rồi.

Jesus vì để hoàn trả mức độ tối đa các món nợ, giải trừ oán hận của các cảnh giới đối với Ông, nên đã nhận rằng mình bị đóng đinh trên cây thập tự, chịu nhận thống khổ như thế. Mà con người, vẫn có người đưa tôi tờ giấy như thế này, nói rằng ‘Thưa Thầy, Thầy nên

độ con như thế này’, ‘Thầy nên độ con như thế kia’. Tôi nói, chư vị tưởng rằng Phật là cứ phải độ chư vị sao? Không việc nhàn rồi? Cứ phải độ chư vị mới được? Không độ chư vị thì thấy nghiệm? Thích Ca Mâu Ni từng giảng rằng chư Phật, chư Như Lai là như số cát sông Hằng. Hai bờ sông Hằng kia có bao nhiêu hạt cát? Ông nói rằng Như Lai nhiều như Hằng hà sa số. Đó là lời giảng ra của Thích Ca Mâu Ni khi ở tầng thứ sở tại thời bấy giờ. Như vậy nhiều chư Phật đến thế, sao không tới quản các sự vụ của con người đi? Kỳ thực một vị Phật ở phía trên đó không cần xuống đây, hươ tay một cái thì bệnh của toàn nhân loại sẽ không còn, độ nhân tiêu nghiệp thì một cái hươ tay thì nghiệp lực của toàn nhân loại cũng không còn, tuy nhiên không ai có thể làm như thế.

Những gì người ta nợ thì đều phải trả, hơn nữa những món nợ ấy không chỉ là ở tầng nhân loại này. Nếu muốn độ họ, thì ắt phải cải biến tâm của họ từ bản chất, thế mới thật sự gọi là ‘độ’. Chư vị trả nợ thay cho họ rồi, khiến họ thành kiên tịnh đến thế rồi, cảnh giới tư tưởng của họ chưa hề thặng hoa, bề mặt của họ sáng bóng rồi, đó là giả! Tại sao tôi bảo chỗ thâm sâu của tư tưởng chư vị cần phải cải biến? Có người nói, ‘Mình có bệnh nên mới đến học Pháp, lúc đầu chưa hiểu ra, sau này thì đã minh bạch rồi. Sư phụ đã nói là không trị bệnh cho, Ông cũng không trị bệnh nữa. Tốt thôi, vậy mình cũng không trị bệnh’. Bản thân họ thâm nghĩ, ‘Mình không yêu cầu trị bệnh, mình cứ học Pháp luyện công. Cuối cùng Thầy nhất định sẽ gỡ hết bệnh cho mình’. Họ vẫn suy nghĩ như thế. Bề ngoài họ bóng nhoáng rồi, [nhưng] họ không cải biến từ bản chất, vẫn

là gạt người, còn muốn gạt cả Sư phụ, như vậy được chăng? Kỳ thực đang tự dối gạt chính mình.

Nghĩa là nếu chư vị muốn cải biến, thì ắt phải từ chỗ thâm sâu bản chất chư vị mà cải biến bản thân chư vị, thế mới là thăng hoa chân chính, cải biến chân chính. Bản chất tâm tính mà không đổi, [thì] dụng phải mâu thuẫn nó sẽ bật phát xuất ra, sẽ phình lên, sẽ biểu hiện xuất lai. Vị ‘Phật’ kia mà như thế thì còn ra gì nữa? Vậy là cải biến từ bản chất, do đó tôi nói tu luyện là nghiêm túc, chư vị không thật sự cải biến chính mình từ bản chất, thì cái gì cũng vô dụng cả. Ở xã hội người thường mà làm một người tốt, mẫu mực, nhân vật anh hùng, thì bất kể là cái tâm nào thúc đẩy họ như thế, có lẽ là Thiện niệm, nhưng họ luôn có một niệm đầu, họ luôn có một mục đích, do đó [việc đó của] họ sẽ không lâu dài, sau sẽ tái phạm lầm lỗi. Quá khứ chẳng phải nói rồi sao? ‘Thụ [phong] người chết, đừng thụ [phong] người sống’, chính là vì bản thân con người cũng nhìn ra điều đó rồi. Không chừng ngày nào đó sẽ tái phạm lỗi lầm thì làm sao đây? Dù pháp lệnh gì, làm vận động thế nào cũng vĩnh viễn không cải biến bản chất con người và cái tâm con người, ắt phải là tâm của người ta thật sự rung động thì mới có thể cải biến người ta được.

Vừa rồi giảng về Thích Ca Mâu Ni niết bàn cũng vậy, Jesus bị đóng đinh lên cây thập tự cũng vậy, họ đều là vì người mà chịu nỗi khổ to lớn ấy, vì người mà chịu tội lớn đến thế! Con người đối đãi bản thân ra sao, có trách nhiệm với ai, vì ai mà sống? Để có trách nhiệm với bản thân chư vị, chẳng chính là để sống một cách minh bạch sao? Ai ai cũng đều có thể từ nội tâm mình mà tìm chỗ không đúng của mình, thì xác thực có thể

khiến văn minh của xã hội nhân loại đề cao lên. Đại Pháp chúng ta có thể làm được điều ấy, nhưng tuyệt đối không phải là vì những điều ấy của nhân loại mà truyền Đại Pháp, chúng ta là vì để người tu luyện có thể đề cao lên. Nhưng số người học càng nhiều, họ sẽ hình thành một hoàn cảnh, sẽ thúc đẩy xã hội nhân loại này đề cao lên, họ chính là có quan hệ như thế. Tuy nhiên tôi bảo chư vị này, tuyệt đối không phải là tôi muốn vì xã hội, muốn vì ai, hay muốn gây dựng công danh nào đó ở xã hội, mà [tôi] là vì để chư vị viên mãn.

Đệ tử: Khi bản thân con có chỗ làm sai, bấy giờ thân thể tiêu nghiệp, phải chăng là 'hiện thể hiện báo' mà Thầy từng giảng?

Sư phụ: Sự việc 'hiện thể hiện báo' trong quá khứ là có, trong tương lai cũng sẽ có. Đối với vấn đề nhỏ, sẽ xuất hiện hiện thể hiện báo. Có người làm một việc xấu rồi, ra khỏi cửa là "pa" một cái vấp ngã, hoặc ra khỏi cửa liền khiến gì đó va đập vào, tuy rằng nặng nhẹ là có khác nhau, nhưng là đang trừng phạt họ rồi. Con người thông thường không tin rằng ở không gian khác có tồn tại sinh mệnh cao cấp, vậy họ bèn nhìn nhận những việc kia là ngẫu nhiên, họ chỉ thừa nhận con người là sinh mệnh có linh tính duy nhất, con người đã đáng cười đến mức độ đó rồi! Vũ trụ này khắp nơi đều là sinh mệnh; họ hẳn là làm việc xấu thì làm việc xấu thôi, muốn gì làm nấy. Vậy thì cá nhân đó khi đến một mức độ nào đó, thì việc 'hiện thể hiện báo' sẽ ít đi. Thế thì làm sao? Nghiệp lực sẽ tích lại, gom lại càng ngày càng nhiều. Khi quá nhiều rồi thì sẽ cắt ngắn sinh mệnh [đời] của họ lại, càng nhiều thì sinh mệnh càng cắt ngắn, càng nhiều thì sinh mệnh càng cắt ngắn, vì

như người kia làm quá nhiều chuyện xấu rồi, tới lúc ‘thập ác bất xá’, thì bên này tuy đã chết đi, nhưng bên kia vẫn tiếp tục tiêu diệt họ. Tiêu diệt một mạch tới khi họ bồi thường tất cả nghiệp lực. Phương thức tiêu diệt là vô cùng nhiều. Nghĩa là họ phải bồi thường hết thảy những [món nợ] của họ, điều ấy rất đáng sợ. Người tu luyện chúng ta sẽ không giống như người thường, đa số là trong đề cao mà tiêu nghiệp và điểm hoá chư vị.

Đệ tử: Tu luyện ở nhà, Thầy diễn hoá công sẽ không như ở điểm luyện công phải không?

Sư phụ: Nếu chư vị ở nhà tu luyện cũng thật sự có thể tự coi chư vị như một người luyện công, tu một cách hết sức thiết thực, thì sẽ không kém gì tu luyện bên ngoài. Tuy nhiên, thông thường người ta có một ‘tính ý’, chư vị không thừa nhận cũng không được, là vì tư tưởng chư vị chưa thăng hoa tới chỗ đó. Ly khai khỏi hoàn cảnh luyện công tập thể thì dường như không có sự đốc thúc nữa, không có điều kiện nhân tố bên ngoài thúc đẩy chư vị tu luyện. Nói chẳng hạn như chúng ta đả toạ luyện công, mọi người đều đau không chịu nổi, nhưng không có tháo [chân] ra, chư vị tháo ra sẽ cảm thấy xấu hổ, điều ấy thúc đẩy gia tăng thời gian luyện công của chư vị. Chính là ở mọi phương diện đều có một hoàn cảnh như thế thúc đẩy chư vị. Khi chư vị ly khai khỏi hoàn cảnh đó, bản thân chư vị giữ mình không vững vàng, chư vị sẽ không có nhân tố bên ngoài đốc thúc, có thể chư vị sẽ tự mình buông lỏng, tự mình không thể tinh tấn. Tuy rằng cũng là đang tu, nhưng tiến độ sẽ chậm lại nhiều, chính là quan hệ ấy. Nếu như chư vị thật sự có thể giữ mình vững chắc, thì tu luyện ở đâu cũng như nhau, chỉ e chư vị giữ mình không vững.

Có người nói ‘tôi có thể giữ mình vững vàng’. Nhưng mà, có người thì tôi tin, có người thì tôi không tin, là vì tôi nhìn thấy rõ ràng lắm, chư vị vẫn chưa đột phá tầng thứ ấy.

Đệ tử: Có người phá hoại Pháp, đã viết rất nhiều lời phỉ báng lên cuốn «Chuyển Pháp Luân, quyển 2», xử lý cuốn sách đó thế nào?

Sư phụ: Có thể đốt cuốn sách đó đi. Người kia chính là xấu xa tới mức đó rồi, vậy là loại người nào cũng có, dám mạ lỵ cả Phật nữa. Khi kẻ đó mở miệng mạ lỵ, thì ngay cả nguyên thần của họ cũng bị hạ xuống rồi. Chỉ còn lại thân thể sống dở chết dở do kẻ đó mang theo còn đang hoạt động ở nhân loại thôi. Loại người ấy là dễ bị phụ thể nhất, chẳng mấy chốc phụ thể sẽ bám lên. Nguyên thần kia không còn nữa, chính là cái xác không, nó sẽ bám lên. Loại này nhiều lắm, loại này có rất nhiều là khí công sư giả, kỳ thực họ là những kẻ xấu xa nhất.

Đệ tử: Phần lớn người Nga lương thiện đều đang học Cơ Đốc giáo, làm thế nào để họ đắc Pháp?

Sư phụ: Nếu chư vị có điều kiện thuận lợi, chư vị quen biết họ thì hãy thử nói chuyện với họ, [họ] muốn học thì học, không muốn học thì thôi. Đại Pháp là nghiêm túc, không miễn cưỡng khiến bất kể ai vào học. Dù chư vị là người quốc gia nào cũng thế cả. Chúng ta hồng truyền chỉ là để ai chưa biết đến Pháp thì biết được Pháp, đừng bỏ sót họ. Họ muốn học hay không, đều là việc của bản thân họ. Bất kể họ là người ngoại quốc hay người Trung Quốc thì đều như nhau. Lương thiện hay không lương thiện kia là dùng tiêu chuẩn con người hiện nay để đo lường. Con người đều có phía mặt thiện và ác, hơn nữa toàn thể xã hội nhân loại đều đang

trượt xuống dốc. Nói một cách tương đối, có một số người tốt, họ vẫn có thiện niệm muốn thăng hoa trở lại, thì điểm ấy là đáng quý nhất. Còn nói như họ ở xã hội người thường mà làm một người tốt, [thì] tôi lại không có cảm giác gì lắm. Họ chỉ có niệm đầu mong muốn thăng trở lại thì mới đáng quý nhất thôi, họ không có niệm đầu ấy, thì rất khó cứu vãn.

Đệ tử: Có người thường định huỷ sách Đại Pháp, học viên vì bảo hộ sách Đại Pháp nên đánh nhau với họ, đó có phải là Nhân không đủ hay không, có tạo nghiệp hay không?

Sư phụ: Không thể nói rằng học viên ấy của chúng ta là sai. Nhưng chúng ta gặp phải vấn đề này cũng cần suy nghĩ xem, tại sao họ huỷ cuốn sách đó ở trước mặt chư vị? Phải chăng chúng ta có cái tâm gì, hoặc bản thân chúng ta chỗ nào đó không đúng? Niệm đầu bấy giờ của chúng ta hễ chuyển thì lúc đó có khả năng họ lập tức không huỷ cuốn sách đó nữa, rất có thể là như thế. Tôi thường giảng rằng gặp phải vấn đề gì thì cũng phải nghĩ đến bản thân mình, dù cho vấn đề ấy không quan hệ với chư vị, chư vị nhìn thấy rồi thì chư vị đều cần nghĩ một chút về bản thân mình, [thế thì] tôi nói rằng trên con đường trước mặt sẽ không gì cản nổi chư vị.

Đệ tử: Con học Pháp Luân Đại Pháp, chồng của con nghiên cứu Chu Dịch, con bèn lén đốt sách của anh ấy đi, thế có phải là làm điều xấu hay không?

Sư phụ: Vẫn không phải là làm điều xấu. Pháp chúng ta vì có nội hàm ở đằng sau. Mà sách của những khí công sư giả kia chúng có những thứ ở đằng sau, chúng không có nội hàm rộng lớn đến thế, chúng có một chút thứ rất nông cạn, không ra khỏi tam giới, nhưng lại là

tà ác. Hình tượng thì nào là động vật, cáo, những thứ yêu ma quỷ quái loạn lung tung cả, đều là những thứ đen tối, những thứ có hại cho người, những thứ âm tính, như vậy cứ đặt chúng ở trong nhà thì xác thực là bất hảo. Vợ hoặc chồng chư vị trong trạng thái vô tri mà tiếp nhận những thứ đó, cũng là làm hại họ, thế thì chư vị giúp họ đốt đi thì cứ đốt thôi. Nếu họ không chịu, cứ nhất định tranh, đánh, nháo với chư vị, thì chư vị không cần quản [việc đó] nữa. Nếu tình huống là họ cũng không quản, thì thế chư vị đốt là đốt thôi. Chư vị quay lại xem chính mình phải chăng có cái tâm gì đó? Tôi nghĩ rằng có thể rất nhiều việc đều là có nguyên nhân. Nhưng họ sẽ không có can nhiễu gì đối với chư vị, bởi vì chư vị đang trong tu luyện, ngoài [thân] thể có che chắn, đều đã đặt tấm chắn rồi. Nếu không, thì không chỉ người khác can nhiễu chư vị, mà chư vị cũng can nhiễu người khác.

Đệ tử: Diển hoá của vũ trụ là gì?

Sư phụ: Như mọi người biết ‘vũ trụ’ là bản thân con người đặt ra định nghĩa, nó rất cuộc to lớn ngàn nào? Con người cũng nói không rõ ràng. ‘Vũ trụ’ mà chúng ta thường nói đến cũng chính là phạm vi mà chúng ta nhìn được của thiên thể. Các nhà khoa học hiện nay dùng kính viễn vọng mà nhận thức thì phạm vi lớn nhất cũng không vượt khỏi ‘tiểu vũ trụ’ này, vậy nói trắng ra cũng là nói về [tiểu vũ trụ] đây thôi. Nhưng tiểu vũ trụ chúng ta còn không tới một phần triệu triệu, trong cảnh giới nhỏ tí tẹo chỉ tới một phần triệu triệu triệu triệu của đại vũ trụ, nó chẳng qua là hạt bụi trong hạt bụi, hạt bụi trong hạt bụi, chính là nhỏ bé như thế. Toàn thể đại vũ trụ là đang vận động, thiên thể đại phạm vi cũng đang

vận động, vậy chư vị nói xem đó chẳng phải là vũ trụ cũng đang vận động? Loại vận động này sẽ đưa tới sinh cơ, sẽ sinh ra các vật chủng. Người tu luyện gọi loại vận động ấy là ‘diễn hoá’. Đầu não của con người cũng nhận thức không cao được như thế. Vũ trụ này quá quảng đại rồi, rộng lớn tới mức chư vị tu luyện đến tầng thứ cao nhất khi viên mãn, chư vị cũng vẫn sẽ cảm thấy nó quảng đại tới mức rất ghê gớm, khiến chư vị cảm khái mãnh liệt.

Đệ tử: Sư phụ nói: “danh là chướng ngại cường đại khiến không thể viên mãn”, ấy vậy không còn chấp trước vào danh của xã hội người thường nữa, nhưng trong công tác Đại Pháp vẫn truy cầu tăng công hoặc nổi danh.

Sư phụ: Vậy chính là chấp trước biểu hiện ra rồi, thế thì cần trừ bỏ đi. Đôi lúc chúng ta có những học viên, kể cả học viên tu lâu, biểu hiện ra cái tâm này phi thường bất hảo, hoàn toàn không phải biểu hiện của người tu luyện. Nhưng không thể nói rằng cá nhân ấy không tốt. Là vì tất cả những tâm mà họ trừ bỏ đi rồi, thì chư vị sẽ không thấy được nữa, chỉ có những tâm họ chưa trừ bỏ đi, thì mới có thể biểu hiện ra. Nghĩa là rất nhiều tâm của họ không biểu hiện ra nữa là vì họ đã tu được rất tốt rồi. Chỉ có những cái tâm mà họ chưa trừ bỏ mới có thể biểu hiện ra, có lẽ những tâm chưa trừ bỏ ấy sẽ biểu hiện xuất lai, chư vị không thể nói rằng cá nhân ấy bất hảo, chỉ có thể nói cái tâm kia bất hảo.

Dù họ tu luyện thế nào, họ đều che đậy không nổi những tâm mà họ chưa trừ bỏ. Dù họ tu luyện ra sao, tôi đều sẽ dùng tới biện pháp các loại phương diện — mặc kệ là họ cảm thấy đang làm công tác thần thánh nhất— để đưa những cái tâm mà họ không buông bỏ

được nhất biểu hiện ra. Dẫu rằng chư vị làm công tác là vì Đại Pháp, tôi cũng sẽ khiến chúng biểu hiện ra. Bản thân công tác không khiến họ đề cao thì không được đâu, sự đề cao của tâm tính của họ mới là ở vị trí số một, thăng hoa của họ mới là vị trí thứ nhất. Nếu tâm của họ là thuần tịnh, có thể nhận thức được vấn đề, rồi lại đi làm công tác kia, thì công tác ấy mới là thần thánh hơn nữa. Do đó chúng ta có các học viên làm công tác không thành thì chính là vì họ làm khi ôm đồm rất nhiều tâm, không buông tâm này tâm kia. Họ chấp trước vào việc của bản thân cũng vậy, vì việc của Pháp tạo thành chấp trước cũng vậy, cứ miễn là họ có một cái tâm, vậy sẽ thông qua trong công tác để nó biểu hiện ra. Nhất là khi tâm đó không tốt, bèn càng không để họ làm thành, do đó chướng ngại ấy của họ bèn lớn, là vì không thể để họ dùng tâm bất thuần tịnh kia làm công việc thần thánh được. Nếu có thể dùng tâm thuần tịnh để làm việc thần thánh, thế mới là thật sự thần thánh.

Đệ tử: Có người ngồi đả tọa thì chân run, nôn, bản thân họ cũng không thể khống chế, thỉnh Sư phụ giải thích.

Sư phụ: Tình huống mỗi cá nhân đều khác nhau, tôi đã là giảng trong trường hợp thế này, tôi cần giảng với tính phổ biến. Luyện công không thể thuần tịnh, vẫn còn luyện những thứ khác hoặc bản thân vẫn không thể đạt được ‘chuyên nhất’, hoặc trong ý niệm còn mang theo công khác, thì đều sẽ xuất hiện các loại các dạng trạng thái, trạng thái kiểu như trên xuất hiện ra. Còn một điều nữa là nghiệp lực lớn khi tiêu đi có phản ứng khá mạnh mẽ, cũng sẽ tạo thành trạng thái như thế.

Đệ tử: Ngộ tới đâu cần làm tới đó phải không?

Sư phụ: Nên là như thế. Không phải hoàn toàn có thể giữ [mình] vững vàng, làm được rằng đều có thể giữ vững vàng thì có mức độ khó khăn, nhưng người tu luyện chính là cần yêu cầu bản thân như vậy.

Đệ tử: Phải chăng cắt khai ra càng nhiều thì tu được càng cao?

Sư phụ: Không phải tách khai ra càng nhiều thì tu càng cao. Những gì đạt tiêu chuẩn thì mới có thể cách khai ra.

Đệ tử: Tách khai ra mà Sư phụ giảng ấy phải chăng là chúng con [toàn phần] đều có thể đi theo Ngài? [Hay] chính là mang càng nhiều càng tốt?

Sư phụ: Kỳ thực chư vị không biết, đã đắc Pháp rồi, chư vị chỉ cần kiên định cái tâm ấy, chư vị chính là sẽ tiến về viên mãn, đó là khẳng định.

Đệ tử: Phải chăng tâm từ bi càng lớn, thì năng lực chịu đựng càng lớn?

Sư phụ: Không phải thế đâu. Tâm từ bi là sau khi trừ bớt bộ phận 'tình' kia đi mà sinh ra. Năng lực chịu đựng là năng lực cấu thành từ tổng hợp nguyên nhân nhiều phương diện.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ tăng nạn thêm một chút, rồi sau sớm ngày bồi thường hoàn trả nghiệp lực, sớm ngày phản bốn quy chân, như thế có được không?

Sư phụ: Không được, chư vị suy nghĩ chủ quan thế nào cũng không được. Càng không thể cố ý tự mình chịu khổ, đó đều là sai. Kỳ thực hết thảy an bài đều có [trật] tự, không cần dụng tâm về phương diện này.

Đệ tử: Con nghĩ rằng cứ án chiếu ba chữ "Chân-Thiện-Nhẫn" này mà làm, suy nghĩ ấy đúng không?

Sư phụ: Đúng. Chỉ cần kiên định cái tâm ấy, chư vị cứ làm như vậy, án chiếu theo yêu cầu mà làm. Nhưng cần học Pháp nhiều, nếu không chư vị sẽ không biết nội hàm của Chân-Thiện-Nhẫn ở các tầng thứ khác nhau, thế thì không cách nào làm được Chân-Thiện-Nhẫn.

Đệ tử: Có chỗ ngộ không ra, làm sao mà dường như [con] không hiểu được toàn bộ?

Sư phụ: Không hiểu cũng đừng lo, [tôi] cũng không nói rằng hết thảy những gì tôi viết thì chư vị ắt phải đọc hiểu trong một thời gian ngắn. Thuận theo việc học Pháp thâm sâu mà chư vị sẽ đọc hiểu ra.

Đệ tử: Có đôi lúc con hề nhìn [hình] tượng Ngài thì con liền sợ hãi, con không biết đó là chuyện gì?

Sư phụ: Không phải chư vị đã sợ hãi, mà là nghiệp tư tưởng.

Đệ tử: Điểm học Pháp của chúng con thuê một chỗ, mọi người đều tới đó học Pháp, vậy có được không?

Sư phụ: Điều kiện tốt rồi, rất thuận tiện rồi, thì tôi cảm thấy tu cũng quá thoải mái rồi, [như thế] không tốt lắm. Nếu có điều kiện đó, chẳng hạn nói chúng ta không tốn tiền, có chỗ như thế, cung cấp chỗ như thế, [thì] tôi không phản đối. Ít nhất trời mưa là có thể tới đó, mùa đông tuyết rơi [hay là] gì đấy thì chúng ta đều có thể tới đó. Nếu phải tiêu tiền để tạo một hoàn cảnh tốt hơn, thế thì không tốt đâu, không phải ở chỗ bao nhiêu tiền.

Đệ tử: Đệ tử nông thôn đối với những danh từ khoa học hiện đại viết trong sách của Ngài, họ không hiểu.

Sư phụ: Cái đó thì có thể giải thích [cho họ], chính là giải thích chiếu theo nguyên nghĩa của những danh từ đó. Chính là giải thích từ nguyên, giải thích bề mặt của những từ đó. Nhưng chư vị cần đọc Pháp, cần đọc

đúng theo liên hệ [thứ tự và hoàn cảnh mà sách được viết ra].

Đệ tử: Có những chữ mà từ bề mặt cũng không hiểu, có thể tra tự điển chẳng?

Sư phụ: Có thể, không thành vấn đề. Chiếu theo tự điển chỉ có thể giải thích cho họ về ý tứ bề mặt của chữ. Nhưng thường thường những từ mà tôi dùng, trong tự điển cũng không có.

Đệ tử: Cảnh nhà chúng con có [người theo] Cơ Đốc giáo, họ luôn gọi con sang viết chữ [cho họ]. Không viết cho họ, thì ngại quá, viết cho họ thì e sẽ bị can nhiễu?

Sư phụ: Viết thì cứ viết thôi. Chúng ta chỉ có thể là có chỗ tốt cho người khác, dù sao họ cũng không can nhiễu chúng ta được. Kỳ thực tôi thấy Cơ Đốc giáo cũng vậy, Thiên Chúa giáo cũng vậy, tôi đều coi đó là công tác, tôi không coi đó là tu luyện, đó căn bản chính là công tác.

Đệ tử: Con có việc muốn buông nó xuống, nhưng vì sao buông không xuống nổi?

Sư phụ: Vậy chính là đã hình thành quan niệm rồi. Những thứ đó chư vị không quên đi được, chư vị cũng cần nghĩ biện pháp bài xích nó, do đó nó dần dần sẽ biến thành yếu nhược, cuối cùng bị tiêu rớt đi.

Đệ tử: Động tác “xuống theo [khí] cơ” [trong bài Pháp Luân Chu Thiên Pháp] phải chẳng có thể sao cho tất cả cùng nhất trí làm thì tốt hơn? Vì đôi lúc khác nhau nhiều quá.

Sư phụ: Đúng rồi, động tác càng đều thì cảm giác càng tốt. Là vì chúng ta trong khi luyện công, chư vị đang tăng cường bộ cơ ở ngoài [thân] thể. Luyện công của chư vị là dựa vào bộ cơ ấy [luôn] chuyển động lúc

bình thường. Luyện công một cách tự động, mọi thời khắc đều đang luyện, khi chư vị luyện là gia cường bộ cơ ấy. Do đó mọi người vượt tay thật đều, khi luyện thật đều, năng lượng lớn, gia cường cơ chế sẽ tốt hơn.

Đệ tử: Mùa đông nhiệt độ xuống tới khoảng âm ba mươi độ, muốn luyện công trong nhà thì có khả dĩ không?

Sư phụ: Dù thế nào vẫn cố gắng luyện công ở bên ngoài. Là vì chúng ta luyện công gần ấy năm rồi, học viên Trường Xuân và Cấp Nhĩ Tân đều luyện công ngoài trời. Mặc nhiều thêm một chút không sao cả. Nhưng lạnh quá đến mức không chịu được, thì luyện trong nhà; khi không lạnh quá thì lại ra ngoài luyện.

Đệ tử: Một học viên bỏ tiền ra thuê một phòng học như thế có tính là động tới tiền bạc không?

Sư phụ: Điều này không tính là trạm phụ đạo chư vị làm, không tính là điểm luyện công chư vị làm, mà là học viên muốn làm, là hành vi cá nhân. Nói ví như ‘cá nhân tôi làm chút tốt gì đó ủng hộ các bạn’, cái đó không sao cả. Đó đều là bản thân người đó đang làm việc tốt. Nhưng chúng ta cũng cần suy xét về một vấn đề: năng lực gánh chịu của học viên này. Vị ấy có thực lực kinh tế lớn đến thế không, đó là thứ nhất; thứ hai, vị học viên này của chúng ta đã trải qua thời gian tu luyện lâu dài hay chưa? Nếu vị ấy nảy việc thay đổi suy nghĩ, vị ấy sẽ cảm thấy [làm thế] rất không đáng, quay đầu lại xuất hiện phiền phức, [chư vị] đều cần suy xét. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, chúng ta cố gắng có thể luyện công ngoài trời là tốt nhất.

Đệ tử: Phía xung quanh trường luyện công chúng ta có rất nhiều công pháp khác luyện công, một số học viên e rằng có can nhiễu và ảnh hưởng.

Sư phụ: Không ảnh hưởng, chúng tuyệt đối không can nhiễu nổi chúng ta. Nhưng chư vị không nên có tư tưởng ấy, nói như ‘phải chăng chúng có thể can nhiễu đến tôi’, bản thân chư vị không thể dao động, tâm không được chấp trước.

Đệ tử: Gần đây nghiệp lực tư tưởng của con đặc biệt lớn mạnh, cả con cũng sợ rằng phải chăng mình là ma được an bài tới, là [do] nghiệp lực tư tưởng chứ không phải là chính bản thân con đúng không?

Sư phụ: Không cần khẩn trương, không phải bản thân chư vị, mà là nghiệp lực. Nhưng tôi bảo chư vị này, là vì những thứ của mỗi cá nhân là khác nhau về số lượng, có thể nhiều hơn ngàn nào, thì nó mạnh hơn ngàn ấy. Nếu là có phần nhiều hơn, có thể là bản thân chúng ta cần chịu đựng có phần nhiều hơn. Có thể là trước đây ở phương diện này đã làm điều lầm lỗi có phần nhiều hơn, thế thì chúng ta bèn liêu với [nó], ức chế nó, đối kháng nó. Chư vị chỉ cần có thể phân biệt rõ nó, [rằng] không phải là mình, thì mọi thứ đều dễ làm.

Đệ tử: Con cảm thấy mình tu không tốt, những thứ dơ bẩn quá nhiều, ở nhà cũng không dám nhìn [ảnh] Sư phụ nữa.

Sư phụ: Không sao, Sư phụ biết tình huống ra sao. Tôi biết, trước từng có lầm lỗi, hiện nay bắt đầu lại mới, do đó chư vị hãy tu đi, đừng lo.

Đệ tử: Con gái của con có trí lực kém, nhưng cháu kiên trì học Pháp luyện công đã ba năm rồi, vậy mà cháu

ngộ về Pháp không được tốt lắm, liệu có thể viên mãn không?

Sư phụ: Trí lực kém thì tôi nghĩ học Pháp cũng không thành vấn đề. Đã học ba năm rồi, tuyệt đối sẽ không học mà như không, phải chững [chư vị] suy nghĩ nhiều quá? Không nhất định kém đến thế. Chúng ta thường thường có một số trẻ nhỏ đều rất có xuất xứ. Vì cá nhân ấy ở trong đời này của mình thời gian nào đó có thể đắc Pháp, thời gian nào đó sẽ làm điều gì đó, vị ấy ở bên trên (ở trên kia ấy là sinh mệnh cao cấp) [là đã] nhìn thấy rất rõ ràng. Vị ấy hẳn thấy người nhà này tương lai sẽ đắc Pháp, vị ấy bèn chuyển sinh vào nhà ấy. Loại này nhiều lắm, do đó chúng ta có một số trẻ nhỏ thật sự là thần đồng. Có cháu có thể kém hơn chút, chư vị không cần nghĩ nhiều quá.

Đệ tử: Nhìn nhận và đối đãi như thế nào về tầng thứ khác biệt trong học Pháp tu luyện ở các địa phương?

Sư phụ: Cái này không có khác biệt, mỗi địa phương đều có [người] rất tinh tấn, mỗi địa phương đều có [người] không tinh tấn, thượng, trung, hạ sỹ đều có. Có những nơi đắc Pháp muộn thì có thể kém một chút về tiến độ, đó là khẳng định, nhưng cũng có người đến sau mà vượt hơn. Chúng ta những người đắc Pháp về sau thì rất nhiều là chưa từng gặp tôi, lý giải và nhận thức về Pháp là hết sức cao, hơn nữa nhanh chóng phi thường, không có chướng ngại. Quá khứ học viên mới nhận thức Pháp đều có một quá trình. Những năm tôi tới Quảng Châu truyền Pháp thì hai lớp giảng Pháp đầu tiên, các học viên dường như không biết tôi đang giảng gì, nhưng học viên ấy chỉ biết [điều đó] là tốt, nhưng không biết tôi đang giảng gì. Chính là quan niệm

những người đó đặc biệt là sau [thời] mở cửa cải cách thì người Quảng Châu tư tưởng đều là kiếm tiền. Đợi đến lớp thứ ba, lớp thứ tư thì mới khai nổ, lập tức minh bạch ra rằng tôi đang giảng những gì, bấy giờ học viên mới tới hàng lượng lớn. Ngày nay những người đắc Pháp về sau thường thường đề cao lên nhanh chóng phi thường, có thể là hoàn cảnh này cũng cấu thành [lập nên] rồi, điều kiện về các phương diện cũng chín muồi rồi. Chính là đã có điều kiện bên ngoài.

Đệ tử: Trong học Pháp tập thể có người nhận thức rằng ‘thông đọc’ là niệm [đọc] hết lượt này lượt khác, không cần thảo luận, tự mình ngộ. Mỗi ngày đọc một bài giảng, như thế có lợi cho học Pháp hay không?

Sư phụ: Đọc như thế chính là ‘thông đọc’, không gì cần nói nữa, chính là đọc từng lượt từng lượt, thông đọc. Mọi người chúng ta dù sao cũng là cùng nhau học Pháp, sau khi đọc xong thì trao đổi chia sẻ với nhau, đàm luận đàm luận. ‘Tôi đột nhiên ngộ ra rằng Thầy ở chỗ này là còn có ý tứ thế này’, ‘tôi còn làm chưa đủ về phương diện này’. Chúng ta nếu đọc ở nhà thì có thể thiếu sót về phương diện đó, chỗ thiếu sót ấy thì từ nay về sau hãy sửa đổi nó đi. Chính là trao đổi chia sẻ với nhau, điều đó là tất yếu. Nhưng ‘thông đọc’ là chủ yếu. Chúng ta không được đọc một đoạn, rồi dừng lại, mọi người bắt đầu nghị luận nghị luận, rồi lại tiếp một đoạn, lại nghị luận nghị luận, như thế không tốt. Cần phần lớn là ‘thông đọc’. Thời lượng nói về bản thân và nói về nhận thức thì không thể nhiều hơn đọc Pháp, học Pháp là chủ yếu nhất.

Đệ tử: Ngài có thể giảng cho chúng con một chút về nguồn gốc của Đại Pháp vũ trụ, cũng là về “Chân-Thiện-Nhẫn”?

Sư phụ: Tôi bảo chư vị, chư vị vĩnh viễn sẽ không biết được vũ trụ này to lớn ngần nào, càng không có biện pháp nào giảng về nguồn gốc. Hơn nữa cũng không có ngôn ngữ như thế. Trong vũ trụ này dùng ngôn ngữ của Thần ở tầng thứ rất cao cũng giảng không nổi ‘tối chung’ của vũ trụ, huống là ngôn ngữ của nhân loại. Vũ trụ vĩnh viễn đối với con người mà nói đều là cái ‘mê’ mà không giải được, là điều con người vĩnh viễn sẽ không biết. Hãy đưa chấp trước ấy của chư vị dùng vào học Pháp!

Đệ tử: Quan niệm được tính là những điều tối căn bản của con người phải không? Người không có quan niệm gì thì là trạng thái nào?

Sư phụ: Người nếu mà quan niệm nào cũng không có thì tựa như hết sức thuần chân và lương thiện, nhưng tuyệt đối không phải trạng thái của trẻ nhỏ. Chư vị là người lớn, là lý trí. Trẻ nhỏ không có quan niệm, thiên chân và lương thiện, làm việc không có mục đích. Nhưng người lớn sẽ không thế. Khi người ta một khi không còn những quan niệm kia nữa, thì sau đó chư vị cũng không thế. Là vì chư vị khi hoàn toàn không có những quan niệm kia, chư vị đã trong thăng hoa rồi, từ lâu đã đề cao lên rồi. Do đó trong tu luyện thì những quan niệm sẽ dần dần giảm thiểu và yếu đi, là trạng thái đó, một mạch cho tới cuối cùng thì không còn nữa.

Đệ tử: Học Pháp tập thể có lúc [con cảm thấy] tốt, có lúc không tốt, vậy lý giải thế nào về loại tâm thái lúc lên lúc xuống như thế?

Sư phụ: Đó đều là trạng thái tu luyện của bản thân chư vị, mỗi cá nhân tu luyện đều có thể ở các hoàn cảnh khác nhau mà duy trì được tốt như vậy. Nói ví như không có các loại can nhiễu tư tưởng, hễ học liền học vào cả, thì không ai làm được. Nhưng tôi vẫn là nói với chư vị, rằng chư vị vượt quan được tốt hay là không được tốt, có thể vượt qua hoặc vượt qua không được, đó chính là tu luyện. Chư vị mỗi quan [ải] đều có thể qua hết, thì chư vị chính là Thần! [Và] không cần tu luyện nữa, phải vậy không? Tuy nhiên, chư vị không được phóng túng bản thân mình, tu luyện cần tinh tấn.

Đệ tử: Trạm trưởng trạm phụ đạo ABC sau khi bị thay đổi, lại ra lập riêng, lôi kéo một lô các học viên thành lập một nhóm nhỏ học Pháp.

Sư phụ: Nếu trạm trưởng đó xác thực có vấn đề, bị thay đổi đi, thì tôi nghĩ rằng đó là nên làm. Có [người] nào là kiếm tiền, dẫn dắt học viên loạn cả lên, giữ mình không được tốt, xuất hiện vấn đề, v.v, thế thì tôi nghĩ rằng đó không chỉ ảnh hưởng không tốt đối với Pháp chúng ta, mà còn tạo thành nguy hại đối với xã hội. Loại như thế thì nên đổi, nên đổi đi.

Dù là học viên hay bản thân trạm trưởng dần dần sẽ nhận thức ra bản thân mình không đúng. Nhưng trong thời gian đó đối với trạm trưởng ấy thì tuyệt đối không được coi họ như người thường, thế không được. Họ có điều nào đó chưa vượt qua, nhưng họ có thể vẫn là người tu luyện. Tuy nhiên về hình thức, nếu họ thật sự xuất hiện việc phá hoại Pháp, thì đó là chuyện khác rồi. Họ công kích Pháp, phá hoại Pháp, hoặc những hành vi việc làm của họ khác biệt với Pháp, thì bản thân họ đã tự tâm sinh ma rồi. Họ đã hoàn toàn biệt ly khỏi Pháp,

loạn rồi, chúng ta chính là tuyệt đối không thừa nhận họ. Nếu xuất hiện vấn đề này thì [xử lý] như vậy, tôi không thừa nhận họ [như đệ tử].

Như vậy về những ai theo họ, mọi người nghĩ xem, đó cũng không ngẫu nhiên. Tu luyện là sóng lớn cuốn cát đi, có người mà họ không phải chân tâm học Đại Pháp, cũng có thể là thông qua biện pháp này mà họ đi ra. Chúng ta ở đây không cần những ai hỗn tạp, tới lần lộn vào, cũng có thể có nguyên nhân ấy. Học viên nhận thức có lầm lỗi nhất thời, tạm thời hồ đồ, minh bạch ra rồi thì sẽ quay lại. Nhưng có những người chính là hồ đồ, vì sao không nghĩ xem chư vị là tới để học Pháp hay là để đi theo ai đó?

Đệ tử: Sư phụ nói: 'là nên bảo họ thanh tỉnh ra thôi, để họ làm một vị Thần chân chính', rất nhiều học viên cảm thấy khó lý giải.

Sư phụ: Hiện nay đang dần dần làm sự kiện này, gồm cả những gì tôi giảng hôm nay cũng đều là thế, có rất nhiều điều đang xoay quanh vấn đề này mà giảng, khiến chư vị dần dần đều có thể thanh tỉnh.

Đệ tử: Khảo nghiệm đột phá con người là có thường xuyên, hay chỉ có một lần?

Sư phụ: Cơ hội như thế tuyệt đối sẽ không nhiều. Có lẽ về sau này sẽ có hình thức khác, có lẽ sẽ còn có nữa, có lẽ sẽ không có, đều là ẩn số chưa biết. Nhưng [nếu chư vị] về căn bản không cải biến, thì thêm bao nhiêu lần cũng không qua được. Tu luyện chính là như thế, quyết sẽ không có gì bảo cho chư vị rằng đang bày đặt ở kia, hoặc sẽ là có, hoặc sẽ là không có. Nếu bảo cho chư vị thì [chư vị] sẽ vượt qua, vậy đó là giả. Chính là chư vị không biết, đến lúc then chốt, nhìn xem chư

vị có đúng là hàng thật không, có thể thật sự dẫn được bước kia không; hoặc là khi chư vị phán đoán nó là đúng hay sai, thì chư vị làm thế nào, chính là như vậy.

Đệ tử: Khi học «Chuyển Pháp Luân» đến mục nào đó, bèn lấy nội dung tương quan từ «Chuyển Pháp Luân, quyển 2» hoặc sách Đại Pháp khác ra để cùng học, kiểu phương pháp này tốt không?

Sư phụ: Không tốt, chư vị chỉ quản việc học thôi, đọc cuốn sách nào thì chư vị chỉ đọc cuốn sách đó, chư vị hãy đọc như thế. Đọc theo thứ tự. Chư vị không nên tự ý mà tìm gì đó, tự ý mà muốn làm gì đó, những điều ấy đều không tốt. Tôi vẫn là bảo chư vị rằng khi tới một mức độ nào đó: nên là lúc chư vị đề cao, thì để chư vị đề cao lên; nên là chư vị minh bạch ra Pháp Lý ở tầng nào thì để chư vị minh bạch Pháp Lý ở tầng đó. Chẳng hạn hôm nay chư vị làm một việc nào đó, chư vị không biết nó đúng hay sai. Chư vị lấy «Chuyển Pháp Luân» ra, tùy tiện giở ra, không có bất kể ý niệm là muốn mở ra chỗ nào, tùy tiện mở ra, thì bảo đảm sẽ [là đoạn] là có tính nhầm thẳng mà nhầm vào sự việc mà chư vị đã làm hôm nay. (vỗ tay) Tất nhiên, về nhà chư vị muốn thử chút, ôm giữ cái tâm ấy, thì đều chẳng có gì. Tu luyện là nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không để chư vị coi đó như trò chơi trẻ con mà thử, thế không được. Nghĩa là chư vị không được tự cầu mà làm gì đó.

Cuốn sách này của Đại Pháp, cuốn sách «Chuyển Pháp Luân» này chính là những điều tu luyện một cách hệ thống, chư vị hãy đọc. Còn nói như các cuốn khác như «Nghĩa giải», «Chuyển Pháp Luân, quyển 2», v.v., đều chỉ là phụ trợ, để chư vị đọc tham khảo. Mục đích của «Tinh tấn yếu chỉ» là để điều chỉnh những vấn đề

phổ biến xuất hiện trong toàn thể quá trình tu luyện của chúng ta, [cũng như] trạng thái không đúng đắn xuất hiện ra.

Đệ tử: Có người nói Đại Pháp uy lực vô biên, đệ tử Đại Pháp không cần phải hộ Pháp, lời nói ấy đúng chẳng?

Sư phụ: Không đúng. Đại Pháp là uy lực vô biên. Hôm nay chúng ta đều tu luyện trong hoàn cảnh xã hội người thường này. Nếu như có sinh mệnh bại hoại ở tầng cao đến làm việc xấu, thế thì bản thân Pháp sẽ vận dụng tới chư Thần hộ Pháp của chúng ta hoặc các sinh mệnh cao cấp khác để tiêu huỷ rớt chúng đi. Nếu như đệ tử chúng ta làm chuyện xấu, thì chư Thần đó sẽ tới, giết bỏ người đó, [nếu mà] mỗi người đều thừa nhận uy lực của Pháp này thật là to lớn, đều không dám lại tới tạo rắc rối cho Pháp nữa, [thế thì] chư vị cũng không cách tu luyện nữa. Thần cũng không thể dễ dàng như thế tới giết người thường, cũng không thể phá hoại hoàn cảnh tu luyện hiện tại của chư vị. Chúng ta trong tu luyện, nơi xã hội và những người khác nhau tạo ra rắc rối các loại phương diện cho chúng ta, thì chúng ta đều có thể nhắm vào các tình huống khác nhau mà duy hộ Đại Pháp, đó chẳng phải là hộ Pháp sao?

Còn như nói về những người xấu ấy, những người làm việc xấu xa, nếu họ có thể cứu vãn, thì chúng ta khuyến khích thuyết phục họ, có thể là họ có khi là họ còn đắc độ. Nếu họ khăng khăng một kiểu, cứ làm thế nữa, cứ diên khùng làm như thế, thì tới một lúc nhất định, chúng ta sẽ xử lý họ. Cũng có thể để là khảo nghiệm học viên nên tạm thời lợi dụng họ một chút, đến khi chúng ta tu luyện kết thúc, thì họ phải hoàn trả hết thủy những gì bản thân họ làm, đó là khăng định.

Đệ tử: [Những ai] không thể thành Thần tại sao cuối cùng ngay cả làm người cũng không được nữa?

Sư phụ: Toàn thể vũ trụ đều đang canh tân. Vậy làm người mà nói, tu luyện kết thúc xong rồi, cũng không cần thiết hoàn cảnh này nữa. Vậy những người còn lại kia chính là những người cặn bã mà còn thối nát hơn, còn bất hảo hơn, người không còn tốt nữa thì sẽ bị đào thải rớt đi. Mọi người nghĩ xem, có thể tiếp tục tồn tại như thế không? Nhân loại thực sự là do Thần tạo ra. Trước đây tôi giải thích vấn đề đó rồi, [bây giờ] tôi nói rõ thêm một bước nữa về điều ấy. Như mọi người biết, người chúng ta sinh tồn trong không gian này cấu thành từ phân tử, nhưng chư vị biết chăng? Hết thấy những vật thể bên thân chúng ta đều do phân tử cấu thành, ngay cả không khí cũng vậy. Chư vị ăn gì, chư vị uống chi, hết thấy những gì chư vị tiếp xúc với, hết thấy những thứ bên thân chư vị, hết thấy những gì chư vị còn không nhìn thấy, đều là do phân tử cấu thành. Như vậy từ bên ngoài mà nhìn, từ bên ngoài hoàn cảnh vũ trụ chúng ta mà nhìn tam giới, thì con người chẳng phải nằm trong hàng đồng các phân tử sao? Chư vị chính là sinh tồn trong hàng đồng phân tử ấy, khí mà chư vị hít thở đều là phân tử. Như vậy các sinh mệnh cao cấp bên ngoài tam giới mà nhìn không gian nhân loại, thì những phân tử kia là gì? Thần gộp chung những phân tử đó gọi là “đất”, gọi là “bùn”, chư vị chính là ở trong bùn ấy, con người chính là lăn qua lăn lại trong bùn, đó là Thần nhìn [như vậy]. Thần chính là nhìn như vậy đó, mọi thứ đều là [bùn đất]. Hơn nữa các tầng thứ khác nhau còn có vật chất cao cấp hơn nữa. Một khi tôi giảng như thế, nói như Jesus từng giảng, nói rằng Yahweh

dùng bùn đất tạo người, tôi nghĩ cũng không khó lý giải [điều Jesus từng nói] nữa! Không phải “bùn”, “đất” mà chúng ta nhìn thấy đâu, ở đây hết thấy đều là [bùn đất]. Thịt của chư vị, thì họ đều nhận thức đó đều là đất, đều là bùn. Là vì Thần nhìn tầng phân tử này, nhất là những phân tử thô ráp nhất kia, đó chính là bùn đất dơ bẩn nhất, bất hảo nhất, chính là nhìn như vậy đó.

Đệ tử: Một số người khi luyện công thân thể hai bên trái-phải chẳng cân bằng, người khác thấy là có phần không ngay ngắn.

Sư phụ: Mỗi người đều có tình huống của mình, có người mà thân thể bên này nhiều vật chất, thân thể bên kia ít vật chất, có tình huống ấy. Đó là trong lịch sử do bản thân chư vị tạo thành ở các hoàn cảnh khác nhau và các tình huống khác nhau. Nhưng chư vị chỉ cần quan tâm việc luyện thôi, những cái kia thì tôi đều xử lý cho chư vị, bản thân chư vị xử lý không nổi. Do đó chư vị chỉ quản việc luyện, chư vị thêm một cái tâm nữa cũng vô dụng. Chư vị cứ nghĩ về nó thì lại là gánh nặng, lại là chướng ngại, lại là tâm chấp trước. Tôi chẳng phải vừa giảng rồi, tôi đã mở rộng ra đến không còn cửa nữa, tôi chỉ nhìn nhân tâm. Chư vị nếu không tu nữa, cả tâm kia tôi cũng không nhìn nữa, tôi còn độ chư vị thế nào đây? Phải vậy không?

Đệ tử: Chúng con làm thế nào mới có thể nhanh nhất trừ rớt hết thấy quan niệm hình thành hậu thiên?

Sư phụ: Chư vị chỉ có học Đại Pháp một cách kiên định, [khi] xuất hiện niệm đầu tư tưởng bất hảo, chư vị nên nghĩ rằng mình là người tu luyện, dùng chính niệm áp chế chúng. Pháp thân của tôi nhìn thấy rất rõ những hoạt động tư tưởng của chư vị. Chư vị có thể

phân chúng rõ ra, không coi chúng là bản thân mình, thế thì tự nhiên chúng sẽ không phải chur vị, sẽ trừ rớt chúng đi. Nhưng sẽ không trừ bỏ [hết] cho chur vị trong một lần, mà sẽ phân tầng thứ, dần dần khiến chúng rút nhỏ đi, là vì vẫn cần lưu lại để chur vị tự mình nhận thức Pháp, tu luyện. Mà có những thứ phi thường bất hảo thì sẽ trừ bỏ chúng lập tức. Chính là như vậy.

Đệ tử: Có học viên ngủ trong lúc học Pháp, chỉ ra cho vị ấy, vị ấy phản cảm, không tham gia học tập nữa.

Sư phụ: Thế thì chur vị đừng gọi họ đến học tập nữa. Họ không phải là tới học Pháp, mà là tới ngủ, thế còn tìm họ đưa tới để làm gì? Đúng thế đó. Tới ngủ thì tới sao, chúng ta ở đây không cần người ngủ.

Đừng e rằng thiếu người, ở điểm luyện công chúng ta chỉ có một người chân tu, thì tôi nói cũng khá rồi. Chur vị đừng e ngại thiếu người. Chur vị cả một lô lớn tới, một nghìn người, trong đó một người chân tu cũng không có, thế thì có tác dụng gì đâu? [Có khi] còn phá hoại Pháp.

Đệ tử: Có những lúc chúng con phụ đạo không tới nơi tới chốn, nguyên nhân là sợ phạm lỗi giải thích Pháp.

Sư phụ: Vấn đề phụ đạo này tôi đã giảng nhiều lần rồi. Chẳng hạn chur vị nói, chúng ta khi giảng có thể nói thế này: ‘tôi ở tầng thứ này của mình, tôi ngộ ra rằng Pháp có một nội hàm như thế này, đó là ở tầng thứ này của tôi mà ngộ ra, tất nhiên Pháp còn có nội hàm cao hơn!’ Nói ‘về điểm này tôi còn sai lệch so với Pháp’ hoặc là ‘tôi nhìn nhận rằng Pháp này là đang bàn về những điều gì đó ở một cảnh giới nào đó’, như thế không sao cả. Tuy rằng ‘Pháp còn có những nội hàm khác’, điều

ấy được nói ra rất rõ rồi, chính là chư vị đừng giới hạn cứng chính mình.

Đệ tử: Người luyện công vẫn đảm đương công tác xã hội, phải chăng cần thiết dùng Lý của xã hội người thường để xử lý các vấn đề?

Sư phụ: Công tác là công tác, tu luyện là tu luyện. Nhưng đề cao tâm tính trong tu luyện sẽ biểu hiện ở vấn đề cụ thể trong công tác. Ngoài ra khi cấp trên kiên trì bảo chư vị làm việc [nào đó], chư vị có thể tùy thuận theo hơn một chút. Vì không phải chư vị là [người] muốn làm, chư vị nếu không làm thì họ không hiểu nổi [chư vị], mà lại không phải là phạm lỗi gì lớn. Nếu như có lỗi lầm, khi bản thân chư vị làm thì hãy căn cứ theo cách làm của bản thân chư vị để làm việc đó cho tốt. Chính là xem chư vị xử lý như thế nào, tôi nghĩ rằng đều có thể làm tốt, tôi nghĩ rằng không thành vấn đề. Còn một vấn đề này, chúng ta có một số người thích giữ thể diện, không để người khác biết rằng họ đang luyện Đại Pháp, không để người khác biết họ tốt như thế nào. Tôi nghĩ rằng có rất nhiều điều là vì nguyên nhân cá nhân [này] tạo thành. Tôi bảo chư vị rằng hiện giờ có một trăm triệu người đang học Đại Pháp, không phải ít người đâu, chư vị không phải hiện tượng cá biệt, chư vị sẽ không bị người ta cười đùa. Nhất là ở hoàn cảnh Trường Xuân này, hễ đề cập là luyện Pháp Luân Đại Pháp, người ta đều biết đó là người tốt.

Rất nhiều địa phương chúng ta khi nhân viên bị sa thải đi tìm việc, người ta nói rằng: tôi muốn [nhận] người luyện Pháp Luân Đại Pháp. Chư vị đừng tưởng rằng mình là cô đơn, rằng chư vị nổi lên khác thường, không phải thế đâu. Chúng ta đã có hoàn cảnh vậy rồi,

hơn nữa là khắp cả toàn quốc đều hình thành hoàn cảnh này.

Đệ tử: Có môn công pháp khác cũng cùng luyện công cạnh chỗ chúng con, phát bằng tiếng của họ rất to, chúng con...

Sư phụ: Cái này không cần lo lắng. Đó chẳng phải đang khảo nghiệm tâm chúng ta có động hay bất động? Khi họ bật những thứ đó thì chẳng phải vừa đúng là động chạm tới tâm chư vị? Lúc đó nhìn xem chư vị có chịu nhận can nhiễu của cái đó chẳng? Chư vị tức giận không? Do đó chúng ta nhất định phải tìm nguyên nhân ở tự mình nơi đây, đánh sét cũng bất động. ‘Các vị cứ phát [to tiếng] đi’, khi chư vị thật sự bất động, thì nó tự nhiên sẽ tiêu mất sạch, bảo đảm là như vậy. Còn nói nếu như họ là cố ý, hoặc chư vị thật sự giữ mình không tốt, học viên mới tương đối đông, thế thì chúng ta chuyển sang chỗ khác. Họ cảm thấy chỗ đó tốt thì nhượng cho họ là được rồi. Chỗ nào mà Pháp Luân Công chúng ta luyện thì đều sẽ thành tốt, chúng ta đang cải tạo hoàn cảnh, chứ không phải chúng ta đang chọn hoàn cảnh.

Đệ tử: Người tu luyện làm công tác lãnh đạo thế nào cho tốt?

Sư phụ: Công tác lãnh đạo hiện nay có quá nhiều việc phiền toái. Nếu ở xã hội toàn là luyện Pháp Luân Công, tôi thấy rằng chư vị khỏi cần nhọc tâm như thế mà vẫn làm được rất tốt. Mọi người đều là ‘vị công’, không có ai ‘vị tư’, không ai cầu lợi ích bản thân, đều nghĩ sao cho tốt vì người khác, chư vị thử nghĩ xã hội này sẽ như thế nào? Tất nhiên chúng ta lại không phải là bảo mọi người sau khi học Pháp rồi thì đều bảo chư vị làm người thường. Tôi chỉ là nói ý tứ kia. Còn nói

như làm [công tác lãnh đạo] như thế nào, ấy đều là vấn đề cụ thể của chức vị rồi, chức vị tự mình thu xếp sao cho phù hợp với người tu luyện. Có một số vấn đề cần tùy thuận hơn một chút, rộng rãi hơn một chút. Còn tự mình đối với tự mình thì cần nghiêm khắc hơn.

Đệ tử: Trong công tác làm thế nào đối với bầu không khí không lành mạnh ở xã hội?

Sư phụ: Những việc mà chức vị quản không được thì đừng nghĩ nhiều thế. Nếu chức vị là lãnh đạo, đơn vị [công tác] của chức vị có bầu không khí bất hảo, [thì] chức vị có trách nhiệm. Nếu không phải là việc của đơn vị chức vị, hoặc chức vị không có chức năng xã hội, thì chức vị không cần quản, chỉ quản tốt chính mình. Chúng ta giảng chính là làm tốt từ chính mình, mỗi cá nhân đều quản tốt chính mình, thì xã hội sẽ tốt. Mỗi cá nhân đều đi quản người khác, càng quản càng bất hảo, mâu thuẫn càng ngày càng nhiều. Bản thân làm không tốt, đều đi quản người khác, giữa mọi người với nhau thì nào là người này bất hảo, người kia bất hảo, mâu thuẫn với nhau càng ngày càng kịch liệt hơn, bảo đảm là như thế.

Đệ tử: Tại sao một số người luôn ngộ lệch lạc hoặc ngộ sang cực đoan?

Sư phụ: Kỳ thực rất đơn giản, không phải do vấn đề nào khác, mà chính là cơ sở tư tưởng đặt ở đâu. Chính là khi chức vị muốn ngộ ra, thì cơ điểm tư tưởng của chức vị là ở chỗ nào, chức vị đứng tại cơ điểm nào. Bản thân chức vị có những chấp trước của mình mà chưa buông bỏ, nghĩ muốn tìm kiếm đáp án, nghĩ muốn tìm kiếm sự bảo vệ cho những gì chính chức vị không buông bỏ, [thế thì] tất nhiên chức vị sẽ ngộ lệch lạc. Chức vị không

nghĩ gì hết, thì khi chư vị đọc Pháp, điều Pháp nói [cho chư vị] là đúng. Chư vị đừng từ Pháp mà tìm rằng nhận thức của tự mình là đúng, chư vị đừng từ Pháp mà tìm ra có giải biện cho tự chư vị, đoạn chương thủ nghĩa mà bảo hộ những thứ của bản thân chư vị. Như vậy không được đâu, càng đọc càng hồ đồ. Chính là xét xem cơ điểm của chư vị đặt ở đâu.

Đệ tử: Hiện nay con đường viên mãn nhanh nhất là gì?

Sư phụ: Tôi đã khai sáng cho người ta hình thức tu luyện nhanh chóng nhất và tốt đẹp nhất. Chúng ta ở trong quần thể con người phức tạp nhất và cũng làm sao để hoàn cảnh phức tạp này khiến con người đề cao thật nhanh. Đồng thời hôm nay chúng ta truyền Pháp lớn thế này, Pháp này cũng khiến người ta đề cao được nhanh. Còn muốn nhanh nữa thế nào? Cũng sẽ không có gì độ nhân nhanh hơn Đại Pháp nữa. Người nghiệp lực khắp thân đầu tiên nghĩ rằng nên hoàn nghiệp như thế nào, chứ không phải chư vị lựa chọn gì đó.

Đệ tử: Con vẫn luôn nhận thức rằng chép sách là lãng phí thời gian.

Sư phụ: Vậy là chư vị có chút cực đoan rồi đó.

Đệ tử: Chiến thắng nghiệp tư tưởng, thì ngoại trừ việc dùng ý thức rất mạnh để bài trừ nó, thì còn có biện pháp nào tốt chẳng?

Sư phụ: Không có. Chư vị tự mình động thủ để tóm bắt nó cũng không tóm nổi, không có biện pháp khác. Đề cao của chư vị, sự trừ bỏ của nghiệp tư tưởng của chư vị, là thuận theo tầng thứ đề cao lên mà [nghiệp tư tưởng] giảm thiểu đi. Tu luyện là nghiêm túc, không phải chư vị muốn đương nhiên thế nào thì liền thế nấy.

Các phương diện đều được an bài phi thường cẩn mật cho chư vị rồi. Mơ tưởng hão huyền là không được đâu.

Đệ tử: Sau khi tầng tế bào lớn nhất của thân thể thoát ra, thì thân thể không gian khác là loại hình thức tồn tại như thế nào?

Sư phụ: Tôi đã giảng rồi, tôi nói rằng người ta sẽ không chết theo cái chết của sinh mệnh này. Trong Pháp tôi cũng đã bàn về vấn đề này rồi, đã nói rất rõ ràng rồi. Con người chết đi ấy chỉ là một tầng phân tử lớn nhất, chính là cái xác người này, tầng phân tử bề mặt này đã chết đi ở không gian này, đã thoát rớt ra, còn thân thể thật sự của chư vị vốn cấu thành từ vật chất vi quan lẽ nào sẽ chết? Ngọn lửa ở lò hoả táng kia cũng không thể khiến vật chất vi quan hơn của chư vị bị lửa đốt mất, nó thiêu đốt nó không nổi. Tôi bảo chư vị, không phải là lửa của người không thiêu [nó] nổi, không phải lửa của người thiêu không động tới hạt nhân nguyên tử, nhiệt độ không đủ, mà là vì lửa đó có khác biệt không gian với nó, nên thiêu nó không được.

Đệ tử: Ở mục “Luyện tà pháp” có đề cập đến Đại Giác Giả chiếu theo đặc tính của bản thân để tổ [chức] kiến [lập] ra vũ trụ mới, như vậy đặc tính nguyên lai và vũ trụ mới là...

Sư phụ: Vũ trụ này quá rộng lớn. Vũ trụ của các tầng thứ khác nhau đều đã từng xuất hiện vấn đề này, nhưng trong sách giảng tới lại không phải là sự việc của thiên thể to lớn thể này, không phải là vậy.

Bên trong thiên thể có rất nhiều vũ trụ, trong thiên thể rộng lớn này mà nhìn, chúng đều tựa như những hạt bụi. Ở trong đó tại các tầng thứ khác nhau của Pháp, các vũ trụ khác nhau đối với Pháp là có nhận thức của

các tầng thứ khác nhau. Nói chẳng hạn như Pháp chân thực của một tầng Pháp nào đó, là không để sinh mệnh biết được. Nhưng đặc tính mà Pháp này biểu hiện ra, lại được sinh mệnh biết, kể cả những gì tôi giảng cho chư vị hôm nay, cũng là giảng khái quát về nhận thức của chư vị khi thăng hoa tới bước đó, đều không biết được thể hiện chân chính của một tầng ấy. Như vậy sinh mệnh ở tầng đó nếu là do tu từ phía dưới lên (không kể người tu Đại Pháp), họ là trong quá trình càng tu càng cao mà phù hợp với Pháp của tầng đó, có những thứ do họ tự mình tu luyện. Ví như nói về “Giới-Định-Huệ” của Thích Ca Mâu Ni. “Giới-Định-Huệ” của Ông cũng là phù hợp với tầng Pháp Lý của Ông, phù hợp Pháp của vũ trụ tầng ấy, như vậy [Ông] thăng hoa tới bước đó rồi. Cấu thành của chính thể vũ trụ [của Ông] là Pháp Lý của Ông, là “Giới-Định-Huệ” cấu thành nên, đồng thời cũng là hết thủy nguyên lý diễn hoá của quả vị của Ông, hết thủy những vật chất và hình thức kia đều thuận theo những điều đó của Ông mà biến hoá. Nghĩa là Ông không biết được thể hiện chân chính của Pháp căn bản là ở trong đó. Nhưng Ông có thể biết được biểu hiện của Ông [Pháp căn bản], đã là ngộ ra được những điều ở tầng ấy, Ông chính là có thể sinh tồn ở tầng ấy, như vậy Ông chính là có được điều của chính mình: quả vị chính ngộ.

Như vậy tại tầng đó có những vị Phật khác, có những vị Thần khác, họ cũng lại ngộ được những nhận thức khác về Pháp Lý của một tầng đó, cũng phù hợp với Pháp Lý của tầng đó, thế thì cũng thật sự chính ngộ được quả vị của mình. Chư Phật khác cũng là như thế, cũng là ở đó mà kiến lập thế giới, cũng là ở Đại Pháp

vũ trụ tầng ấy mà ngộ được quả vị chính ngộ của mình, nhưng đều khác nhau, nhưng đều đạt được tiêu chuẩn của tầng đó. Tôi giảng điều này [chư vị] đã minh bạch chưa? Như vậy, trong vũ trụ bao la này, hiện tượng như thế, hiện tượng như thế ở các tầng thứ khác nhau là quá nhiều. Thế thì trong vũ trụ như vậy, xuất hiện sự nối tiếp nhau của thành-trụ-hoại là rất thường gặp. Nhưng Pháp này của toàn thể thiên thể chúng ta lại vĩnh viễn sẽ không cải biến, vĩnh viễn đều là Pháp này, vĩnh viễn đều sẽ không biến, cũng là chưa từng biến đổi.

Đệ tử: [Giữa] những học viên từng tham gia lớp mà Sư phụ giảng Pháp và chưa từng tham gia lớp mà Sư phụ giảng Pháp, ngoại trừ việc có duyên phận với Sư phụ là khác nhau, thì còn có gì khác nhau?

Sư phụ: Kỳ thực tôi bảo chư vị này, trong tu luyện chư vị không có gì khác nhau cả. Có rất nhiều người cũng có duyên phận rất lớn đối với tôi, đã không tham gia lớp học vào những năm ấy, đó là vì tình huống, trạng thái của bản thân họ và rất rất nhiều nhân tố khác tạo thành.

Toàn bộ các câu hỏi đều giải đáp rồi, chọn bớt ra một số là vì trùng lặp. Còn có một số là vì câu hỏi người thường đặt ra và không cần giải đáp, cũng bị chọn bớt ra. Tôi đã giảng năm giờ đồng hồ rồi. Vì nghe Pháp mà, mọi người đều nguyện ý nghe, tiếp năm giờ đồng hồ nữa thì chư vị có thể cảm thấy thời gian cũng không lâu. Tôi dù giảng nhiều nữa thì cũng chẳng qua là mục đích này: để chư vị có thể đề cao được nhanh nhất, tu luyện lên được nhanh nhất. Chúng ta ngồi nơi đây đại đa số là phụ đạo viên, làm tốt công tác của mình, chính là mục đích ấy. Còn nói như có rất là nhiều vấn đề, tình

huống trong tu luyện của chư vị đều do tội tới giải đáp cho chư vị, thì chư vị không tu được nữa. E rằng có tu cũng không được tính. Do đó có rất nhiều vấn đề là dựa vào chư vị bản thân ngộ, bản thân tu, đó mới là tu. Tôi thường thường nêu thí dụ này, nói ví như lúc viên mãn chư vị lên đó một khi gặp chư Phật uy nghiêm ngồi ở đó, mỗi vị Phật đều có uy đức được kiến lập là vĩ đại. Chư vị tự mình sao lên đấy nhỉ? Chư vị phát hiện lo lắng ngại ngùng quá, chư vị tự mình biết rằng không nên ở nơi ấy, chư vị bèn tự mình hạ xuống. Chư vị cảm thấy không xứng! Do đó mỗi cá nhân chư vị tu luyện đều ắt phải có thể đạt tới cảnh giới của bản thân mình, mỗi tầng tầng thứ của mình đều phải là hết sức thiết thực, tu luyện chính là nghiêm túc mà! Từ hôm nay trở đi, không được lấy lời tôi giảng để nhắm vào người khác, bởi vì tôi nói là nhắm vào tình huống của chư vị. Cũng không được đoạn chương thủ nghĩa những lời của tôi, cũng không được ôm giữ tâm hoan hỷ đi nói với người khác: 'tôi nghe Thầy Lý nói thế này thế này'. Cái tâm ấy của chư vị hễ động, thì chư vị đã là người thường rồi. Vì để mọi người tu luyện một cách bình ổn, do đó một số vấn đề đã xuất hiện trong quá khứ thì tôi không muốn để chúng xuất hiện lại.

Hoàn cảnh ngày hôm nay, mưa gió trùng trùng, tôi có thể đưa toàn thể hoàn cảnh tu luyện tu chính trở lại, không xuất hiện vấn đề, bước đi [ngay] chính như thế, điều ấy không hề dễ dàng. Kỳ thực tôi có thể làm như thế này, [rằng] chúng ta không có bất kể hình thức tổ chức hữu hình nào, không tồn tiền, không tồn vật. Chỗ tốt mà mọi người thấy được ấy là trong xã hội người thường mà không dính dáng với phạm vi thế lực

nào, không can nhiều xã hội, không can nhiều chính phủ. Chư vị đã thấy những điều đó rồi. Kỳ thực tôi nói với chư vị, đó là vì chúng ta có Pháp, có Pháp to lớn nhường này, nên tôi mới có thể buông tay. Chư vị học hay không học đó đều là việc bản thân chư vị... chúng ta không có danh sách nào hết, không đi nắm tình huống cá nhân của người này hay của người kia. Chư vị chỉ cần tu, tôi liền có thể có trách nhiệm với chư vị, mà loại trách nhiệm này không biểu hiện nơi xã hội người thường. Chư vị chỉ cần tu, thì chư vị có thể đề cao; tiếp tục tu thì chư vị có thể viên mãn, đều không biểu hiện ở xã hội người thường.

Chúng ta thực hiện như thế là để phối hợp với Pháp này. Pháp này lớn đến thế, [nên] hình thức lưu truyền ở xã hội người thường cũng có yêu cầu cao. Nghĩa là, về hình thức nơi xã hội người thường cũng ắt phải phù hợp với yêu cầu của Đại Pháp. Vậy hình thức nào có thể phù hợp với yêu cầu của Pháp lớn như thế này lưu truyền ở xã hội người thường mà không làm xấu Ông? Đó chỉ có một điểm, chính là “Đại Đạo vô hình”, vì thế chúng ta thật sự đã làm được điều ấy rồi. Vô hình, không có hình thức nào nơi xã hội người thường. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể khiến con người tu luyện một cách chân chính, đề cao một cách chân chính. Chúng ta chính là bước đi như thế, chính là thực thi như thế, đó cũng là tốt nhất. Bất kể người nào tìm lầm lỗi của chúng ta cũng không tìm ra. Có người muốn tìm xương trong trứng đều không có tìm được, bởi vì chúng ta có Pháp. Chúng ta cũng không có quy định ra bất kể quy chế hay khuôn phép gì, tự thân chư vị đều biết làm như thế nào.

Thậm chí những phụ đạo viên chư vị, cái gọi là ‘phụ đạo viên’ của mọi người chẳng qua là chúng ta tự làm dựa vào lòng nhiệt tình mà thôi. Bản thân mình không danh không lợi, không có gì cả, mà là dựa vào lòng nhiệt tình tự mình mang theo máy cát-xét đi để phụ đạo mọi người. Cũng đều như thế cả, là lòng nhiệt tình, là hành vi cá nhân. Thực tiễn chứng minh rằng hoàn cảnh này đối với tu luyện của chư vị là tốt nhất. Người nào độ nhân trong quá khứ cũng đều không dám thực hiện kiểu như thế này, là vì họ không có Pháp to lớn thế này. Họ đều khoanh các đệ tử lại với nhau, chiếu theo quy định, chiếu theo giới luật mà tu. Hôm nay chúng ta là vì có Pháp to lớn như thế này, chúng ta mới có thể buông mở, không cần những quy định kia. Bất kể điều gì hữu hình đều không xứng với Đại Pháp này, bất kể quy chế khuôn phép gì cũng đều không thể cải biến nhân tâm, chỉ có Pháp [mới có thể]. Vì thế chúng ta đã đi bước đi ấy.

Chúng loại hình thức trạm phụ đạo này của chúng ta cũng là tất yếu. Loại trạm phụ đạo này không như bất kể hình thức đơn vị hành chính sự nghiệp nào cả. Ta là ở nhà mình, lúc bình thường cùng mọi người gặp mặt mà thấy học viên có vấn đề gì, thì chúng ta cùng nhau thảo luận tìm hiểu. Hoàn toàn là một loại hình thức quần chúng. Tôi thấy rằng như thế rất là tốt. Mọi người đều muốn làm thế nào đó, [ví như] nghiên cứu nghiên cứu, [ví như] đi hồng Pháp, [ví như] mọi người làm chút việc gì đó, như thế đều tốt lắm.

Về Pháp hội, cũng là điểm riêng mà Đại Pháp chúng ta có, khi đến trình độ nhất định, mọi người chúng ta tập trung lại, có [học viên] học được tốt, khi Pháp hội

mở lại thì mọi người tới trình bày tâm đắc thể hội, đối với người khác là có tác dụng thúc đẩy và đề cao, hết sức tốt đẹp. Đó là nét đặc trưng riêng của chúng ta.

Nhìn chung, mọi người đều vì Pháp này mà làm rất nhiều cống hiến. Tất nhiên, tôi sẽ không nói những lời khách sáo với chư vị để biểu dương chư vị, điều chư vị cầu cũng không phải những thứ ấy. Chư vị cầu ấy là công đức, cầu ấy là đề cao cảnh giới, đề cao tầng thứ, do đó tôi cũng không cần phải nói những cái đó. Chư vị làm việc vì Đại Pháp cũng tương đương với làm việc vì chính mình, bởi vì chư vị chính là một [thành] viên trong Đại Pháp. Chư vị có trách nhiệm đối với Đại Pháp hay không cũng chính là vấn đề chư vị có trách nhiệm đối với bản thân mình hay không. Thế nên cũng không cần tôi phải nói nhiều. Tôi chỉ là tới quán mọi người khi trong tu luyện, trong các tầng thứ, trong khi mọi người đề cao.

Còn như ở nơi người thường thì hành xử thế nào, tôi nghĩ rằng mọi người đều biết cả. Cũng mong rằng mọi người từ nay trở đi, có thể có khai mở mới tốt đẹp hơn, thực hiện công tác của chư vị còn tốt hơn nữa. Đồng thời bản thân chư vị trải qua hôm nay cũng tính như một lần Pháp hội rồi, thì cũng có thể có một sự đề cao rất lớn cho chư vị, có một sự thúc đẩy rất lớn. Tôi ở đây có thể đẩy chư vị tiến về phía trước, nhưng bản thân chư vị cần học Pháp theo lên, tận dụng thời gian học Pháp, cũng là cần lên theo, thì mới là có thực chất. Mong rằng mọi người dũng mãnh tinh tấn hơn nữa, đừng chỉ nhìn người ta viên mãn, mà bản thân mình cũng phải tranh thủ sớm ngày viên mãn.

.....

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //www.falundafa.org/book/chibig5/changchun.htm.

Có tham khảo bản tiếng Anh: //www.falundafa.org/book/eng/lectures/19980726L.html.

Dịch ngày: 14-7-2013. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **âm gian:** cõi âm. **dương gian:** cõi dương.
- **bà bà mụ mụ:** như các bà lớn tuổi, có thể là ý nói *lề mề dài dòng, lảm lời nói nhiều, nhu nhược mau nước mắt*, v.v. (tùy ngữ cảnh); trong bài này dịch là *bà cô dài dòng*.
- **chính ngộ:** *chính* → chân chính, ngay chính; *ngộ* → ngộ ra, hiểu ra, nhận thức ra.
- **cơ điểm:** xuất phát điểm, nền tảng (cơ) để nhìn nhận, đánh giá, thực hiện gì đó.
- **dặm:** (đơn vị đo của Trung Quốc xưa) khoảng 0,5km.
- **đi Pháp vi Sư:** lấy Pháp làm Thầy.
- **dục giới, sắc giới, vô sắc giới:** diễn trên chữ nghĩa là không gian (giới) của ham muốn (dục), của có hình tướng mà thấy được (sắc), và của vô hình tướng (vô sắc). Lưu ý, chữ 'sắc' với nghĩa nguyên gốc là để chỉ những gì nhìn thấy được bằng mắt, và có nghĩa rộng là những gì bằng giác quan có thể nhận thức được, kể cả bằng thính giác, xúc giác,... Từ 'sắc giới' là với chữ 'sắc' nghĩa rộng. (Dịch giả chỉ diễn giải nghĩa bề mặt của từ.)
- **duy hộ:** duy trì bảo hộ.
- **đại tý:** đoạn tay từ vai đến khuỷu (upper arm), tạm dịch trong bài là *bắp tay*. **tiểu tý:** đoạn tay từ khuỷu trở xuống (forearm), tạm dịch trong bài là *cẳng tay*.

- **đoạn chương thủ nghĩa:** lấy ra nghĩa mà tách khỏi văn chương, trích dẫn nhưng ra ngoài ngữ cảnh (có thể dẫn đến hiểu sai ý, dùng sai mục đích)
- **kê dẫn lý khiêu xuất cốt đầu:** từ trong quả trứng gà mà lôi ra được cục xương (thành ngữ), ý nói soi mói quá, bới vạch tìm lỗi; trong bài này tạm dịch là *tìm xương trong trứng*.
- **khai môn kiến sơn:** (mở cửa liền thấy núi) nói thẳng, đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo dài dòng (thành ngữ)
- **khai thiên tịch địa:** khai mở trời đất, tạo ra thế giới.
- **lão học viên:** học viên cũ, học viên tu lâu; **tiểu đệ tử:** đệ tử trẻ tuổi, đệ tử nhí.
- **nhân thể:** [thân] thể người. **nhân thân:** thân [thể] người.
- **Phật tượng:** có thể hiểu là bức tượng Phật, hoặc bức ảnh, bức tranh Phật; trong ngữ cảnh của bài này, hiểu là bức tượng Phật; *tượng* → hình tượng.
- **Thần chức nhân viên:** trong bài dịch là *nhân viên của Thần*.
- **Thiên Đàn Đại Phật:** bức tượng Phật lớn ở Đại Dữ Sơn (Lantau), Hồng Kông; *đàn:* bệ cao để thờ cúng.
- **thuần chân:** tính ngây thơ thuần khiết (như của trẻ nhỏ); **tiên thiên đích thuần chân:** cái thuần chân của tiên thiên, tính thuần khiết trong sáng vốn có do trời ban (diễn trên chữ nghĩa). Lưu ý, chữ *chân* này là chữ *chân* trong từ *Chân-Thiện-Nhẫn*.
- **toàn quốc, nước ta:** trong bài giảng này, những từ như *toàn quốc, nước ta*, v.v. là để nói về Trung Quốc.
- **ước thúc:** ước chế quản thúc, câu thúc (diễn trên chữ nghĩa).
- **văn ngôn:** văn viết, hiểu là *lối hành văn Hán cổ*.
- **vô sở cầu nhi tự đắc:** không có chỗ cầu mà tự được, tự nhiên sẽ đạt được khi vô sở cầu.

